ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-08-Ledova_spolecnost-Na_morskem_ledovci.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-08-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
8. Ledová společnost

Na mořském ledovci

SCI-FI ERO

1

Velitel vlaku si se shovívavým úsměvem prohlížel mladou tmavovlasou ženu v kožichu, která se slzami v očích odmítala přijmout přidělené lehátko v kupé, jež měla sdílet společně s deseti dalšími lidmi. Ostatní cestující si mezi sebou vyměnili několik rozhořčených pohledů a dál si chystali svůj koutek na cestu, která sice neměla trvat víc než tři dny, ale všichni věděli, že se může zrovna tak dobře protáhnout na celý týden.

„Běžte se podívat do sousedních vagonů, třeba někde najdete lepší místo," řekl vlakvedoucí. Myslel tím vozy vyhrazené emigrantům, slabě vytápěné, kde byly jen tak na podlaze položené cáry jakýchsi slamníků, na které se lidé museli uložit po deseti.

Yeuze pochopila, že nic nezíská, ale nechtěla se tak snadno vzdát.

„Budu si stěžovat na ředitelství Mikada," prohlásila rozhodně. „Mám jízdenku na pullmanové kupé s vlastním hygienickým zařízením a ne na tuhle smradlavou díru."

Šéf pokrčil rameny a zmizel v hlavní chodbě. Yeuze musela počkat, až její spolucestující dokončí přípravy ke spánku, aby se konečně mohla uložit i ona. Všechno nasvědčovalo tomu, že tímto incidentem problémy neskončí a že další nepříjemnosti budou následovat. Impresário, který jí poskytl angažmá, ji ujistil, že bude cestovat v těch nejlepších podmínkách a že v KMPolis je vše připraveno k jejímu přijetí. Ještě štěstí, že jí vyplatil velkou zálohu, kterou nemusí v případě odstoupení od smlouvy vracet. V tom novém městě, které vyrůstalo od základů na křehkém mořském ledovci nad bývalým Pacifikem, nutně potřebovali dívky, jako byla ona.

Zpočátku nabídku odmítla, vzpomněla si na ledovec v Beringově úžině a hrůzu, kterou tu prožila, ale zvědavost a jakási nejasná předtucha ji dohnaly k tomu, že nakonec angažmá přijala. Říkalo se, že gigantické práce v Transpacifiku financuje jakýsi podivný mužík, kterému všichni říkali Kid, ale slyšela už také, že někteří lidé o něm mluví pohrdavě jako o trpaslíkovi, skřetovi nebo skrčkovi. Yeuze nechtěla vynechat ani jednu stopu, která by ji mohla přivést k Jdrienovi, synovi Liena Raga a Zrzavé Ženy Jdrou, a rozhodla se proto, že se s tím Kidem setká, aby si udělala jasno.

Nakonec se přece jen jakž takž uvelebila ve své buňce, ale zima ji brzy odtud vyhnala. Topení ještě nefungovalo, přisedla si tedy mezi ostatní cestující. Pochopila, že teplo mají obstarávat stará olejová kamna na velrybí tuk stojící uprostřed vagonu, z nichž má být teplý vzduch rozváděn trubkami do dalších prostor. Jeden zaměstnanec s rukama zapatlanýma od oleje se je právě snažil uvést do chodu. Cestující ho zasypávali nejrůznějšími radami, on se však nenechal vyvést z míry.

Yeuze vystoupila na nástupiště. Od tlupy rozedraných dětí si koupila ohřívací láhev, u jedné stařenky termosku s horkým čajem a sušené maso. Slyšela, že vlak projíždí pustou krajinou, kde celé dny není vidět nic jiného než mořský ledovec, široko daleko není ani jedna stanice. Bezděčně se jí vybavilo slovo „stanice", nebylo jí jasné, proč ve Společnosti Kid-Mikado se k označení podobného urbanistického celku používá výrazu „polis".

Vlak se náhle zničehonic rozjel, cestující měli sotva čas naskákat na schůdky, na kterých viseli jako hrozny. Drželi se dvířek, začali se mezi sebou strkat, někteří odpadli a museli zůstat na nástupišti. Chvíli nato už vlak opouštěl skleněnou kopuli malého městečka s příjemnou teplotou a vydal se do ledové pustiny, kde vládl čtyřiceti až padesátistupňový mráz, který začal okamžitě pronikat do vagonu. Yeuze se na svém místě schoulila do klubíčka, tiskla si ohřívač na břicho a snažila se nehýbat. Kamna začala konečně fungovat, ale šířila kolem sebe nesnesitelný zápach, který okamžitě zamořil celé okolí. Teprve za hodinu pocítili trochu tepla.

Když se teplo rozšířilo po vagonu, cestující se zvedli ze svých lehátek a sesedli se kolem dlouhého úzkého stolu, který stál uprostřed kupé. Nejprve spolu jen tak klábosili, ale pak se pustili do hraní karet. Mimo Yeuze tu byly jen dvě další ženy, obě středního věku. Tvářily se nevlídně a nepřátelsky, očividně je iritovala Yeuzina krása a mládí, stejně jako její drahý kožich. Yeuze se snažila nevěnovat jim pozornost, ale brzy si uvědomila, že atmosféra by se mohla rychle obrátit proti ní, jestli se jí nepodaří nějakým způsobem je získat na svou stranu. Nabídla jim čaj, ale nesetkalo se to s

úspěchem. Lépe pochodila s euforizujícími cigaretami, kterých měla celou zásobu.

„Nakoupila jsem je v Afrikanii. Pracovala jsem v Atlantic City. V jednom nočním podniku."

Toto důvěrné sdělení prolomilo ledy. Brzy pochopila, že obě ženy jsou prostitutky. Někdo jim řekl, že v KMPolis si mohou vydělat velké peníze. Jedna z nich přímo nabídla Yeuze své služby, za pět dolarů jí slibovala ráj.

„Jsem odbornice na dámské potěšení," dodala tónem, v němž nebyla ani špetka ironie. „Když budeš mít chuť, jsem ti k dispozici."

Ale za chvíli už obě dámy měly dostatek mužských zákazníků, s kterými se postupně zavíraly do svých buněk, oddělených jen tenkým závěsem. Všechno, co se uvnitř odehrávalo, bylo slyšet, ale společnost to nijak nevyrušovalo od karet. Hráli je donekonečna. Když první muž skončil s ženou, která se před chvílí nabízela Yeuze, nastoupil po něm další. A tak to šlo téměř celý den, dokud se nedostalo na všechny. Jen jeden se zdržel, jakýsi zimomřivý Asiat, který se neustále držel přímo u kamen a evidentně přitom cvakal zubama. Yeuze mu nabídla svůj ještě teplý ohřívač. Vzal si ho a ani nepoděkoval. Horečka mu koukala z očí a bylo vidět, že své okolí příliš nevnímá.

Yeuze se snažila vyhnout pohledu z okna, ale nemohla se ubránit. Byli už na ledovci, kolem dokola, kam až oko dohlédlo, panoval namodralý tíživý svět ledu. Železniční trať tvořilo několik desítek kolejí, po nichž projížděly v obou směrech nákladní vlaky. Ty také byly jedinou známkou lidské přítomnosti. Uprostřed vagonu prodávali jídlo a teplé nápoje. Yeuze si koupila jakousi nevábnou zeleninovou kaši s několika málo kousky masa a přinutila se sníst pár soust.

Ve vlaku se nedalo nic jiného dělat. Nezbývalo jí než se vrátit do svého kupé, kde obě prostitutky neúnavně pokračovaly v provozování svého výnosného řemesla. Všichni cestující se zdržovali kolem stolu, kde se teď hrálo o peníze. Jakmile jeden muž vyšel zpoza závěsu, další ho ihned vystřídal. V jednu chvíli vrazila do kupé rozčílená, spoře oblečená blondýnka, zřejmě z vedlejšího oddělení, a ztropila scénu, protože obě ženy jí přetáhly zákazníky. Málem se mezi sebou popraly, ale pak se přece jen dohodly. Blondýnka snížila cenu, a tak znovu získala zákazníky. Tato ubohá prostopášnost Yeuze rozrušila, zasnila se na svém lůžku, zdálo se jí o těch mužích, kteří by se zrovna tak mohli střídat na ní. Kolik by jich muselo být, aby se jí to znechutilo? Řekla si, že v noci zaplatí té ženě pět dolarů, aby za ní přišla. Než se odevzdá do její péče, nechá si vyprávět, jaké to je a jaké má při tom pocity.

Když se vzbudila, byla noc. Vlak jel nehlučně. Vstala, potmě vrazila do stolu, na němž se válela spousta prázdných lahví. Někdo nahlas zaprotestoval. Obě ženy spaly, Yeuze se odebrala na záchod, ale okamžitě zase vyběhla ven. Byl otřesně špinavý. Zaměstnanec, který poklízel kolem kamen své nářadí, jí nabídl zadarmo čaj. Dali se spolu do řeči. Jezdil na téhle trati dvakrát do měsíce. Vyprávěl jí o KMPolis.

„Za nic na světě bych tam nechtěl žít. Je to peklo. Město ještě nemá kopuli, žije se jen ve vozech, některé jsou spojené tunelem. Venku se můžete pohybovat jen v izotermické kombinéze. Doufám, že ji máte, jinak..."

„Připravila jsem se na to. Znáte kabaret Eldorádo?"

„Jasně, to je bordel... Vy tam budete pracovat? Berete hodně? Líbíte se mi. Ale možná že se vám ve vlaku nechce?"

Yeuze se neurazila:

„Vystupuju na jevišti, jsem herečka."

„Ale Eldorádo není žádný divadlo! To vám nikdo neřekl?"

Nemínila se tím vzrušovat, bylo to pořád stejné. Už si zvykla, že když mluví o kabaretu a striptýzu s těmihle chlápky, všichni si myslí, že je děvka. Ostatně ten muž nebyl ani ošklivý, docela se jí líbil, až na to, že příliš páchnul velrybím olejem. Zeptala se ho, jestli se mu jeho povolání nezajídá.

„Jsem dobře placenej a na něco si přijdu i v restauraci. Na týhle trati se mají brzy zavést luxusní vlaky a kdo bude mít dost trpělivosti, aby překonal těžký začátky, tomu se to vyplatí. Doufám, že dostanu koncesi na jídelní vůz. Budu mít svůj vlastní personál a určitě rychle vydělám majlant. Až bude trasa dokončena, budou po ní cestovat jen prachatý lidi. Uvidíte, bude to nejlepší a nejmodernější trať na světě."

Nějaký muž si přišel koupit čaj a mléko. Jeho žena a děti neustále kašlaly a rušily ostatní cestující ze spánku.

„Mohli jsme si zaplatit oddělená lehátka, ale přece nebudeme cestovat jako Zrzavci, že? V emigrantských vagonech je prý zima a smrdí to tam. Ani tady to není nic extra..."

Pomalu odpočítával své peníze. Neodvažoval se podívat na Yeuze, ale cítila, že si pokradmu prohlíží její prsa. Nakonec zaplatil a odešel.

„Nelitujte je," poznamenal zaměstnanec. „Všichni přijíždějí takhle, jsou úplně švorcoví a za dva měsíce mají kapsy plný prachů."

„Mluvil o Zrzavých. Copak v KMPolis jsou také?"

„Znáte snad jedno jediný místo, kde by ti všiváci nebyli? Jsou jich tam tisíce, jsou slušně živený a dobře se s nima zachází. Podle mýho názoru by se měli používat jen k práci na ledovci a pod vodou, na to jsou moc dobrý."

„Přistěhovalci nechápou," pokračoval, „že když si nepřivezou dobrou kombinézu, aby mohli dělat venku na mrazu, ztratí tři měsíce. Tolik času je třeba, aby si člověk ušetřil na solidní kombinézu. Znám chlápky, který si všechno odřekli, aby si na ni vydělali co nejrychlejc, ale to je moc nebezpečný. Musíte přece z něčeho žít, potřebujete jídlo a teplo. Za lůžko se platí až deset dolarů za noc, víte?"

„Ale co můžou všichni ty lidi dělat, když nemají izotermickou kombinézu?" namítla Yeuze.

„Dost práce je v montážních dílnách, v takových velkých iglú. Je tam jen několik stupňů nad nulou, v takový zimě se fachá moc těžko, ale dá se to vydržet. Potřebují hlavně manipulanty. A taky řemeslníky. Ve městě je teď pěkně rušno. Však to uvidíte. Ten váš kabaret zabírá nejméně deset kolejí a každý večer je plný k prasknutí. Člověk tam může strávit celou noc a ani vteřinu se nebude nudit, ale musí mít prachy. Jedna holka tam stojí desetkrát tolik, co kdekoliv jinde."

Yeuze se vrátila do své buňky, ale nemohla usnout. Litovala, že ten muž tak příšerně páchl po velrybím oleji. Byl hezký a chtěl ji. Nabídnul jí peníze.

Po dvou dnech už obě ženy despoticky ovládaly celé oddělení. Muži z kupé u nich měli slevu a zato jim byli úplně oddáni. Yeuze prozatím snášely, hodně pily, vodku ale i jiný alkohol, který se tu dal koupit. Ostatně co nebylo k dostání v tomhle vlaku mířícím zvolna na východ po ledovci, který se mohl každým okamžikem prolomit a celý konvoj pohltit?

Vyprávělo se, že k takovým nehodám docházelo častěji, než se oficiálně přiznávalo. Mezi cestujícími se vždycky našel někdo, kdo podobné hrůzné drama připomínal. Neustálý pocit nebezpečí, velká koncentrace lidí, nedostatek jídla a tepla vyvolávaly v cestujících nervozitu, stupňovala se jejich agresivita. Obě prostitutky neměly o práci nouzi. Přicházeli za nimi i muži, kteří byli provázeni svými ženami, často mnohem příjemnějšího vzhledu. Snad tím chtěli zahnat špatný osud, nebo jim fakt, že si za své potěšení musí zaplatit, dával určitý pocit jistoty do budoucna.

Muži. kteří čekali, až na ně přijde řada, začali nakonec dorážet i na Yeuze. Brzy ji to znechutilo a když už toho na ni bylo moc, začala nahlas protestovat proti praktikám obou žen. Tím také skončilo jejich vzájemné dočasné příměří a došlo k otevřené roztržce. Ženy byly nesnesitelné a Yeuze tu neměla nikoho, kdo by se jí zastal. Asiat stále spal ve svém koutku u kamen, vypadalo to s ním čím dál tím hůř, až někdo zavolal vlakvedoucího, a ten ho nechal přenést do sanitního vozu na úplném konci vlaku.

Yeuze ho ze soucitu a také, aby unikla těm dvěma harpyjím, doprovodila. S hrůzou zjistila, že v sanitním voze se téměř netopí a že tu chybí základní lékařské vybavení. O nemocné se dost nešetrně starali jeden muž a jedna žena, když ale Yeuze vyndala bankovku, slíbili, že budou Asijci věnovat maximální péči. Stěžovali si, že nemají k dispozici dostatek léků, ani ostatního zdravotnického materiálu a Yeuze si uvědomila, že ani jeden z nich nemá příliš velké povědomí o medicíně.

Když se vracela na své místo, zahlédla oknem dlouhý zástup Zrzavých, kteří šli podél trati směrem na východ. Bylo jich asi sto, muži, ženy i děti nejrůznějšího věku. Zeny nesly na rukou malé děti. Všichni vypadali báječně ve své rezavé kožešině, neměli nic společného s těmi, kteří pracovali na kopulích měst na odklízení ledu a často se podobali ztrápeným zvířatům. Pohled na malého chlapce jí připomněl Jdriena, kvůli kterému už tolik vytrpěla. To kvůli němu zabila sibiřského důstojníka a dostala se až do vězeňského vlaku. Náhle ji zaplavila prudká touha znovu chlapce koupat, česat jeho hebkou srst, která mu pokrývala bříško a stehna. Téměř smyslná touha, která ji zaskočila.

„Jestli chcete mít klid," nabídl jí muž obsluhující kamna, „můžu vám nabídnout jeden pěkný koutek. Moje soukromé lůžko ve služebním voze. Tam je klid."

Málem už to přijala, protože soužití s oběma prostitutkami se stalo opravdu nesnesitelné. Kdy vůbec spaly a jak mohly přijímat tolik chlapů, aniž by se někdy umyly nebo si daly aspoň trochu oddech? Byly čím dál tím vulgárnější a protivnější, Yeuze jim však dlouho dokázala čelit. Pak se ale rozhodla, že už toho bylo dost a že musí zakročit. Změřila si pohrdavě starší z žen, tu, která měla ostřejší jazyk, a začala jí vyprávět, jak prožila několik měsíců v sibiřském vězeňském vlaku, řekla jí, že nikdy nepřipustila, aby nějaká spoluvězeňkyně nebo dozorkyně si k ní něco dovolily, že byla stále připravená raději zabít, než se nechat zotročit jako některé ženské. Že necestuje pro svůj plezír a že je naposledy varuje.

Od té doby ji nechaly na pokoji a chovaly se celkem snesitelně, jako by se jí bály. Také na muže zapůsobila tahle krásná žena, která přežila sibiřské vězení. Po zbytek cesty měla Yeuze jakž takž klid.

Vlak zůstal stát celý den v naprosté pustině a nikdo nevěděl proč. Kolem nich jezdily vlaky oběma směry. Bylo jasné, že tu vládne stejná anarchie jako ve všech ostatních Společnostech. Stejný systém priorit. Museli výrazně stáhnout topení, což bylo velmi nepříjemné. Sanitní vůz byl prý plný nemocných, hlavně dětí. Yeuze se chtěla podívat za Asiatem, ale nepustili ji tam. Oba ošetřovatelé jí odmítli dát jakékoliv zprávy a tvářili se, jako by ji v životě neviděli. Velitel vlaku jí řekl, že Asiat nakonec zemřel, musel být prý určitě vážně nemocný již před tím, než nastoupil do vlaku.

V noci se vlak znovu rozjel, Yeuze se vzbudila a podívala se okénkem ven. Neviděla nic zvláštního. Na druhý den se rozkřiklo, že vlak se blíží ke KMPolis. Uvěřila tomu, až když míjeli neskutečné množství starých vagonů.

2

Trpaslík trávil většinu času v blízkosti vulkánu, jehož doutnající kráter vyčníval z mořského ledovce uprostřed bývalého Pacifiku. Obrovská sopka na něho udělala ohromný dojem hned v okamžiku, kdy ji poprvé spatřil. Ohnivá hora, kterou pokřtil na »Titana«, v něm nejprve vzbudila nesmyslné naděje, ale poslední dobou ho okrádala o klidný spánek.

Inženýři, které si za velké peníze najal, stále nemohli přijít na správný způsob, jak využít sopečné energie a přeměnit ji na elektrický proud v největší elektrárně světa, s jejíž výstavbou se již začalo. Dosud postavili dvě středně velké elektrárny. První se zřítila hned v počátcích, mořský ledovec nesnesl ani tíhu ani teplo. Druhou už postavili na sto metrů silné ledové vrstvě, kterou získali zmrazením mořské vody. Výkon elektrárny byl však stále velmi slabý, a Trpaslík proto rozhodl, že se okamžitě začne se stavbou další elektrárny.

Prozatím měl k dispozici pouze velmi malé množství energie. Stačila sotva na to, aby mohli teplou vodu dopravovat na západ, do KMPolis. Název města byl zkratkou celého jména Kid-Mikado Polis. Trpaslíkův společník, mohutný chlap jménem Mikado, začínal pochybovat, jestli se jim jejich záměr podaří. V gigantickém projektu už utopili spousty peněz, jak své vlastní prostředky, tak obrovské částky, které si vypůjčili. Aby je získali, museli se zaručit celým svým majetkem. Momentálně byli na dně. Topili se v dluzích a z KMPolis, kam se sbíhali utečenci z celého světa, se navíc stalo divoké město, jehož správa se jim úplně vymkla z rukou.

Za několik týdnů přivedou teplou vodu z vulkánu do města, začnou vyrábět elektrický proud a domy na kolejích se budou moct vytápět jiným způsobem než teď.

Doposud používali k vytápění velrybí tuk a uhlí dovážené za vysoké ceny z bývalých australských dolů. Ale než teplovodní potrubí dorazí do města, budou muset zavést přídělový systém na ostatní topivo, jinak se lidé začnou

bouřit.

Město KMPolis se vlastně zrodilo z obrovské potřeby velrybího tuku, který si vyžádal Trpaslíkův projekt. Dobrodruzi ze všech koutů světa se stáhli do staré velrybářské stanice Whaler Station a po několika střetnutích s místními harpunáři se všichni pustili do velkolepého lovu velryb. I kdyby vyhubili všechny velryby, olej, který z nich získávali, nestačil a museli mimo uhlí kupovat ještě naftu, dřevo a metan. To všechno minovalo rozpočet konsorcia, které založil Trpaslík, nazývaný také Kid, společně s Mikadem tím, že vykoupili buď přímo nebo přes makléře většinu akcií této opuštěné tratě na mořském ledovci.

Trpaslík bydlel v lokomotivě, kde měl zařízenou kancelář i ložnici. Nechtěl, aby ho Miele s Jdrienem doprovázeli k Titanu. Nejen proto, že to bylo nebezpečné, ale hlavně kvůli Zrzavým, kteří pro něho pracovali. Platil je dobře, hlavně potravinami, ale Jdrien by určitě nesouhlasil s tím, že jeho adoptivní otec využívá jeho soukmenovců. I když tam na východě, v Panamerické, si jeho skutečný otec Lien Rag určitě počínal stejným způsobem.

Trpaslík ještě jednou prošel rozpočet na výstavbu teplovodního potrubí, které mělo rozvádět teplou vodu na vzdálenost několika tisíc kilometrů. Speciální trubky stály celé jmění, investice však byla nutná, protože potrubí bylo vedeno po ledovci a sebemenší únik teplé vody by mohl způsobit tání ledu. To by byla katastrofa. Už se několikrát stalo, že špatný svár způsobil únik několika kapek horké, ve skutečnosti však vařící vody, naštěstí se však ihned spustilo poplašné zařízení. Kromě elektronického kontrolního systému projížděly neustále sem a tam ještě kontrolní hlídky na drezínách.

Trpaslík byl v podstatě jak investorem tak stavbyvedoucím, protože Mikado přicházel na stavbu jen velmi zřídka. Měl příšerný strach z ledovce, trpěl utkvělou představou, že jeho indický palác se jednoho dne propadne do vody a on se utopí.

„Musíme nejprve zpevnit ledovec pod kolejemi," neustále zdůrazňoval mohutný muž. „Vy jste začal od konce, neměl jste se pouštět do stavby toho stále rostoucího města. Přitahujeme tím příliš mnoho pozornosti k našim záměrům. Panameričané nás špehují a čekají jen na chvíli, kdy nám dojdou peníze, aby nás koupili. Víte o tom, že jejich obří východo-západní metro bude brzy hotové a Lien Rag už pracuje na dalším projektu, kterým chtějí spojit severní pól s jižním pod ledem po bývalém povrchu USA a Jižní Ameriky? K tomu budou potřebovat nejméně třetinu veškeré světové energie a nezastaví se před ničím, jen aby ji získali."

Trpaslík nářky svého společníka vyslechl, ale neměl k tomu co říct. Všechny problémy už dávno tušil, ale příliš se jimi nezabýval. Jediné, co ho momentálně zajímalo, byl jeho vlastní osud a pak nenávist k Lienu Ragovi. Chtěl ho trumfnout, potřeboval být silnější, aby si mohl nechat jeho dítě.

„Vy nemáte strach, že nás moře pohltí jako kdysi dávno Atlantidu?" strachoval se Mikado vždy, když se náhodou zdržel jeden nebo dva dny na ledovci. Nikdy tu však nezůstal déle než jednu noc. Bezesnou noc, kterou strávil ve svém pokoji ve tvaru pyramidy, kde se třásl strachy obklopen svými osmi konkubínami, které se k němu tiskly, aby zahřály jeho prokřehlé údy. Neustále slyšel praskání ledu. Nebylo divu, jeho indický palác nevážil zrovna málo, těsně na hranici povolené váhy.

Dnes v noci nemohl Trpaslík spát, vydal se tedy směrem k městu. Chtěl vidět své blízké, hlavně Jdrien mu moc chyběl. Uháněl k západu stokilometrovou rychlostí a vzpomínal přitom na dobu, kdy poprvé objevil tuto už dávno opuštěnou trať, na pokroucené koleje a na halucinace, které tehdy zažil. Teď už byla trať vyčištěná, prověřená a brzy tudy povedou desítky dalších tratí, které spojí Australasijskou Společnost s Panamerickou. Na mořský ledovec bude položeno víc než osm tisíc kilometrů železničních kolejí. Bude to gigantické dílo. Možná, že je to ještě větší šílenost než to, o co se snaží Lien Rag.

Zabrzdil, protože se mu zdálo, že napravo od tratě, v místech, kde bylo teplovodní potrubí ukotveno v ledu, vidí z trubek unikat kouř. Oblékl si izotermickou kombinézu, vystoupil z vlaku a vydal se k místu. V potrubí byla nepatrná trhlina. Voda tryskala ven a okamžitě se měnila v rampouchy. Po straně unikala pára a Trpaslíkovi se zdálo, že led se v tom místě lehce propadá. Vyhlásil poplach. Služba mu oznámila, že četa opravářů bude na místě za dvacet minut.

Mezitím sám svařil trhlinu pomocí zařízení, které s sebou vozil pro podobné případy. Tři muži z hlídky pak jeho práci jen dokončili. Počkal, až bude vše v pořádku, a pak se opět dal na cestu. Věděl, že se do města nedostane dřív než na druhý den v poledne, ale bylo mu to jedno. Každou takovou cestu považoval za inspekční obchůzku.

KMPolis se opravdu nebezpečně rozrůstalo, koleje se pokládaly i v místech, kde byl led velmi křehký, aniž by se dělala nějaká bezpečností opatření. Lov velryb si vyžádal instalaci nových kolejí ve všech směrech, aby lovci mohli ta velká zvířata, která se v nové době ledové stala obojživelníky, snadněji chytat do sítí. Velryby vylézaly z vody děrami v ledu a po ledu se plazily až k další díře. Dlouhé vzdálenosti překonávaly pod vodou. V jejich brázdě se stále táhla hejna žraloků a mořských leopardů, kteří útočili na slabší mladé velryby.

Pokaždé když se blížil k megalopoli, uvědomil si, v jak nebezpečné situaci jsou tyto domy na kolejích. Co mohl ale dělat? Jak mohl zabránit samovolné rozpínavosti města? Již delší dobu město fungovalo jakž takž samostatně, bylo téměř ekonomicky nezávislé, protože poskytovalo pracovní příležitosti, které Trpaslíkova a Mikadova Společnost neměla. Vládl tu však chaos a nepořádek, rostla kriminalita, nebezpečí panovalo i v samém centru města. Úlohu policie obstarávali sami lovci velryb, nejsilnější, nejkrutější a také nejlépe vyzbrojení muži. Jejich činnost ve službě strážců zákona spočívala v tom, že se většinu času procházeli po centrálních nástupištích s malými pneumatickými harpunami v rukou, aby nahnali lidem strach. Momentálně nebylo hlášeno příliš mnoho případů násilí, ale Trpaslík se obával, že situace se brzy zhorší.

„Jdrien dneska cítil, že se blížíš," řekla mu Miele. „Už od rána je moc nervózní."

Chlapec mu skočil do náruče. Nebyly mu ještě ani tři roky, ale v poslední době hodně zesílil a vyrostl.

„Brzy budeš větší než já," přivítal ho Trpaslík slovy, v nichž nebyla ani stopa hořkosti.

„Ve městě jsou Zrzaví," řekl chlapec vážně. „Ty o tom víš?"

„Přišli sem za prací. Jsou dobře živení a dokonce dostávají peníze.“

„S některými zacházejí jako se zvířaty,“ přidala se Miele. „Vždyť ty o tom ani nevíš.“

„O tom bych pochyboval,“ namítl Trpaslík s povzdechem. „Potíž je, že nemáme dostatečně silnou policii. V podstatě nemáme vůbec žádnou, a to je dost vážný problém. Pokusím se s tím něco udělat.“

Cítil se vždycky šťastný, když se vracel do svého bílého, zlatě zdobeného vlaku - zlatá barva měla připomínat Jdrienův zrzavý původ, i když o něm moc lidí nevědělo. Po dvou dnech však Trpaslík cítil, že by měl zase odjet na východ k vulkánu, ke svému drahému Titanu.

V hloubi duše byl přesvědčen, že za své úspěchy vděčí této obrovské hmotě plné energie. Věděl, že kdyby dokázal vyrábět elektrický proud v neomezeném množství, všechny problémy by se tím vyřešily.

„Teplá voda už bude brzy,“ řekl Miele, když mu podávala jídlo. „Chce to ještě trochu trpělivosti.“

„Já mám trpělivosti dost, ale ostatní, co jsou na tom hůř, ji už ztrácejí. Říká se, že počet mrtvých neustále stoupá, ve městě je spousta nemocných, ženy i děti... Někteří nemají doma ani patnáct stupňů, sotva tak deset, a ve všech těch vagonech, které nejsou na nic napojené, je dokonce kolem nuly. Velrybí olej je čím dál tím dražší, teď už stojí pět dolarů galon a ještě k tomu není k dostání. Už teď se mluví o deseti dolarech. Ceny neurčují velrybáři ale překupníci.“

„Půjdu si s velrybáři promluvit.“

Z dob svých prvních výprav si udržoval v tomto drsném prostředí slušné přátelské vztahy. Mezi jeho přátele patřil i Zaru, který od určité doby řídil s velkým úspěchem tavírnu velrybího tuku. Kida, jak Trpaslíkovi říkal, vždycky rád viděl, i tentokrát pozorně vyslechl jeho výčitky, pak však namítl:

„My za vysoké ceny nemůžeme, dala se tu dohromady celá banda pěkně protřelejch chlápků, vykupují od nás celou naši produkci a my proti tomu nic moc nezmůžeme.“

„Postarám se, aby se co nejrychleji vytvořila správní struktura města a prodej oleje napříště převezme Společnost.“

„Nedělej si iluze, nabiješ si hubu.“

Ještě týž den vypracoval Trpaslík návrh, najal několik mužů, které znal. Železniční specialisty, které dobře zaplatil a pověřil je, aby dali dohromady speciální jednotku složenou ze železničářů.

„Ale pozor!“ řekl. „Nechci, aby se z vaší jednotky stala elita Koncese, jako je tomu všude jinde v ostatních Společnostech. Budete mít čestné místo ve společnosti, ale ne výkonnou moc.“

Zdálo se, že většina mužů s tím souhlasí, přesto si Trpaslík všiml, že někteří se tvářili nespokojeně.

„Budete město spravovat demokraticky.“

„Budeme zajišťovat i policejní službu?“

„Provizorně, ale ve spolupráci s velrybáři. Nechci, aby docházelo k nějakým třenicím mezi nimi a vašimi lidmi.“

„Dříve nebo později s nimi budou problémy,“ poznamenal jistý Wolky. „Až nebude velrybí olej tak vzácný jako teď, začnou dělat potíže. Ztratí totiž svou prestiž.“

„Na vyšponovaných cenách oleje nemají zásluhu velrybáři ale překupníci.“

„Ano i ne, to oni přitáhli tu bandu šmelinářů. Vím, že váš přítel Zaru je čestný člověk, ale ne všichni jsou stejní, víte, šéfe?“

Co je to zač, tenhle Wolky? ptal se sám sebe Trpaslík. Jako to, že má tak dobré informace o jeho stycích? Pomocný inženýr Trakce evropského původu, ale určitě má za sebou nějaký škraloup, proč by jinak zakotvil v téhle nové Koncesi?

„Budete nakupovat olej ve velkém pro vlaky a pomalu ho budete rozprodávat těm největším chudákům.“

„To byste je ještě musel rozeznat! Každý se oblíkne do starých hadrů, aby vzbudil soucit. Měli bysme provést evidenci obyvatel a prodávat olej přídělovým systémem. Ale chudí jsou schopní prodat svůj podíl oleje, jen aby se najedli. Navíc to neřeší problém hladu, na který ani velrybí maso nestačí.“

„Chci, aby do tří měsíců šel prodej oleje jen přes nás. A vy za to budete, Wolky, odpovědný,“ prohlásil Trpaslík velmi stroze. „Musíte ale použít jen takové prostředky, které nevyvolají žádné násilí. Velrybáři vám pomůžou, alespoň ti, které zná Zaru.“

„Z toho bude válka,“ řekl Wolky. „Některé skupiny ve městě budou dělat nátlak. Kdybyste nám dal volnou ruku, abychom vytvořili vlastní policii...“

„Všechno má svůj čas,“ odsekl Trpaslík rozzlobeně, protože si uvědomoval, že muž má pravdu.

Ale vybudování policejních složek bylo záležitostí, na kterou nemohl přistoupit, pokud nechtěl zradit svůj smysl pro naprostou volnost a svobodu. Dost na tom, že musel slevit z mnoha principů, které mu byly dříve drahé. Stále se ještě držel, i když si byl vědom, že hloupě, toho anarchistického odporu vůči zavedení jakékoliv represivní síly.

Kvůli novému opatření nemohl opustit město a vrátit se k vulkánu dříve, jak původně zamýšlel. Domníval se navíc, že překupníci oleje neponechají jeho rozhodnutí bez reakce. Alespoň udržoval neustálý kontakt s mužstvem sídlícím poblíž vulkánu. Stavba nové elektrárny postupovala bez problémů a prozatím nic nenasvědčovalo tomu, že by druhá elektrárna signalizovala přetížení, přestože její turbíny hnali ve dne v noci na maximum. Takové zatížení však určitě dlouho nevydrží.

O dva dny později za ním přišel Zaru. Mohutný chlapík měl na sobě kožešinový plášť z velrybího mláděte, což mu dodávalo na zajímavosti.

„Válka visí ve vzduchu. Moji kolegové nesouhlasí, aby Společnost měla monopol na prodej oleje ve městě. Byli jsme tu dřív než vy a mohli bychom se odvolávat na právo prvního osadníka.“

Trpaslík vstal, otevřel zásuvku a vyndal z ní složku papírů.

„Můžeš si to nechat, je to kopie. Máme v rukou většinu akcií bývalého konsorcia a můžeme s vámi vyrazit dveře, když budeme chtít. Ale to nechceme. Jen vás žádáme, abyste si natloukli do hlavy, že pány jsme tu my. Budeme od vás vykupovat olej, i když bude dvakrát tolik elektřiny na jednoho obyvatele, než je třeba.“

„Právě, když budete mít monopol na prodej, až proud z toho zatraceného vulkánu přijde sem, budete si s námi dělat, co chcete. Můžete nám platit třeba padesát centů, když budete chtít."

„Rozhodl jsem se, že podepíšeme smlouvu, která vám bude garantovat indexované ceny."

„Indexovaný k čemu? K ceně kilowatu, která klesne směšně nízko, jestli se ten tvůj projekt podaří? Jak se zdá, teplovodní potrubí se blíží a..."

„Uklidni se, Zaru. Jestli tohle město bude dělat potíže, přestěhujeme ho k východu. To nám ušetří stovky kilometrů potrubí i starosti."

Zaru se na něj podíval překvapeně a pohrdavě.

„Ty mluvíš o deportaci? Zrovna ty, který jsi mi tak často vyprávěl o metodách, které praktikuje Transevropská a ostatní Společnosti. A teď bys byl sám schopen udělat to samý?"

„To je něco jiného. Je to pro dobro co největšího počtu lidí."

„Hovno. Myslíš jen na zájmy tý svý Společnosti, toho vašeho Kid-Mikada... Na lidi kašleš, ale buď klidný, Kide, já nepůjdu proti tobě. Chtěl jsem tě jen varovat."

3

Vlak imitující baziliku neměl povolení k delšímu stání ve velkých železničních centrech, palivo a potraviny si proto musel doplňovat jen v odlehlých stanicích. Na nejvyšším vrcholku tohoto pojízdného kostela, na měděné kopuli, připomínající opravdickou zvoničku, vlála vlajka Neokatolíků, černý kříž na bílém pozadí.

K církevnímu komplexu, jedoucímu pomalým tempem po vedlejší trati, se připojila lehká drezína, kterou si Lien Rag najal v půjčovně. Chvíli nato zastavila u postranní lodi a Lien vstoupil úzkou přestupovou komorou dovnitř. V tichosti ho přivítal neokatolický mnich a naznačil mu, aby ho následoval. Prošli jakousi zákristií, pak hlavní lodí, zdobenou nádhernými vitrážemi. Musely být velmi staré, určitě pocházely z nějaké bývalé katedrály, nalezené pod ledem.

Říkalo se, že Neokatolíci provádějí archeologické výzkumy s cílem nalézt bývalý Vatikán. Ale určitě to nedělali tady na americkém území. Lien Rag slyšel, že byly nalezeny kostely plné zmrzlých mrtvol, které tu ležely už tři sta let. Když lidé pochopili, že kataklyzmatu neuniknou - po několika dnech pozvolného klesání teploty se totiž mráz prudce zvýšil, nezbylo těm ubožákům nic jiného než se uchýlit do chrámů ke společným modlitbám, kde pak také všichni společně zemřeli.

Páter se poklonil směrem k oltáři, pokračoval napravo, až se dostali do obytné části, která byla zařízena sice s veškerým pohodlím, ale ne příliš okázale. Za pracovním stolem zavaleným papíry seděl otec Petr. S Lienem se znali již dlouho, ale glaciolog svolil k této tajné schůzce jen velmi nerad.

„Když jsme se viděli naposledy," řekl kněz bez úvodu, „nevypadal jste tak blahobytně jako teď. Pamatujete? Bylo to v rybářské stanici a vy jste byl obviněn, že podporujete Zrzavce, že je navádíte ke vzpouře."

„A vy jste mi přišel nabídnout obchod, který jsem nemohl přijmout, pokud jsem si chtěl zachovat svou hrdost," odvětil Lien Rag. „Řekněme, že dnes je poměr sil obrácený."

„Máte velkou moc," řekl páter, „vaše jméno zná v této Koncesi každý. Vybudoval jste velké metro z východu na západ a chystáte se na ještě větší sousto, severojižní podledovou cestu, vedoucí po bývalé americké půdě. Hlavní šachta, kde se budou křížit oba obří tunely, ponese vaše jméno. Lien Rag Central Station."

„Jste dobře informován, ale to jsou prozatím jen fámy, které mi příliš lichotí. Jaký obchod mi chcete nabídnout dnes?"

Kněz si zapálil doutník a nabídl Lienovi, ale ten odmítl. Dával si na čas, než se dostal k tomu hlavnímu:

„Bojujeme proti všem sektám a určitě víte, že jednou z nejnebezpečnějších je ta, která si říká Obnovitelé Slunce. Usiluje o zkázu tohoto světa. Nemusím vám vysvětlovat, vám jakožto odborníkovi na led, co by způsobilo tání ledu. Země by se změnila na rozteklý a bahnitý svět, a to nemluvím o tom, co by způsobila kondenzace páry a mlha. Trvalo by celých sto let, než by se rozptýlila."

Věčně stejné argumenty. Lien Rag si už z těch naivních prognóz dělal legraci, věděl, že problém odpařování by se dal vyřešit. Mezi Obnoviteli Slunce bylo sice několik fanatiků a bláznů, ale většina členů měla solidní vědecké vzdělání a tito inženýři a vědci vytvořili seriózní program, jehož cílem bylo rozptýlit mrak měsíčního prachu, který zakrýval slunce.

„Lady Diana proti těm šílencům odhodlaně bojuje a já jen lituji, že si o nás myslí, že s tou sektou máme něco společného. Naše působení ve vaší Koncesi je omezováno, zatímco Neoreformátoři mají úplnou volnost..."

„To už je tradice. Vaše církev tu byla vždy v menšině."

„Alespoň kdyby nás nepovažovali za přívržence těch fanatických Obnovitelů. Vy byste se mohl u Lady Diany za nás přimluvit. Ve skutečnosti jsem v Panamerické jen kvůli tomu, abych se s ní sešel, i kdyby to mělo trvat měsíce. A vás žádám, abyste mi pomohl."

„Co mi za to nabídnete?" zeptal se Lien s klidným úsměvem. „Myslím, že toho moc nemáte."

„Říká vám něco »Kapusta Vagzal«? Je to zapadlá díra na sibiřském východě. Pěstuje se tam zelí, které se pak nakládá. Celé město prý příšerně páchne. Až do nedávna tomuto území despoticky vládl jakýsi generál Čekarin. Představte si, že v té díře na konci světa je odnož Neokatolíků a ti nám dodávají informace. Trvá to sice spoustu času, měsíce, třeba i rok, než se k nám dostanou, ale někdy to stojí za to. Jednoho dne v loňském roce dorazila do té díry skupina kočovníků. Polykači ohně, akrobati a kouzelníci, celkem ubohý soubor s jedním poničeným vozem. Vedl ho jakýsi zakrslý mužík, kterému říkali Trpaslík."

Lien se snažil zůstat klidný, ale dařilo se mu jen obtížně nedat najevo silné pohnutí, které se ho zmocnilo. Otec Petr ho provrtával neúprosným pohledem.

„Mezi kejklíři bylo asi dvouleté dítě, o kterém všichni mluvili jako o »malém šamanovi«, to znamená malý čaroděj. Nádherné zlatovlasé dítě, ale místní lidé se ho báli. Říkali, že chlapec je ve spojení s ďáblovými vyslanci, jinak řečeno se Zrzavci. Zajímavé, že? Zajímá vás to?“

„Pokračujte. Nejste v situaci, kdy byste si mohl zahrávat s mojí trpělivostí. Nezapomeňte, že mám velké možnosti, mohu vás nechat vyhostit a s vámi polovinu vašich zdejších duchovních.“

„Já si to uvědomuju,“ řekl kněz. „Chtěl jsem si s vámi promluvit, ne obchodovat. Ti lidé tam zůstali několik měsíců. Generál si je oblíbil, především chlapce, který byl prý obdařen léčitelskými schopnostmi. Dokázal zmírnit generálovy bolesti, měl totiž gangrénu. Ale když ten starý voják zemřel, zmizeli. Ale ne všichni, pouze Trpaslík, jistá Miele a dítě. Odjeli hned tu noc po generálově smrti na palubě sibiřského remorkéru. Ostatní zůstali v Kapusta Vagzalu a dál hráli své divadlo, ale nedařilo se jim moc dobře, generálovy syny jejich talent příliš nezajímal. Ale na tom nesejde, nás zajímají ti tři. Bohužel jejich stopa končí v Kapusta Vagzalu. Je mi to moc líto, ale opravdu si nic neschovávám v rukávu. Věděl jste to?“

„Ne, je to první seriózní informace, jakou jsem o nich získal...“

„Trpaslík neodjel s prázdnýma rukama. Prý si s sebou vezl spoustu zlata, několik pytlů. Myslíme si, že se mu podařilo přejít hranici na jihu do Australasijské, Ale co se nimi stalo dál, to nevíme. Je možné, že to zlato pocházelo z nějakého zločinu, ale to už je jen hypotéza.“

„Trpaslík to zlato ukradl?“

„Generál mu ho prý dal na smrtelné posteli. Věděl, že zemře.“

„A to ti vaši neokatoličtí informátoři nenarazili nikde jinde po světě na jinou stopu?“ poznamenal Lien s nádechem jízlivé ironie.

„Ani vy se všemi těmi ohromnými prostředky, které máte k dispozici, jste se nedostal tak daleko jako já,“ podotkl kněz s lehkým úsměvem, který tentokrát postrádal jedovatost. „Dostáváme spousty informací a pouze náhodou jsme mezi tisíci dalšími objevili tuto stopu. Ale teď už si ji pohlídáme a je možné, že se nám podaří objevit další. Já jsem vám odkryl své karty, jak se rozhodnete vy?“

„Lady Diana je sice hlavní akcionářkou Panamerické, ale já jsem jen její podřízený. Myslíte si, že na ni mám takový vliv?“

„Můžete jí alespoň říct, že jsme přinejmenším stejnými odpůrci Obnovitelů Slunce jako ona. Myslím, že ji nakonec přesvědčíte, že je i v jejím zájmu spojit naše síly s jejími. Obnovitelé se pohybují převážně v liberálním, ateistickém prostředí, které právě my sledujeme zblízka. Máme informace z první ruky, jaké ani policie Lady Diany nemá, a určitě by je ráda získala.“

„A co když se mi takový druh intervence příčí? Stavíte mě do role kuplíře.“

„Jedná se přece o vaše dítě. Chcete ho snad najít?“

„Vy dobře víte, že nic jiného nemá pro mě takovou cenu. Všechna ta moc, kterou mi tak šlechetně přisuzujete, slouží jen k jedinému cíli - najít svého syna. Yeuze se mi už podařilo získat...“

„A stála vás hodně. Deset milionů dolarů jste musel zaplatit, abyste ji dostal z toho sibiřského vězení.“

„Myslel jsem, že Jdrien bude s ní nebo alespoň bude vědět, kde je. Moje zklamání bylo tak velké, že jsem neudělal nic pro to, abych si tu ženu u sebe udržel, přestože ji miluju.“

„Já budu trpělivý. Jsem připraven čekat týdny i měsíce když mi slíbíte, že něco uděláte.“

„A když získáte zprávy o mém synovi?“

„Okamžitě vám je sdělím.“

„Já osobně vám nic neslibuju.“

Lien se vrátil do své drezíny a po dvou hodinách cesty přestoupil do expresního vlaku, který ho vezl přímo do nové Central Station, která jednou ponese jeho jméno, jestli ovšem do té doby neupadne v nemilost.

Výtah ho vyvezl přímo k jeho speciálnímu vlaku. Nedělal si žádné iluze, jeho ranní únik bude nakonec stejně odhalen a Lady Diana se doví, s kým se tajně setkal.

Vrátil se ke své práci. Dny míjely. Čekal na zprávu od otce Petra, ale zatím marně. Lady Diana si všimla, že Lien žije jako ve snu, že mu chybí chuť k práci. Scházeli se pravidelně jednou týdně, někdy i dvakrát. Nejpalčivějším problémem byl stále nedostatek energie, kterou potřebovali pro svůj pohádkový projekt severojižní podledové magistrály. Obrovské množství energie. K napájení výkonných laserů, které vrtaly tunel, potřebovali miliony kilowat a k tomu nemohla v žádném případě stačit ani celá produkce Panamerické.

„Jen tak tak jsme schopni zajistit naši celkovou spotřebu a snížení o jeden jediný stupeň v dodávce tepla do měst a vlaků by narazilo na odpor. Už se zdvihla vlna nepokojů mezi zaměstnanci stavební společnosti. Patnáct stupňů, které měli mít podle smlouvy ve svých vlacích, se většinou nedodržovalo a lidé se ozvali s takovou razancí, že jsme museli jeden vlak poslat do pusté oblasti, abychom jim zchladili hlavy. Jednáme s Afrikanií o dodávkách minerálních a rostlinných olejů, abychom měli čím pohánět speciální elektrárny. Ale to pokryje jen asi deset procent naší potřeby v počátcích, a později, až se práce rozjedou naplno, tak sotva pět procent. Sibiřská je ochotná nám dodávat uhlí a plyn, ale klade si nehorázné podmínky, které můžeme jen těžko akceptovat.“

Náhle se odmlčela a zadívala se na Liena svýma malýma bystrýma očima, které se úplně ztrácely ve vrstvě tuku jejího obličeje. Lady Diana byla mohutná žena, která se navíc ani trochu neomezovala v jídle, cpala se po celý den. Vědělo se o ní, že si platí milence, které si vybírá ve vojenských střediscích. Lien Rag si nikdy nezvykl na její nechutnou tloušťku a dnes se mu z ní dokonce zvedal žaludek.

„Vy mě neposloucháte, Liene. Myšlenkami jste úplně jinde. Od vašeho setkání s těmi Neokatolíky, které sem

mimochodem určitě poslal Vatikán II. nejste ve své kůži.“

Musela to vědět už dlouho, ale až do dnešního dne nepovažovala za nutné se o tom zmínit.

„Chystáte se přejít na jejich víru?“

„Znám otce Petra už hodně dlouho, kdysi mi několikrát pomohl, ale vždycky jsem mu za to musel prokázat protislužbu.“

„Tihle lidé nedělají nic zadarmo a láska k bližnímu je pro ně jen prázdné slovo. Co chtěl tentokrát?“

Lien Rag se ji nesnažil podvádět a popravdě jí popsal své setkání s knězem. Poslouchala pozorně, vzala ze stolu krabici čokoládových bonbonů a začala se jimi cpát. Kakao se pěstovalo ve speciálních sklenících a jeden jediný bonbon představoval kalorickou dávku pro jednoho člověka, ne svou nutriční hodnotou, ale množstvím energie nutné k jeho výrobě. Šílenství, vedle něhož se víno nebo kaviár zdálo jako běžný produkt.

„Bojuje proti Obnovitelům? To je zajímavé.“

„Fakt, že našel stopu mého syna, dokazuje, že Neokatolící mají nezanedbatelné možnosti, že?“

„To je od vás sprosté. To má být za to, že já jsem neměla takové výsledky?“

„Jsem přesvědčený, že jste neudělala nic, abyste ho našla.“

„Tak mě poslouchejte. Než jsme našli tu ženskou, tu Yeuze, stálo nás to tisíce dolarů. Abychom ji dostali z vězeňského vlaku, museli jsme zaplatit deset milionů za ty umělé kožichy, které se nám sotva kdy podaří rozprodat...“

„Jen díky té akci jste se dohodli se Sibiřany, že vám dodají potřebnou energii ve formě ropy, uhlí a plynu. Takže ty peníze nejsou vyhozené, vrátí se vám. A co se mě týká, splácím vám část peněz, které vydělám, abych vyrovnal rozdíl. Nemáte mi co vyčítat.“

„Dobrá, jsme si kvit, protože já jsem udělala maximum. Nemohla jsem vědět, že váš syn je v nějakém zapadákově na sibiřském dálném východě. Bohužel nemám špiony po celém světě, i když vy jste o tom přesvědčen. Udržování takové sítě by nás stálo hrozně moc a na realizování mého projektu, projektu Diana Sever-Jih, je třeba šetřit všude. Za deset let budeme zato nejbohatší Společností na světě. Pohádkově bohatí, protože budeme mít v rukou všechny přírodní zdroje, které se skrývají pod ledem. Dobrá, budu přemýšlet o návrhu toho kněze. Ale nečekejte, že se rozhodnu okamžitě. Než se s ním sejdu, musím zvážit všechna pro i proti. Naší největší starostí je energie a my to musíme zařídit tak, aby nám Transevropská pomohla. Naše šance na jednání neohrožuje ani tak skrytá válka na severovýchodní hranici, jako nárazníkový stát mezi námi a Transevropskou. Západní Zóna Zrzavých je trnem v oku Transevropanů a překážkou jakékoliv dohody s nimi.“

„Vy jim chcete to území vzít? Připomínám vám, že zastupuju jejich zájmy a že na něco takového nikdy nepřistoupím.“

„Transevropané nechtějí zónu uznat. Zrzaví utíkají z jejich měst, aby se dostali do nového státu a nechtějí pracovat jako dříve, hlavně opouštějí kopule měst. A pak, Transevropany vyčerpává válka se Sibiřskou. Přesto by nám mohli dodat docela slušné množství energie. Stačilo by, kdyby snížili teplotu ve svých městech o dva stupně a znormalizovali nutriční příděly. Myslím, že jejich obyvatelstvo je připraveno přinést takovou oběť výměnou za mír.“

„Proč si myslíte, že Evropan může lépe snášet zimu a hlad než lidé z vaší Koncese?“ odsekl Lien.

„Liene, nepouštějte se do sociální a humanitární politiky. Já potřebuju energii, abych mohla provrtat ten zasranej led a taky ji získám. Jestli se ostatní Společnosti nebudou chovat rozumně, budeme muset použít jiných metod. Ale myslím, že se nám podaří je přesvědčit. Myslíte, že váš jezuita by nám v tom mohl pomoct, kdybychom mu slíbili určitá privilegia, o která už tak dlouho usiluje? Tuším, že se s tím páterem nakonec sejdu, ale musím se na to připravit psychicky. Neokatolíci mi totiž nahánějí hrůzu. Opravdový strach.“

„Víte něco o tom novém konsorciu, které využívá staré Transpacifické sítě?“ snažil se Lien odvést hovor jinam.

„To jsou šílenci. Společnost Kid-Mikado, už jen ten název! Ale vypadá to, že mají nějaký nápad, jak si levně pořídit elektrický proud a já je proto nepouštím z očí. Dostali se do obrovských finančních potíží, mají sociální problémy, možná že bychom tu malou skupinku mohli vykoupit, jestli jejich energetický potenciál stojí za to.“

4

Jednou v noci se protrhla část mořského ledovce severovýchodně od KMPolis a spolu s železniční tratí se potopila celá čtvrť starých obytných vagonů. Nikdy se nezjistil přesný počet obětí, odhad kolísal mezi dvěmi sty a tisícem, mohlo jich však být i víc. Podařilo se zachránit asi šedesát lidí.

O hodinu později probudili Trpaslíka, který se okamžitě vydal na místo neštěstí na palubě malé drezíny patřící Společnosti. Bylo velmi obtížné provést cokoliv na záchranu postižených. Navíc tu nebyl nikdo, kdo by záchranné práce organizoval a první čumilové, kteří se sem rychle dostavili, přivítali malého šéfa Společnosti pískáním. Trpaslík přijel se svou lehkou drezínou až na pokraj mořské propasti, rozsvítil reflektory a vystoupil, když zahlédl dvě ženy na velké ledové kře, která je unášela do dáli. Jeden velrybář přispěchal na pomoc s přenosnou pneumatickou harpunu a podařilo se mu střelou zasáhnout kru. Pak už jen stačilo přitáhnout ledový blok a trosečnice vysvobodit.

Trpaslík zůstal na místě celou noc a řídil záchranné práce. Snažil se najít nouzové přístřeší pro ty, kterým všechen majetek zmizel v moři. Lidé už na něho nepískali, ale přesto cítil tíži pohledů plných zloby, někdy dokonce i nenávisti. Sám si nedělal sebemenší výčitky, měl pouze soucit s rodinami obětí. Nechtěl, aby se stanice tak mohutně rozšířila, rozvoj města se mu už dávno vymknul z rukou.

Wolky byl mezi prvními, kdo přišli na pomoc, a pracoval do úmoru, ale přesto si našel chvíli, aby potrápil Trpaslíkovo svědomí.

„Musíte zarazit další příliv lidí, postavit policejní stanice po celé síti a hlavně na hranicích Koncese. Chybí záchranná četa, stejně jako organizované policejní jednotky. Podívejte se třeba na velrybáře, kteří se tak chlubí, že se o pořádek sami postarají. Je jich tu jen hrstka. A co váš přítel Zaru? Ten ještě vůbec nepřišel, včera večer byl totiž úplně

namol. Od takových lidí nemůžete chtít, aby plnili tak náročný úkol.“

Trpaslík na výčitky neodpovídal, ale když se kolem desáté hodiny ráno vrátil úplně vyčerpaný domů, zavřel se do své kanceláře a přemýšlel. Vytyčit hranice Koncese byl nejjistější způsob, jak zastavit příval všech těch lidí lačných po majetku a dobrodružství, ale také jak přilákat pozornost ostatních Společností, především těch mocných. Až dosud žili tak trochu na okraji pozornosti okolního světa, ale bylo jasné, že do budoucna to už nepůjde. Ale na druhé straně, přistěhovalci platili za dopravu a přinášeli tím do pokladny Společnosti nemalé částky.

Získané peníze však museli zase vydat na pomoc lidem, kteří se tu už usadili. Rozhodl se, že musí neodkladně zarazit příliv dalších lidí a vytvořit bezpečnostní jednotku přímo ze zaměstnanců Společnosti. Snažil se informovat o svém rozhodnutí svého společníka, ale nebylo to vůbec jednoduché. Marně se pokoušel dostat rádiové spojení. V Australasijské, roztříštěné do mnoha drobných Společností, neexistovala žádná federální komunikační služba a jeho vysílačky měly jen omezený dosah.

Ač nerad, musel požádat o spolupráci Wolkyho. Ten mu ještě ten den představil deset mužů, z nichž každý byl schopen dát dohromady jednu menší ochrannou četu.

„Jednu skupinu musíme hned poslat na hranice Koncese. Od nynějška musí mít každý, kdo k nám chce přijet, povolení k vjezdu. Do týdne bychom měli zredukovat počet přistěhovalců na polovinu. Ostatním umožníme v průběhu jednoho měsíce návrat do Australasijské na naše náklady. Ti, co se vrátí, rychle zprávu rozšíří a lidé ztratí chuť podnikat riskantní cestu, aby se vzápětí nechali znovu zahnat. Mám ale strach, že nastanou komplikace ze strany ostatních Společností. Tímto rozhodnutím vlastně potvrzujeme svou existenci ještě v době, kdy nemáme absolutní většinu akcií pro celou Koncesí. Cena volných akcií vyletí rychle nahoru.“

„Řekněte, že se jedná o zdravotní opatření, že se tu vyskytly případy infekčních nemocí,“ radil nový šéf policie.

Wolky ho znepokojoval svou schopností se vším si okamžitě poradit. Prohlédl si jeho spis a dověděl se, že se narodil v oblasti Grand Star Station v Transevropská, odkud utekl, aby nemusel narukovat na východní frontu. To je mu ke cti, pomyslel si zprvu Trpaslík, ale vzápětí zapochyboval, jestli je tomu opravdu tak.

„Nemoc nahání lidem strach, nikdo vás nebude považovat za nebezpečné konkurenty. Vypracujeme nouzový plán a předložíme vám ho k posouzení. Pro začátek budeme potřebovat asi padesát mužů, ale později počítám s dvojnásobkem.“

Jakmile se velrybář Zaru dozvěděl o neštěstí, okamžitě spěchal za Trpaslíkem, ale ten mu vzkázal, že není u sebe, že ho přijme později. Neměl sebemenší chuť poslouchat výčitky svého přítele, tím spíš, že si sám nebyl jistý, jestli dělá dobře.

Velrybáři začali bojkotovat dodávky oleje do Společnosti, i přesto, že jim byly nabídnuty prémie. Doufali, že tak zvednou cenu galonu až na dvojnásobek. A tak došlo k prvnímu policejnímu zásahu. Wolky přijel k velrybářům se svými policejními drezínami a asi patnácti ozbrojenými muži. Zaru včas vyrozumněl Trpaslíka a ten se okamžitě dostavil na místo.

„Odkud máte ty zbraně?“ zeptal se Wolkyho a ukázal na starodávné pistole, které novopečení policajti nosili s patřičnou ostentativností.

„Zabavili jsme celý sklad zbraní emigrantům a mysleli jsme...“

„K ničemu takovému jsem nedal souhlas, vy jste mě obešli... Z toho budu muset vyvodit důsledky.“

Pak šel promluvit se Zaruem a jeho přáteli. Připomněl jim dohodu, kterou spolu uzavřeli.

„Od té doby, co jsme tady, se cena oleje už ztrojnásobila a vám to pořád nestačí. Když jsem vás poznal, dřeli jste jako soumaři v naprosté izolaci, olej jste prodávali jen s velkými obtížemi a ještě k tomu jste ho museli vozit daleko odtud. Už jste zapomněli, jak jste ho přepravovali ve speciálně upravených cisternových vagonech, aby cestou nezmrznul? Myslím, že jste ztratili zdravý rozum. Když budete takhle dál pokračovat, dám přeložit hlavní trať směrem na východ a nechám vám na krku všechny ty chlapy bez práce, kteří stejně nakonec odejdou někam jinam. Brzy tu budeme mít teplou vodu a pak budeme moct vyhřívat mobilní domy, rozběhnout alternátory. Měli byste o tom přemýšlet.“

„Ještě tu není,“ řekl jeden velrybář povýšeně. „A pak, jsme tu přece doma. Tady je Whaler Station, žádné KMPolis. Na to nezapomínejte. I když máte vlastnická práva, nenecháme se vyhodit. A děkujeme vám za vaši důvěru, když jste bezpečnostní službou pověřil speciální jednotky, ačkoliv podle tradice to měla být naše záležitost.“

„Obyvatelstva přibývá, potřebujeme proto stálou policii. Ale i dobrovolníky budeme potřebovat a uvítáme vaše zkušenosti. Kde jste ale, ksakru, byli, když se prolomila ledová kra a pohltila ty nešťastníky? Z vašich lidí tam byli jen tři.“

„Takový lidi nás nezajímají. Přece nebudeme riskovat své životy pro takovou chátru.“

„No právě, já potřebuju policii, která si nebude vybírat, komu pomůže a komu ne. Nezapomeňte, že mezi tou chátrou, jak říkáte, byly i ženy a děti, a ti muži sem přijeli za prací.“

„Nepotřebujeme je tu. Stačej nám Zrzavci, kterým se nikdo v tom mraze nevyrovná. A vy jste první, kdo toho využívá,“ řekl jeden z velrybám, který seděl proti němu.

„Taky mě přijdou pěkně draho a nemyslím tím jen finanční otázku.“

Jen s obtížemi přistoupili nakonec velrybáři na dohodu, že budou prozatím dodávat alespoň padesát procent z celé produkce oleje až do podpisu nové smlouvy, ke kterému by mělo dojít do tří měsíců.

„Když nebudete dohodu dodržovat, nechám dovézt olej z Antarktické.“

„To se vám nepodaří, od jisté doby všechen olej skupují panameričtí obchodníci.“

Trpaslík to věděl a znepokojovalo ho to. I když budou mít teplou vodu, stále budou potřebovat olej do lokomotiv a do tratí na ledovci. Proslýchalo se, že Panameričané systematicky rabují všechny energetické zásoby. Kvůli tomu šílenému projektu.

Trpaslík odešel ze schůzky vyčerpaný a zhnusený. Vrátil se domů. Umíral touhou znovu spatřit svůj drahý vulkán. Navíc se ukázalo, že všechny problémy, které kvůli potížím ve městě stále odkládal, ho nutí, aby se vrátil a vyřešil je na místě. Nedůvěřoval dennímu hlášení techniků, chtěl se sám přesvědčit na vlastní oči, zda je všechno v pořádku.

Jdrien si mu sednul na klín a chtěl se pomazlit. Zeptal se ho, jestli někoho viděl.

„Jak to myslíš, někoho?“

„Nějakou paní.“

„Ale jakou paní?“

„Já jsem ji viděl. Je krásná, tmavovlasá a já ji mám rád.“

„Už několik dní o ní mluví,“ řekla Miele. „Říkám si, jestli to není Yeuze. Nemám její fotku, ale jak mi ji Jdrien vylíčil, mohla by to být ona.“

„Yeuze? Ale to přece není možné...“

„Všechno je možné... My jsme také nedoufali, že se nám jednoho dne podaří dostat se ze Sibiřské, když s námi zacházeli jako s válečnými zajatci, a vidíš, teď jsme tady.“

„Ale jak by nás mohla najít?“

„Neříkám, že nás hledá, ale možná tady pracuje v nějakém podniku.“

Trpaslík se zašklebil. V KMPolis bylo mnoho nejrůznějších podniků, ale většina z nich byly jen bordely, ať už přihlášené nebo provozované načerno.

„Měl by ses poptat, jestli někde ve městě není dívka, která umí imitovat bývalé slavné hvězdy. Mohla by to být ona. Nezapomeň, že Jdrienovy předtuchy se vždycky vyplnily.“

„Myslíš, že ji poslal Lien Rag? Jsou přece znovu spolu. Možná, že se k němu nechtěla vrátit bez dítěte.“

„Nemá si co vyčítat. I toho sibiřského oficíra zabila jen proto, aby uchránila Jdrienův život, když se ten chlap chystal ohlásit, že chlapec je napůl Zrzavý.“

„V žádném případě nehodlám Jdriena vrátit Lienu Ragovi. A jestli se Yeuze pokusí mi ho vzít, běda jí! Tady jsem doma, pánem ve své vlastní Společnosti a mám prostředky.“

Všiml si, že Miele se na něho dívá s vyděšeným výrazem v očích, povzdychl si a sklonil hlavu:

„Ano, já vím, že ztrácím hlavu, když se jedná o Jdriena, ale já ho miluju a nechci se od něho odloučit. Pro Liena tolik neznamená, ten se o něho nestará. Jdrien potřeboval Yeuze a pak nás, aby si zachránil život.“

„Nedělej žádný ukvapený rozhodnutí, nevíme, co tady Yeuze hledá.“

„Musí přece vědět, že řídím tuto Společnost. Fakt, že se nás nepokusila navštívit, nás, své staré známé, dokazuje jen to, že něco chystá. Myslela si, že zůstane nepozorována, ale to se jí nepovedlo. Teď je díky Jdrienovi odhalena.“

„Díky lásce, kterou k ní Jdrien chová,“ poznamenala Miele. „Nejsi jediný, kdo to dítě miluje. Yeuze kvůli němu zabíjela. Já ho také miluju. Ty také a jeho skutečný otec kvůli němu kdysi také podstoupil obrovské riziko, ale na to jsi asi zapomněl. Štvali ho jako zvěř, málem to nepřežil. Vzpomínáš si, co nám vyprávěla Yeuze?“

„Nechte mě teď na pokoji,“ řekl podrážděně. „Mám moc práce.“

„Ty nepůjdeš hledat Yeuze?“ zeptal se chlapec.

Trpaslík se k němu naklonil a zahleděl se do jeho jasných očí:

„Kdo je Yeuze?“

„Můj otec jí řekl, aby se o mě starala, pak někam odešla. Na její místo nastoupila Miele a ty. Ale já si na oba dva moc dobře pamatuju a chtěl bych je znovu vidět. Ty víš, kde je můj otec?“

„Ne, nevím to.“

Nazítří se konečně naskytla příležitost odjet znovu na východ. Tentokrát ale odjížděl s obavami a vztekem, protože se právě dověděl, že část teplovodního potrubí se uprostřed Pacifiku potopila. Něco přes třicet kilometrů trubek zmizelo pod vodou. Ale naštěstí se potrubí nepřelomilo a jeřáby se mohly pokusit obrovského mořského hada vyzdvihnout z vody. Trpaslík však pochyboval, že se to podaří. Bál se, že budou muset podstatnou část odříznout a obětovat.

Už z dálky byl vidět celý obraz katastrofy. Potrubí trčelo nad mořským ledovcem ve velkém oblouku, který se o kus dál nořil do ledové vody oceánu. Možná, že dokonce spočívá na dně, v hloubce šesti nebo sedmi tisíc metrů, ale to bylo málo pravděpodobné.

„Takhle to nemůžeme vytáhnout,“ navrhoval vedoucí technického týmu, který se neustále zdržoval na trati. Muži vozili veškerý materiál v jednom voze, kde také spali, jedli a trávili všechen svůj čas. „Jsou to tisíce tun. Mohli bychom se pokusit podsunout pod potrubí jakési nafukovací balony, které by ho pozvolna nadzvedly. Ale bude to dlouho trvat a bude to náročné.“

„Jak se to vůbec stalo?“

„Když jsme dělali v noci zkušební plnění, došlo na několika místech k úniku teplé vody.“

Potrubí nemohlo být naplněno teplou vodu, dokud nebude dokončena celá trasa až do KMPolis, přesto se často prováděly provozní zkoušky. Navíc museli dbát na to, aby voda, která už jednou v potrubí byla, nezamrzala a neucpala vedení. Pravidelně proto vháněli do potrubí teplou vodu, aby se vnitřní teplota udržela na osmi stupních. Ochlazenou vodu vypouštěli do oceánu, do velké hloubky, aby nedošlo k ohřátí mořského ledovce.

„Na několika místech?

„Objevili jsme na několika místech stopy spálenin, jako kdyby někdo použil nějakou malou trhavinu. Úplně to stačilo, aby led začal tát. Navíc tenhle sektor není momentálně pod elektronickou kontrolou a hlídka tudy projede tak nanejvýš dvakrát za noc.“

„Myslíte, že se jedná o sabotáž? Musíte to vyšetřit.“

„Nejsme policajti,“ protestoval inženýr. „Můžeme odhalit příčiny, ale nepřipadá v úvahu, že bychom hledali viníky.“

Trpaslíkovi nezbývalo nic jiného, než vzkázat Wolkymu, aby se okamžitě dostavil s celým týmem svých mužů a dal se do práce. Vyslechl muže z pojízdné technické čety a za necelý den shromáždil spoustu informací. Když na trati objevili opuštěnou drezínu z půjčovny, odjel Wolky okamžitě do města, aby zjistil, kdo si ten vůz najal. V současné době byly pronajaty jen dvě malé parní drezíny, obě pomalé a těžko ovladatelné.

První pokusy vyzvednout potrubí se ukázaly jako nebezpečné. Jeřáb se následkem prudkého oteplení rychle nořil i s kolejnicemi do ledu, museli proto práci přerušit a dostat ho do bezpečnější pozice. Povolali dva Zrzavé, kteří se potopili do hloubky, aby upevnili lana a kabely. Měli ještě podstrčit pod potrubí prázdné balony, ale to se jim už nepodařilo.

„Potřebovali bychom nejméně dvacet jeřábů. Rozmístili bychom je po celé délce a kdyby všechny zabíraly současně, snad by se to podařilo," hledal inženýr další řešení.

„Jak chcete podchytit kabel v délce šesti kilometrů pod vodou?" zeptal se Trpaslík.

„Postupně s pomocí Zrzavců. Bude to ale dlouho trvat a bude to dost riskantní."

„Jak dlouho?" zeptal se Trpaslík.

„Měsíc, možná dva."

„A bude to stát spoustu peněz, že?"

„To jistě."

„Tak to tedy usekneme. Obětujeme to potrubí. Okamžitě, ať zbytečně neztrácíme čas."

„Chcete jen tak pustit do moře stovky tisíc dolarů? Mohli bychom..."

„Máte snad ještě jiné řešení, rychlé a méně nákladné?"

„Můžeme to useknout, ale konec upevníme k nějaké bóji, která by se nepropadávala do ledu. Účinný způsob ukotvení se určitě najde."

„Dobrá, ale musíte to udělat nejpozději do osmačtyřiceti hodin. Nesmí nás to moc zdržet, musíme pokračovat v instalaci potrubí směrem k městu, spojit se to může později."

Nastoupil znovu do svého lokokaru a zamířil k východu. Po hodině jízdy konečně zahlédl světlo svého Titanu. Na samém vrcholku neustále vřelo trochu lávy. Překvapil noční službu v elektrárně, chtěl si sám provést kontrolu.

„Držíme se, nevím, jak je to možné, ale momentálně se držíme," odpověděl pracovník dispečinku na otázku, zda kontrolní přístroje nesignalizují přetížení.

„Tím lépe. Když to vydrží, budeme moct obě elektrárny spojit dohromady."

Ale to stále ještě nebylo to, co si přál. K tomu, aby mohl realizovat všechny své plány do budoucna, by potřeboval nejvýkonnější elektrárnu na světě. Pak by mohl zpevnit ledovec daleko na východ, směrem k bývalé Peru. Elektřinou by mohl mrazit mořskou vodu, aby získal pevnější základy, jakýsi viadukt dlouhý asi osm tisíc kilometrů. Byla by to nejobdivuhodnější lidská stavba od dob čínské zdi, kterou jednou viděl na obrázcích ve starých knihách. Viadukt široký několik set metrů, po němž by vedly desítky a desítky tratí. Mohly by po něm jezdit i ty nejtěžší soupravy a on by pak mohl od Panamerické nakoupit obrovské ocelárny a jiné továrny. Byl odhodlaný jít až na dno oceánu, aby našel suroviny.

Vyšel na čerstvý vzduch a dlouze se díval na svůj vulkán, který mu tohle šílenství umožnil. Na mořském ledovci, směrem k severnímu pólu jsou přece i další činné sopky. Musel by je všechny spoutat, aby vybudoval kolosální říši, o které snil.

Nazítří dostal vzkaz od Wolkyho. Našli člověka, který si pronajal drezínu a zatkli ho. Muž udal jména těch, pro které lokomotivu pronajal. Jejich nalezení bylo otázkou několika hodin. Trpaslíkovi se moc nelíbilo, že jeho spolupracovník projevuje v nové funkci takovou horlivost. Vadilo mu i to, že se podepisoval jako „velitel policie". Ale na druhé straně byl docela rád, že někdo jiný si místo něho špiní ruce. Až se situace zlepší, pokusí se znovu nastolit větší svobodu a bude prosazovat, aby každý mohl jednat co nejsvobodněji. Ale momentálně ho příliš pohlcovaly všechny ostatní starosti.

Měl by přijet Mikado, aby z něho sňal alespoň část práce, ale na druhé straně byl Trpaslík rád, když se pupkáč zdržoval na australasijském území, než aby se mu neustále pletl pod nohy. Mikado měl neustále strach o své peníze, dělal si starosti o půjčky, které budou muset jednoho dne splatit. Ale momentálně platili vysoké úroky a pouhý výnos z provozování železniční dopravy stačil tak tak vyrovnat schodek v rozpočtu. Lámal si hlavu, aby objevil nějaký jiný zdroj příjmů, ale stále nenacházel nic vhodného.

Několik dní pracoval bez oddechu, a když se dověděl, že je vše připraveno k ukotvení potrubí, vydal příkaz, aby ho okamžitě uřízli. Možná, že jednou bude existovat technika, která umožní vyzdvihnout těch třicet kilometrů, které museli utopit v moři. Napadlo ho, že mohli potrubí naplnit podlouhlými balony a nafouknout je. Sice by asi neudržel potrubí na povrchu, ale aspoň by zabránil úplnému potopení, ale cena se mu zdála příliš vysoká.

Vždycky když byl u svého vulkánu několik dní, začalo se mu stýskat po Jdrienovi a po dvou dnech s chlapcem už zase neměl stání, aby se vrátil k vulkánu. Žil jako ve snách a někdy měl pocit, že jeho minulý život není ani jeho. Připadalo mu nereálné, že pracoval jako nahaněč v kabaretu Miki, kde vystupovaly i Yeuze a Miele a všichni ostatní. Nedokázal si představit sebe sama, jak láká diváky, aby se přišli do divadla podívat na spoře oblečené dívky. Připadalo mu to jako v podivném zmateném snu, v nějaké jiné době. Nikdy by si nepomyslel, že se stane šéfem železniční Společnosti, která má před sebou skvělou budoucnost. Jestli všechno půjde dobře, do deseti let bude majitelem nejmocnější Společnosti na světě.

Musel se vrátit do KMPolis, kde vypukly nové problémy kvůli příliš vysokým cenám oleje, opakovala se stále stejná historie. Dozvěděl se, že lidé, kteří narušili potrubí, patřili k partě překupníků oleje. Pomyslel si, že by je měli soudit, ale to by ještě museli mít soudce! Vskutku, budovat novou Společnost byla rozhodně vzrušující věc. Muselo se myslet na tisíce nejrůznějších záležitostí, od nejjednodušších až po ty nejhorší. Jak může potrestat ty chlapy, ty

sabotéry, když nemají ani soud, ani žádnou věznici? Vyhoštění? Ano, to je to správné řešení, protože od nynějška se do Koncese nedostane každý, kdo si vzpomene.

Napříště si nechával předkládat přehled o počtu odmítnutých vstupů, kterých nebylo zrovna málo. Wolky navrhoval, aby přijímali jen lidi, kteří jsou schopni investovat v nové vlasti nejméně deset tisíc dolarů, Trpaslíkovi se však tato podmínka zdála příliš nespravedlivá. Chtěl sice nabídnout výhody těm, kteří přinesou podobnou sumu, ale chtěl také přijímat lidi bez prostředků. Podle jakého kritéria tedy vybírat přistěhovalce, když chtějí omezit jejich počet?

Na rozdíl od toho, co mu oznámil šéf policie Wolky, byly incidenty ve městě vážnější, než předpokládal. Když přijížděl do města, zjistil, že část čtvrtě, kde žili většinou překupníci velrybího oleje, byla vypálena. Všiml si, že lidé na nástupištích mezi sebou vášnivě debatují. Stále věřil, že příchod teplé vody od vulkánu vyřeší všechny tyto problémy. Bude to trvat ještě několik měsíců, než první vůz vyhřeje teplá voda.

„Věděl jsem, že přijedeš," řekl mu Jdrien, když mu běžel naproti. „Víš, že je tady Yeuze?"

5

S blaženým výrazem ve tváři si muž zapínal svou izotermickou kombinézu. Jmenoval se Jero. Yeuze měla opravdu chuť se s ním pomilovat. Ale když vyndal z peněženky dvacetidolarovou bankovku a hodil ji na lůžko, neodmítla ji. Ten idiot nepochopil, že si přála, aby šel za ní do kabiny. Tím hůř pro něho.

„Pokusím se přijít znovu příští měsíc, ale teď odjíždím z města, ještě dnes v noci. Pracuju v elektrárně v Titanopolisu, jede tam jen jeden vlak. Nemůžu se zdržet, nemám ani čas si vypít skleničku, jede mi to za půl hodiny, jen tak tak to stihnu."

„No jasně," řekla bez hořkosti. „Tak zase někdy jindy."

„Máš pěknej zadek," řekl už mezi dveřmi.

„A co moje oči, líbí se ti?"

Na chvíli se zarazil, pak zmizel. Zase jeden, kterého nezajímají staré filmy z doby předledové. Pravidla Eldoráda byla jednoduchá. Musela udělat alespoň jednoho zákazníka denně, aby měla nárok na kabinu a měla klid. Musela si přiznat, že hned od začátku v tom tušila nějakou levotu, když podepisovala smlouvu. Samozřejmě, že se každý večer na jevišti několikrát svlékala, ale to nebylo to jediné, co se od ní očekávalo. S jedním chlapem za večer se to dalo ještě vydržet. Zákazník platil za kabinu a za to ostatní třicet dolarů. Od Jera bylo milé, že přidal dvacet dolarů, ale nemusel to dělat. Ostatně mohla ho klidně odmítnout, ale myslela si, že je jiný než ostatní. Překvapilo ho, že to má ráda, že dává najevo svou rozkoš a myslel si, že to přehání, že hraje divadlo.

Eldorádo byl rozsáhlý komplex o několika desítkách vagonů. Prošla jen část stavby a pochopila, že bude lepší, když zůstane tam, kde je. Celý komplex se rozkládal jako šesticípá hvězda kolem jakési otočné základny. Všechny vagony byly spojené tunely, topení fungovalo dobře a jídlo bylo také slušné. Muž, který vydělával tolik jako Jero, tu mohl strávit osmačtyřicet příjemných hodin, mohl tu spát, hrát, podívat se na různá představení, dobře se najíst. To všechno bylo zahrnuto v paušální ceně. Někteří sem přicházeli utratit své peníze, které si vydělali za dva až tři měsíce tvrdé práce na mořském ledovci na východě.

Od té doby, co tu byla, nemohla se Yeuze zbavit podivné úzkosti a raději nezůstávala sama. Pohybovala se v různých barech, kinech nebo v pornodivadlech. Sama se odmítla podobných představení účastnit, i když mohla za každé vystoupení dostat padesát dolarů, ale mužští herci, s kterými by musela vystupovat, ji ani trochu nevzrušovali. Všichni byli patřičně pyšní na své mužství, ji to však nechávalo klidnou. Když si sedla do sedadla v zadní části sálu, zavřela oči a někdy dokonce i usnula, aby unikla svému strachu. Už několik dní se jí neustále zjevoval Jdrien. Několikrát ve dne, stejně jako v noci a dvakrát za sebou se jí to stalo, když byla s mužem ve své kabině. Bylo to příjemné, ale zároveň i znepokojující, protože dítě se na ni dívalo očima plnýma výčitek.

„Hej," protestoval jeden z jejích zákazníků, „co je s tebou? Ty sníš, nebo co? To není ta správná chvíle, zrovna jsem se chystal končit. Taky by ses mohla trochu soustředit."

Málem ho poslala pryč bez vysvětlení, ale Eldorádo nebylo to místo, kde by si mohla dovolit nějaké nepříjemnosti. Především vůbec nevěděla, kdo celý podnik vede. Bylo tu několik šéfů, dvě ženy a tři muži, jakási anonymní společnost. V každém případě tu vládly ve všech směrech přísné poměry. Od té doby, co tu byla, už vyhodili bez výstrahy tři dívky a několik mužů. Dovedla si představit, co znamená vyhazov v tomto divokém městě, které nemá kopuli. Nikdo se tudíž nemůže dlouho zdržovat volně na nástupištích a i ten nejubožejší přístřešek, pokud se vám vůbec podaří nějaký najít, stojí neuvěřitelně mnoho. Člověk potřebuje čas, aby si našel vyhřívanou kabinu a práci - pro ženy nebylo výběru, a přitom bez izotermické kombinézy může umřít během několika minut. Neexistuje tu žádná sociální instituce ani policejní služba, která by pomohla lidem v nouzi. Kromě Eldoráda tu byla spousta dalších bordelů, kde se platilo deset dolarů za číslo, ale musela by jich dělat aspoň deset denně, aby všechno zaplatila. Muži měli větší šanci najít práci, pokud byli ovšem ochotni pracovat v nelidských podmínkách na čištění venkovních oken, kde ledová vrstva dosahovala někdy až třiceti centimetrů.

Když Jero odešel, odebrala se Yeuze do restaurace, slupla teplou polévku a kousek příliš pálivého masa. Na takový druh stravování měla automaticky nárok. Pak se připravila na své příští vystoupení v šest hodin večer.

Asi deset minut se svlékala před chlapy, kteří tudy jenom procházeli cestou do pornodivadla, pak se zase vraceli patřičně rozpálení, aby si vybrali dívku, která je ale mohla odmítnout. Momentálně jí vedení tolerovalo jednoho zákazníka za den, než si zvykne, ale naznačili jí, že později bude muset dělat víc nebo bude muset odejít. Měla sice trochu peněz, stačily by snad i na zpáteční cestu, ale mluvilo se o tom, že místo ve vlaku si člověk musí rezervovat osm dní předem. Lidí, kteří opouštěli Koncesi po několika měsících těžké dřiny, bylo stále velmi mnoho. Aby mohla přečkat těch osm dní čekání na vlak, potřebovala by minimálně tři sta dolarů, aby mohla někde spát a zaplatit si alespoň jedno

jídlo denně. Zůstat bez peněz by znamenalo jistou smrt.

Její krása ji stále zajišťovala dostatek publika. To znamenalo, že muži místo, aby přešli sál s lhostejným pohledem, zpomalovali krok, někdy se dokonce zastavovali a počkali si, až se celá svlékne a začne se kroutit, aby lépe vynikly detaily jejího těla. Tady nepřicházelo v úvahu, že by mohla předvádět podobný výstup jako v dobách kabaretu Miki, kdy imitovala bývalé hvězdy jako Marylin Monroe a Marlene Dietrich. Tady v tomhle koutě světa by nikdo z toho nic nepochopil. Bylo tu sice kino, kde dávali staré filmy, ale většinou jen porno. Když občas promítali některý ze starých významnějších filmů, sledovala ho jen hrstka diváků. Většinou to byly dívky jako ona, sentimentálně vzlykaly jako třeba včera, kdy se promítalo »Nábřeží mlh«.

Když skončila svůj výstup, usmál se na ni jeden chlápek a gestem jí naznačil, že se s ní chce sejít. Yeuze váhala. Nebyl nijak zvlášť zajímavý, spíš menší postavy, šedovlasý, obličej měl poznamenaný hlubokými vráskami, a přesto na něm bylo něco přitažlivého. Sepnula palec a prostředníček na znamení souhlasu, šla si obléknout kostým hostesky a vrátila se do sálu.

„Vypijeme si skleničku? Nic se nebojte, platím paušálem," nabídl ji muž, který se jí představil jako Lewin.

Dal jí několik žetonů, Yeuze mu chtěla dva vrátit, ale odmítl.

„Můžu si to dopřát," řekl. „Dřel jsem jako soumar na nové východní síti a málem jsem tam přišel o krk. Měl jsem díru v kombinéze. Ještě štěstí, že si toho kamarád všiml, jinak bych už nebyl mezi živými."

Pracoval pro Společnost jako inženýr s velmi dobrým platem. Při skleničce se rozpovídal. Těch pět žetonů mu dávalo právo strávit s ní nejméně dvě hodiny a Yeuze, stále trochu vystrašená, si říkala, co od ní asi bude chtít. Bylo však jasné, že momentálně se spíš potřebuje vypovídat. Zavedla ho do luxusní restaurace v centru komplexu, kde samotné jídlo stálo tolik, kolik dělala týdenní mzda průměrného technika. Mluvil hodně o sobě, ale tu a tam se jí také na něco zeptal. Později se i ona osmělila a začala mu sama klást otázky.

„Já jsem původem Žid. Víte, co to znamená?"

„Samozřejmě, nejsem tak hloupá, jak si možná myslíte," řekla pobaveně.

„Nic takového jsem neřekl. Zajímám se o svůj původ a stále doufám, že najdu potomky bývalých izraelitů. Není to jednoduché, na počátku nové doby ledové byli rozprášeni a myslím si, že jich přežilo jen několik tisíc. Víte, my Židé jsme byli často pronásledováni, to je také důvod, proč se zajímám o menšiny, o všechny lidi, kteří jsou nějakým způsobem vykořisťováni. Řekněte mi, pokořuje vás to, co musíte dělat?"

„Dělám tuhle práci, protože mě baví," odsekla téměř arogantně. „Můj otec nebyl žádný ožrala a matka nebyla lehká holka jako ve starých filmech. Zajímáte se taky o Zrzavé?"

Lewin se reflexivně rozhlédl kolem sebe, mluvila příliš nahlas.

„Jak jste to uhádla? Opravdu se zabývám výzkumem jejich původu. Sama víte, že před dobou ledovou žádní Zrzaví nebyli. Jejich existence se datuje tak na sto, možná nejvýše sto padesát let."

„Měla jsem přítele, který se také zabýval původem Zrzavých. Dokonce zjistil jméno jejich tvůrce, nějakého genetika jménem Vily Fuk, jestli se nepletu."

„Ano, na to jméno skutečně narazíte, když se trochu probíráte jejich historií, i když písemných dokumentů není mnoho. Nejsem si jistý, jestli se nejedná o uměle vytvořenou legendu, aby se pozornost odvedla od pátrání jiným směrem."

„Kdo by ji vytvořil?"

„Neokatolíci. Nebo mocní akcionáři Společností."

Náhle se Yeuze dala do smíchu. Vypila trochu moc toho příšerně drahého vína nachové barvy.

„Zaplatil jste si mě snad, abyste mi vyprávěl o Zrzavcích? Nechcete se se mnou pomilovat?"

„Jste velmi krásná. Vaše krása mě zastavila, když jsem procházel striptýzovým sálem. Ale pak jsem měl pocit, že stojíte za víc, než za to, co mi tak vyzývavě nabízíte."

„Zjistil jste snad, že mám duši?" řekla s tichým chichotem a s nosem ponořeným do skleničky.

„Ale jestli opravdu chcete, rád bych se s vámi miloval. Říkám miloval. Vy a já. Nechci s vámi spát, zatímco vy se budete dívat do stropu nebo mi budete předvádět celý svůj talent."

„To chcete ode mě příliš."

„V tom případě raději zůstaneme tady a dáme si ještě , něco k pití, třeba něco tvrdšího."

„Nezlobte se," řekla mile. „Myslím, že mám chuť se s vámi milovat."

V kabině ho políbila na ústa s takovou upřímností, že ji něžně přivinul k sobě. Postrčila ho k lůžku a položila se na něho. Jeho vrásčitá tvář se jí zdála přitažlivá, zeptala se ho na jeho věk.

„Mohl bych být tvůj otec," řekl. „Jsi zklamaná?"

„Vždycky jsem snila o incestu," odpověděla pohotově a rozepla si šaty na prsou.

Měl suchou tmavou kůži a vrásky po celém těle.

„Mé tělo je povadlé," upozornil ji.

„Ne tak docela," mumlala, když se břichem dotýkala jeho podbřišku.

A náhle byl pod ní Jdrien. Objímala dítě, válela se na něm a bylo to tak vzrušující, že se s hrůzou vztyčila a schoulila se do koutka kabiny s vytřeštěnýma očima. Lewin se posadil na lehátku, opřel se lokty a tázavě si ji prohlížel.

„Nejde to?"

Ještě chvíli měla před očima Jdrienův obraz, ale pomalu se rozplýval, až splynul s obličejem jejího dnešního společníka. Zavřela oči a čekala celou minutu, než je opět otevřela. Jdrien zmizel. Uvědomila si, že přelud odpovídá jeho současnému fyzickému stavu. Bylo to tříleté dítě se světle zrzavými hustými vlasy a zlatýma očima.

„Už je to lepší?"

„Já... mám halucinace. Často vidím dítě, které jsem kdysi znala a které už rok marně hledám."

„Tvé dítě?“

„Ne, muže, kterého jsem... kterého stále miluju, aspoň myslím.“

„Máš to dítě ráda?“

„Ztratila jsem ho, nemůžu ti teď všechno dopodrobna vyprávět. Moc mě to mrzí, ale doženeme to, uvidíš,“ řekla a začala si svlékat šaty. Pod nimi byla úplně nahá.

„»Doženeme to«, takhle mluví děvka,“ odvrátil se Lewin znechuceně, „nechci, abys takhle mluvila.“

Zvedl se a zapnul si šaty.

Yeuze cítila, že jí slzy stoupají do očí. Od jejího příjezdu do tohoto hrozného města byl Lewin první sympatický člověk, kterého potkala. Málem se mu vrhla k nohám, aby ho zadržela, ale pomyslela si, že by si to vykládal jako profesionální trik kurtizány.

„Oblékni se,“ vyzval ji jemně. „Máme ještě čas. Dáme si skleničku a budeš mi všechno vyprávět.“

„Opravdu mě nechceš?“ zeptala se v rozpacích a pocítila silnou touhu milovat se s ním, aby se zbavila tísně.

„Někdy jindy,“ řekl laskavě. „Myslím, že bychom mohli navázat docela dobrý vztah, když budeme trpěliví a rozumní. Chci, abys mi vysvětlila, co tě trápí. Ale někde jinde než tady v té příliš těsné kabině. Asi bych tě neposlouchal, kdybych měl pořád před očima tvý nádherný tělo.“

Opět se octli v uzavřeném boxu jednoho baru a Yeuze mu vyprávěla, kdo byl Lien Rag a jak se z jeho vztahu k Zrzavé ženě, která už dávno zemřela, narodil Jdrien. Vyprávěla mu, co všechno prožila na Sibiři a jak ji Lien vykoupil.

„Teď už to chápu,“ řekl. „Je z tebe uzlíček nervů, ubohá nádoba plná výčitek. Vyčítáš si, že jsi tady, že jsi nedokázala udržet si dítě, obviňuješ se, že jsi někoho připravila o deset milionů dolarů, že někdy myslíš na Jdriena příliš smyslně...“

„Myslíš si, že jsem zvrhlá?“

„Ne, ale ten chlapec je budoucí muž, budoucí zrzavý, samec a všechny ženy i všichni muži této ledové planety jsou posedlí tím, co vidí po celá léta nad svými hlavami na kopulích a sklenících svých měst. Tím dlouhým chlupatým přirozením, které dráždí jejich vlastní sexualitu.“

„Nemyslím...“

„Každý z nás na to občas pomyslí. Každý už měl alespoň jednou v životě chuť na Zrzavou dívku nebo Zrzavého samce. Ani ty nejsi výjimkou. Chceš snad tvrdit opak? Ale noční můry nejsou totéž co přání, které by chtěl člověk uskutečnit. Většinou se s tím lidé vyrovnají, ale v tvém případě je to trochu složitější. Největším problémem jsou jasně ty peníze, o kterých si myslíš, že je dlužíš Lienu Ragovi a prostitutku děláš jen proto, že ti to dává naději, že vyděláš rychle hodně peněz a splatíš dluh.“

„To se mi stejně nepodaří, i kdybych ve dne v noci nedělala nic jinýho.“

„Přesně tak, takže si aspoň říkáš, že kdybys našla chlapce, byli byste si kvit. Lien Rag by určitě zaplatil i dvojnásobek, jen aby se mu syn vrátil. Takže se ho snažíš vyvolat alespoň ve svých představách. Tvé halucinace vycházejí právě z tvé touhy znovu ho získat. Jako kdybys ho chtěla porodit.“

Dívala se na něho zaraženě a nevěděla, co mu odpovědět. Vzpomněla si, že Lien Rag také někdy mluvil podobným způsobem, když se jí snažil vysvětlit některé vnitřní psychologické pochody. Nemohla si vzpomenout, jak se nazývá ta věda, která všechno spojuje se sny.

„Neřekla jsem ti celou pravdu. Jdrien není stejný jako ostatní děti.“

„Samozřejmě,“ řekl Lewin s chápajícím úsměvem. Protože ho miluješ, nemůže být stejný jako statní.“

„Ne, to s tím nesouvisí. Má zvláštní... telepatické nadání. Byl schopen se mnou komunikovat, když mu bylo jen několik měsíců. Chápeš? »Mluvil« o svém otci. Promítal jeho obraz do mé hlavy a nutil mě tím, abych mu pak vyprávěla podrobnosti o Lienu Ragovi. Nesměj se, ujišťuju tě, že si to nevymýšlím.“

„A teď jsi přesvědčená, že používá svých schopností, aby se ti zjevil? Stává se ti to vždycky za stejných okolností? Chci říct, vždycky, když jsi s nějakým mužem v kabině?“

„Ano,“ přiznala se a začervenala se.

„Tak je to tak, jak jsem myslel. Cítíš se provinile. Odmítáš potěšení ze sexu, protože ten kluk je stále k nenalezení a ty si myslíš, že dlužíš deset milionů dolarů jeho otci.“

„Ne,“ řekla, „nevěřím ti. On dobře ví, že podvádím jeho otce a snaží se zasáhnout do mého života, abych se na něho rozpomněla.“

„Na takovou dálku? Co když je stále ještě na Sibiři? Vždyť jsou to tisíce kilometrů.“

„To je skutečně podivné. Ale je možné, že je někde nablízku. Co když jsem sem přijela, protože jsem cítila, že ho tu najdu?“

Měla pocit, že Lewina silně zklamala. Pomyslela si, že je mnohem inteligentnější, než předpokládala. Filozofické úvahy ho rozhodně vzrušovaly víc než tělesná láska.

Druhý den odjel na staveniště, ale slíbil jí, že se za měsíc zase vrátí.

Ještě ten den ji povolali do kanceláře jedné z členek správní rady. Byla to téměř krásná tmavovlasá žena, jejíž obličej vypadal povadleji než její tělo. Říkalo se o ní, že příležitostně spí se zákazníky čistě pro potěšení.

„Yeuze, váš výkon je nedostatečný. Dali jsme vám určitý odklad, ale teď si musíte uvědomit, že striptýz není vaším hlavním úkolem. Kvůli tomu jsme vás nepřijali. Jestli nebudete od příštího týdne dělat průměrně čtyři klienty denně, lepší by však bylo pět až šest, budete se muset s Eldorádem rozloučit. Podruhé už vám to nebudu říkat.“

„Byla jsem přijata pouze pro striptýzové vystoupení.“

„Nehrajte si na podvedenou naivku. Věděla jste velmi dobře, do čeho jdete. Tohle město patří k nejnebezpečnějším místům na světě. Obrovské město stojící na křehkém ledě, jenom blázni si mohli něco takového vymyslet. Všichni, co tu zůstáváme, jsme blázni a vy byste se chtěla chovat normálně? To by bylo stupidní a sebevražedné.“

„Dobrá, pokusím se vám vyhovět," řekla Yeuze a snažila se, aby to znělo odevzdaně.

Na druhý den se jí podařilo obsloužit dva zákazníky. Příliš ji nepřitahovali, ale ani ji neodpuzovali. Pomyslela si, že při dobré vůli dosáhne toho, co po ní žádá tmavovláska.

Pozdě večer jí přišli říct, že na ni někdo čeká.

„Ne v recepci. Venku, v drezíně."

Zaměstnanec, který jí to přišel oznámit, měl evidentně ustrašený a servilní výraz v obličeji.

„Venku? A kdo to je?"

„Manželka šéfa."

„Jakého šéfa? Eldoráda?"

„Ne, manželka Kida... Šéfa Společnosti Mořského ledovce."

6

„Eldorádo," poznamenal Trpaslík pohrdavě, když si prohlížel Yeuze, která se před ním právě objevila v kostýmu hostesky nechvalně proslulého podniku. „To sis nemohla vybrat něco lepšího, co?"

„Chtěla jsem se dostat do města. Přitahovalo mě. Myslím, že mě sem Jdrien volal."

„Všechno se svádí na jeho telepatické schopnosti," řekl Trpaslík stále stejně jízlivě. „A ještě k tomu děláš děvku. V tom podniku jsou jen samý kurvy, to je známá věc. Nesnaž se mi namluvit, že stále vystupuješ se svými imitacemi umělců jako dřív."

„Nechci ti nic namlouvat. Momentálně dělám dva zákazníky denně, ale musela bych mít čtyři až pět, kdybych tam chtěla zůstat," poznamenala stroze. „Kdo je bez viny, ať mě soudí, že ano, Miele?"

Miele zčervenala a nervózně se zasmála.

„Nezlob se na něho," hájila Miele Trpaslíka, „bojí se, že mu vezmeš Jdriena. Nesnese pomyšlení, že by si Jdrien raději hrál na tvém klíně než na jeho. Normálně žárlí a propadá beznaději."

„Copak nemáš nic jiného na sebe?" zeptal se Trpaslík podrážděně.

„Já jsem ji vlastně unesla," vysvětlovala Miele. „Je u nás už dva dny a moje šaty si vzít nemůže, jsem moc tlustá. Žádaly jsme v Eldorádu, aby jí poslali všechny věci, ale moc se jim do toho nechce."

„Oni vědí, že je u nás?"

„Myslím, že ano."

„Měly jste pověřit Wolkyho, aby se toho ujal, je přece velitelem městské policie."

„Ten chlap se mi ani trochu nelíbí," namítla Miele. „Nahání mi strach, měl by sis na něho dát pozor."

Trpaslík cítil, že si ho Yeuze zkoumavě prohlíží, a bylo mu to nepříjemné. Náhle se v myšlenkách vrátil o několik let zpátky, když byl ještě nahaněčem u vchodu do kabaretu Miki. Občas také vystupoval v komických erotických scénách. Objevoval se na scéně s obrovským penisem a diváci se mohli potrhat smíchy. Miele sledovala jeho přerod zblízka a nedokázala se už na něho dívat stejnýma očima jako Yeuze. Měl jí za zlé, že okamžitě neocenila jeho nové úspěchy.

„Takže ty jsi Kid?"

„To jsi pochopila teprve teď?"

„Nevěděla jsem to. Přestože mně často vyprávěli o šéfovi Transpacifické Společnosti, nikdy mě nenapadlo, že to můžeš být ty."

„Myslím, že lidé raději používají název Společnost »mořského ledovce«. Slovo Pacifik jim dnes nic neříká. Kdo si ještě vzpomene, že tu byl dříve ohromný oceán s kouzelnými ostrovy zalitými sluncem, kde si tehdejší miliardáři šťastně a bezstarostně žili? Teď už je tu jen ledové nekonečno a tahle zatraceně křehká ledová kra."

„A právě proto nechci," pokračoval Trpaslík, „aby název připomínal, že ledovec je křehký. Ostatně za několik let bude stejně pevný a bezpečný jako vnitrozemský ledovec."

„Ale do té doby se tu ještě pár vlaků utopí, protože led nevydrží váhu tolika vagonů, přetížených lidmi."

„Nikdo je neprosil, aby sem jezdili. Je to jejich chyba. Přitáhli sem jako dravci, jako hyeny za kořistí, protože cítili, že tu bude jednou ráj a teď se nechtějí podřídit pravidlům."

„Dřív bys měl s takovými lidmi soucit."

„To už je dávno pryč. Změnil jsem se, už nejsem Trpaslík, teď jsem Kid a jednoho dne budu pánem největší říše na zemi, i kdybych ji měl z téhle nehostinné krajiny vyrvat. Nevěříš mi?"

„Nezajímá tě, jak jsem se nakonec dostala z toho vězeňského vlaku, kde jsem měla zůstat až do smrti?"

Trpaslík si uvědomil, že se chová odporně, ale bylo to tak, jak říkala Miele. Nesnesl pomyšlení, že by si Jdrien mohl hrát na klíně této ženy, kterou krátká sukně nestydatě obnažovala. Nemohl by se dívat, jak se chlapcovy ruce vinou kolem jejího štíhlého elegantního krku, jak svou pusinkou líbá její perleťovou pleť nebo dokonce ústa. Ta děvka by určitě nechala to dítě, aby ji líbalo na stejná místa jako její chlípní zákazníci z Eldoráda.

„Utekla jsi?"

„Lien Rag mě vykoupil."

„Zaplatil výkupné?"

„Tak nějak. Deset milionů dolarů."

Už dlouhou dobu se Trpaslík pohyboval ve světě vysokých částek, zacházel s vysokými rozpočty, ale těch deset milionů dolarů teď plulo místností, jako kdyby opravdové bankovky poletovaly vzduchem. Deset milionů dolarů by vyřešilo jeho současné potíže a možná by ještě něco zbylo. Ta žena měla cenu deseti milionů dolarů a přijela sem, aby

dělala kurvu v nejslavnějším podniku v KMPolis. Ta. myšlenka ho naplňovala zuřivostí a bezmocností. On by dokázal určitě lépe využít moci, jakou měl jeho nepřítel Lien Rag, který si mohl dovolit obětovat deset milionů dolarů za ženu, kterou pak nechal s potupnou velkodušností odejít. Samozřejmě, že ty peníze platil spíš kvůli dítěti, protože si myslel, že Yeuze má Jdriena u sebe. Jeho zklamání muselo být úměrné vyhozeným penězům, což Trpaslíka upřímně zahřálo u srdce.

„Jaké máš plány? Dáš vědět Lienovi, že Jdrien je tady? Dobrá, udělej to. Spojení s Panamerickou moc dobře nefunguje, protože vede přes Australasijskou, ale nakonec se ti to možná podaří. Ale Lien Rag se o tom doví až za několik týdnů a já se mezitím připravím. Jdriena nedostane ani za deset milionů dolarů. Nepustím ho na území naší Koncese. Zesílím policejní službu a postavím armádu."

Nevšímal si zoufalého pohledu Miele, nevnímal ani zamyšlený výraz Yeuze. Chodil sem a tam po rozlehlé místnosti, složené z několika kupé obrovského vagonu, jehož šířka přesahovala ložnou míru některých tratí. Kidův Bílý Vlak nebyl tak okázalým sídlem jako Mikadův hinduistický klášter, přesto byl velmi komfortně zařízen a poskytoval útulné bydlení připomínající panské domy z 19. století. Podlaha z leštěného dřeva, což samo o sobě představovalo neobvyklý luxus, byla ještě pokryta měkkými koberci. Byla to bizarní podívaná na Trpaslíka přecházejícího sem a tam, jak šlape svýma malýma nožičkama ve vysokých botách po dlouhých chlupech koberce. Na sobě měl bílou izotermickou kombinézu s třemi fialovými pruhy na prsou a na ramenou.

Měl v úmyslu přijmout tuto barevnou kombinaci jako symbol Koncese, až bude tak silná, že bude moci vyhlásit její nezávislost. Směšná nebyla ani tak jeho malá postava, jako spíš potlačovaný vztek, který se marně snažil ovládnout. Přistoupil ke stolku s mramorovou deskou, nalil si na dva prsty likéru do skleničky z pravého křišťálu, které pocházely z vykopávek. Starožitník mu jich sehnal jen šest, a i tak stály celé jmění. Na zdech visely pravé čínské tapisérie, byly tu i vzácné knihy a mnoho dalších, velice krásných a cenných předmětů.

Všechno dohromady tvořilo útulný originální celek. Nemělo to nic společného s okázalým přepychem, jaký vyznával například Mikado. Ložnice byla zařízena ve stylu bývalých selských stavení s dřevěnými trámy, bílou hrubou omítkou na zdech a tmavým nábytkem z pravého dřeva.

„Postavím silnou armádu, která bude hájit naše území. Lien Rag si na nás vyláme zuby. Měl by se podívat pravdě do očí a uvědomit si, že Jdrien mu už nepatří."

„Proč už nepatřím tatínkovi?" ozval se náhle Jdrienův slabý hlásek.

Bylo to, jako kdyby uprostřed útulného salonu vybuchla bomba. Trpaslík ztuhnul, zůstal stát zády k dítěti a nevěděl, co má dělat. Po celou dobu si neuvědomoval, že Jdrien by mohl jeho slova vnímat. Dítě už ledaccos chápalo a slova mu mohla ošklivě ublížit.

„Lien Rag není hoden, aby byl tvým otcem, musíš na něho zapomenout."

Yeuze, která znala podobné scény ze starých filmů, se mohla nad tou nešikovnou odpovědí jen smát, ale teď jí nebylo ani trochu do smíchu. Jdrien se jí vysmekl a usadil se na koberci proti Trpaslíkovi.

„Já chci vidět tátu. Chci, aby byl se mnou jako ty, Miele a Yeuze."

„To není možné."

„Proč to není možné?"

„Tvůj otec se zbláznil. Moc, kterou má nad lidmi, ho úplně změnila. Teď se s ním nesmíš setkat, možná později, ale teď ne."

S těmito slovy odešel do své kanceláře, odkud povolal Wolkyho. Příliš však nevnímal jeho hlášení o posledních incidentech a nové organizaci policejního týmu a přešel rovnou k věci:

„Potřebuju posily, musíme nabrat nové lidi, zdvojnásobit početní stav, střežit hranice."

„Jaké hranice? Nejsme nic, zatím se nemůžeme ani prohlásit za Společnost. Musel byste se nejprve připojit k paktu z NY Station, jestli chcete, aby vás uznali jako nejmenší z australasijských Společností. Jinak bude naše armáda posuzována jako nelegální vyzbrojování."

„Tak budeme nějaký čas v ilegalitě. Potřebuju některým nežádoucím osobám zabránit ve vstupu na naše území."

„V tom případě musíme zavést vízovou povinnost pro všechny cestující. Mohli bychom za víza vybírat nějaký poplatek, tím si také zajistíme přísun dalších peněz."

„To je nápad k zamyšlení. Mám tu však ještě jednu věc. Chci, abyste hlídali můj vlak. Je tu osoba, jedna mladá dáma, která se odtud nesmí dostat."

„Ta prostitutka z Eldoráda?"

Trpaslík na něho vrhl zlostný pohled, ale musel přitakat.

„Ano, to je ona."

„Já myslel, že je vaším hostem."

„Ano, ale chci, abyste ji diskrétně sledovali. Nesmí se v žádném případě dostat do spojení s cizími Společnostmi."

„Nedovedu si ani představit, jak by to udělala, navázat spojení je tak obtížné. Budeme tedy muset sledovat i obchodní zástupce cizích Společností, kteří mají k dispozici výkonné dálnopisy."

„Velmi dobře."

Když zůstal sám, pustil se do pročítání policejních hlášení, ale brzy ho přepadl trpký pocit. Má se snad změnit v diktátora, obklopeného policajty? Vždyť jeho dílo mělo mít naopak vysoký sociální přínos. Chtěl přece poskytnout domov, vlastní zemi všem těm po celém světě vykořisťovaným lidem, počínaje Zrzavými až po tisíce hladovějících, kteří přicházeli každý týden. Pokud ovšem dostali povolení. A všechno proto, aby zabránil Lienovi získat Jdriena?

Ještě týž večer při večeři se zeptal Yeuze, co chce dělat.

„Ještě nevím. Jdrien chce svého otce, ale stejně tak miluje i vás dva i mě. Neexistuje řešení, které by vyhovovalo všem. Vždycky bude rozpolcený, jeho city se budou dělit mezi nás čtyři."

„Nezapomínejte na Zrzavé," řekla Miele, která toho obvykle moc nenamluvila. „Jdrien na ně myslí bez přestání a jakmile se vypravíme z města, musíme jet kolem nich. Je tu jeden silný kmen, jižně od města, ucpávají trhliny v ledu. Jdrien je dokáže celé hodiny pozorovat z okna drezíny. Oni vědí, kdo je a jsem si jistá, že mezi sebou udržují telepatické kontakty. Zrzaví mu asi předávají svou kulturu. Patří ke stejnému Solnému kmeni, ze kterého pocházela i Jdrienova matka."

„Na tom není nic divného," zabručel Trpaslík, „je to nejpočetnější kmen. Jen aby mu necpali do hlavy ty stupidní historky o náboženství Bílého Vlka nebo jiné nesmysly."

„Musí přece vědět, odkud pochází," namítla Yeuze. „Nemůže potlačit jednu důležitou část své osobnosti. Je původem Zrzavý, ať se vám to líbí nebo ne a s tím se nedá nic dělat. Na bříšku a na stehnech má chlupy, docela hustou kožešinu."

Dnes ráno ho koupala, utírala a probírala se jeho kožíškem, měla přitom téměř smyslný pocit jako kdysi.

Na druhý den se Trpaslík odebral s Jdrienem k Zrzavým na jih. Chlapec se pohyboval mezi těmi lidmi, které chránila jen jejich vlastní srst, bez ochranné masky. Snášel ostrý mráz jen v jednoduchém kožichu. Děti k němu přicházely a hladily ho po obličeji. Nebylo to asi rozumné, že se tu tak procházejí, mohl je někdo vidět, ale kdo by tu v těchto těžko přístupných končinách co hledal? Vlivem teplých mořských proudů se tu lámal led, musel být proto neustále zpevňován, protože tudy vedlo několik tratí. A o to se právě starali Zrzaví. Pomocí jednoduchých, téměř primitivních nástrojů odváděli dobrou práci.

„Vidíš, že jsou dobře živení. Platíme je a já sám dohlížím na to, aby se měli co nejlépe. Chtěl bych, abys byl na mě hrdý, aby sis mě vážil, rozumíš?"

Naivně si myslel, že dítě zaslepené vděčností k němu zapomene na svého otce, který určitě nemá stejný postoj k lidem jeho rasy.

„Můj táta se také dobře stará o Zrzavé. Dává jim tři tisíce kalorií a když chtějí, můžou klidně odejít do své země, do Západní Zóny."

„Kde jsi vzal takový nesmysl?" zabručel Trpaslík vztekle.

„Yeuze mi to říkala. Žila s mým otcem a není to tak dlouho, co u něho byla. A viděla, že moji Zrzaví bratři se mají stejně dobře jako ti, cos mi ukázal."

Yeuze právě vycházela z koupelny, na svém nádherném těle si tiskla vlhký ručník, když se jí Trpaslík chystal udělat scénu. Ani si neuvědomoval, že je skoro nahá, tak s ním lomcoval vztek. Začal jí vyčítat všechno možné, dokonce vytáhl i některé podrobnosti z jejich společné kabaretní minulosti. Yeuze ho poslouchala, byla úplně bledá, ale neřekla ani slovo. Když se odmlčel, zeptala se ho, jestli chce, aby odešla.

„Kam půjdeš?"

„Můžu se vrátit do Eldoráda, stačí mi, když se budu moct dvakrát týdně sejít s Jdrienem. Když budu dobře šoustat, tak mi nikdo nebude nic vyčítat a můžu si jít kam chci. Nestojí tam polda v drezíně a nezakazuje mi procházet se po městě. Musela jsem Jdrienovi říct pravdu o tom, jak jeho otec zachází se Zrzavými, ptal se mě na to. Snad bys nechtěl, abych mu vyprávěla nějaké nesmysly, Lien je skutečně oficiálním zástupcem Západní Zóny v Panamerické."

„Co mi to chceš nakukat? Že je vyslancem svobodných Zrzavců?"

„Přesně tak. Můžeš se informovat. Je to pravda, dělá dobrou práci a nehledí přitom na své vlastní zájmy."

„To jsem nevěděl," zamumlal Trpaslík rezignovaně. „Mrzí mě to všechno."

„Nebudu Lienovi říkat, jak ses choval, ale byla bych ráda, kdybychom si mohli o celém problému seriózně pohovořit. Přestože všichni Jdriena milujeme a on je na nás fixovaný, musí se co nejrychleji vrátit k otci."

„Dej mi čas, abych si na tu myšlenku zvyknul," řekl Trpaslík. „Mám teď spoustu starostí, nemám čas se tím zabývat, ale slibuju ti, že si o tom co nejdřív znovu promluvíme."

„Je tu ještě jedna věc, kterou bys měl vědět. Lady Diana, hlavní akcionářka Panamerické, vlastně Lienova přímá nadřízená, pátrá také po Jdrienovi a můžu ti říct, že na to obětuje spoustu peněz. Jestli se jí podaří Jdriena najít, určitě se ho pokusí unést. Doufá, že si tím lépe udrží Liena a přinutí ho, aby jí byl po vůli. Je to nebezpečná ženská, před ničím se nezastaví..."

Trpaslík se vrátil ke svému drahému vulkánu a za sebou zanechal nepokojnou situaci nejen ve své vlastní rodině ale i ve městě. Incidentů stále přibývalo. Wolky zatkl sabotéry vodovodního potrubí a vyhostil je z území. To však nestačilo, i další se snažili prodávat velrybí olej podle vlastních představ a nechtěli připustit, aby jim správní rada Společnosti do toho mluvila. Jakoby nebylo dost problémů, Mikado posílal jeden vzkaz za druhým, neustále se obával o stav financí a vyhrožoval, že brzy přijede.

7

Místo nemělo žádné jméno, ale vedoucí tajné výpravy tvrdil, že se nacházejí přesně nad ostrovem Nihoa, který byl kdysi součástí Havajského souostroví. Museli překonat mnoho obtíží, než se s celou svou výbavou dostali do tohoto odlehlého místa. Nebylo jednoduché se sem dopravit po kolejích, ale copak mohli v tomto nedůvěřivém světě, který uznával jen vlak ve všech jeho formách, použít jiný dopravní prostředek?

Později si sice mohli vyrobit sáně, na vrtulový nebo reaktivní pohon, ale nedostatek finančních prostředků, které měli k dispozici, je od toho odradil. Těžko by asi také opatřili všechny nezbytné součástky tak, aby nevzbudili pozornost. Dost na tom, že se museli uchylovat k ďábelským kličkám, když si pořizovali vědecký materiál. Založili anonymní společnost, která se měla zabývat lovem ryb na mořském ledovci, a získali všechna nezbytná povolení.

Ze základního kapitálu si pořídili vlak o pěti vagonech. Dva sloužily k bydlení posádky, ostatní byly vybaveny

přesnými měřícími přístroji, které vozili s sebou ukryté pod rybářským vybavením pro hloubkový lov. Panamerická kupodivu podobnou iniciativu vítala a dokonce ji podporovala. Dostali na svou činnost značný příspěvek. Mohli si z něho koupit sítě, vrtačky a různé rybářské náčiní, zkrátka všechno, co mohli oficiálně přiznat. Ostatní vybavení shromažďovali již po dva roky po různých úkrytech.

Nihou si nevybrali náhodně ani kvůli odlehlé poloze, profesor Julius Ker se totiž domníval, že zde mohou využít příznivých klimatických, atmosférických a astronomických podmínek. Tato neobvyklá konjunkce mu dávala velké naděje, že právě tady se jim podaří po prvních zkouškách během několika měsíců dosáhnout úspěchu.

Bylo jich deset. Pět bezdětných párů různého věku. Julius Ker a jeho žena Ma byli nejstarší, tak kolem padesátky a všichni ostatní je považovali za šéfy. Ma měla zkušenosti v astrofyzice. Pak následovaly ještě čtyři páry, z nichž nejmladším, Georgovi a Anně Subaovým, nebylo ani dvacet pět let. Měli výborné znalosti v oblasti sublimace ledu a chování prachu v elektrostatickém prostředí.

Všichni patřili k tajné organizaci Obnovitelé Slunce. Nad slovem »sekta«, kterým byli označováni, se zpočátku jen usmívali, ale teď už je tato nálepka delší dobu pořádně štvala. Hnutí existovalo již téměř padesát let, ale teprve v posledních letech se jejich činnost trochu víc rozběhla zásluhou nových členů - opravdových vědců. Až donedávna se naprostí amatéři snažili rozprášit měsíční prach pomocí zařízení víceméně stlučeného na koleně a naivně věřili, že se jim to podaří zaříkáváním a barbarskými rituály.

Jednokolejnou trať, která spojovala bývalé ostrovy Havajského souostroví přes mořský ledovec, našli ve starých Železničních instrukcích z doby před osmdesáti třemi lety. Nejméně desetkrát ji projeli, podnikli několik ověřovacích výprav, než se odvážili svěřit kolejím svůj těžce získaný vědecký materiál. Některé úseky tratě museli opravit, ale i na to dostali finanční podporu. Z jejich rybářské stanice, která ležela asi šest set kilometrů východně od Nihoy, vedla ještě další tajná trať směrem na západ. Snažili se ji šikovně zamaskovat, aby je nepřekvapila nečekaná návštěva. Zóna spadala pod správu Společnosti Interpacifik, která byla úzce spjata s Panamerickou. Téměř každý měsíc je kontrolovaly strážní hlídky, ale vždycky byl někdo na místě, kde měli lovit ryby, a mohl oficiální návštěvu uvítat.

Přístroje již čtyři měsíce ve dne v noci útočily na prachovou vrstvu vzdálenou statisíce kilometrů, přesně nad jejich hlavami. Profesor Julius Ker dokázal, že v těchto místech je příkrov měsíčního prachu řidší než jinde a že jednotlivé vrstvy kloužou jedna po druhé následkem neznámého jevu. Vrstev není víc než deset, zatímco jinde, například nad bývalou Evropou, se daly počítat na stovky.

Profesorovi říkali Julius, ale nebylo to jeho skutečné jméno. Nikdo z týmu neměl své původní jméno. Všichni vystupovali pod falešnou identitou. V posledních třech letech se všichni postupně nechali prohlásit za mrtvé a opatřili si nové doklady. Zmizení deseti vědců naráz by určitě vzbudilo pozornost, ale v průběhu tří let se nad tím nikdo nepozastavil.

A tak se jednoho krásného dne vydalo pět primitivních rybářů se svými ženami k této opuštěné oblasti lovit ryby v hlubokých vodách. Rybolov se dařil, každý týden posílali vagon ryb na trh na bývalém západním pobřeží. Zcela automatický vagon, který urazil sám bez řidiče vzdálenost dlouhou několik tisíc kilometrů, v cíli byl vyložen a automaticky se vracel do místa, odkud vyjel. Zatím nedošlo k žádné nehodě a pravidelné dodávky ryb stačily dostatečně zdůvodnit jejich působení na ledovci.

V okamžiku, kdy jednoho dne zachytili v zorném poli elektronického teleskopu jakýsi světlý žlutý kruh, získali velkou naději, že se ve svých předpokladech nemýlí. A když se jim o něco později již tři století ztracená hvězda znovu objevila v optickém teleskopu, tentokrát ve tvaru narůžovělého rohlíku, byli si jisti, že jdou správnou cestou. Tato krásná drobná vítězství jim dodávala novou sílu a energii a hnala je neustále vpřed.

Čas od času museli opustit svou tajnou laboratoř a vrátit se do rybářské základny. Hlídkám by mohlo být nakonec podezřelé, že nejsou nikdy všichni pohromadě. Když tušili, že přijede hlídkový vůz, zůstali všichni na místě a přivítali návštěvu s předstíranou radostí a lahví vodky, kterou si schovávali jen pro vzácné hosty.

Ještě tu noc pak skupina, která měla službu, odjížděla do laboratoře, aby pokračovala v práci. Laboratoř se skládala z několika celkem pohodlně zařízených místností, které si vyhloubili pod ledem. Na ostrově nebyla vrstva ledu příliš silná, a kdyby chtěli, mohli by se dostat až k bývalému povrchu země a možná by i narazili na zuhelnatělé palmy z dávných dob. Jediné, co je však zajímalo, bylo Slunce. Čas od času, když si potřebovali dodat nové kuráže, nostalgicky rozjímali nad fotografiemi, které zdobily zdi laboratoře.

„Podobá se to všemu možnému, jen ne slunci," říkal jeden z nich, „mně to připadá jako otisk rtěnky."

„Mně zase jako flek, jaký zanechá sklenička od vína."

„Řekl bych spíš jako podrážděná kůže. Znáte to, když se vám na obličeji udělá nežit, pupínek?',,

Od té doby nazývali Slunce pupenem. Někdy mu říkali láskyplně »náš malý pupínek«, někdy to byl zase »proklatý pupenec«, to když se jim práce, do které vkládali naděje, nepovedla a oni museli začít znovu od začátku. Metoda profesora Kera spočívala v použití laserového paprsku k flokulaci měsíčního prachu. Byl to nový způsob, který využíval statické elektřiny. Měl však jednu obrovskou nevýhodu, postup totiž vyžadoval velké množství energie, mnohem víc, než původně předpokládali. Elektrický proud vyráběli čerpáním vlažné vody z oceánu, kterou měnili v páru. Bylo to však velmi náročné a málo účinné a laserové dělo vyčerpalo obsah baterií, které nabíjeli několik měsíců, během tří vteřin. Věděli, že nejlépe by jim posloužil výkonný dieselový agregát, ale jak ho získat? A hlavně jak ho dostat až k laboratoři? Museli by také někde sehnat olej, jakýkoliv olej.

„Možná že bychom mohli lovit velryby. Jedna taková velryba by nám zajistila provoz laseru na celých deset minut," potvrdil Julius Ker. „Nesmíme ale zapomínat, že všechny skupiny Obnovitelů Slunce, které kdy byly odhaleny, prozradila právě vysoká spotřeba elektřiny. Všichni víme, že fízlové Lady Diany si neberou rukavičky. S lidma se vůbec nepářou, utopí je v nějaké trhlině a laserem zahladí stopy, přístroje zkonfiskují a většinou taky skončí v mořských hlubinách pod ledovcem."

„Nejlepší by byl malý nukleární reaktor," navrhoval muž jménem Helmatt.

Jeho návrh narážel na zásadní odpor části týmu, který se rozdělil na zastánce a odpůrce nukleární energie. Ten den byli příznivci v menšině a opozice toho využila:

„Pustíme se do výroby dieselagregátu. Olej můžeme vyrábět z těch tučných ryb, které lovíme," navrhl mladý Suba. „Od zítřka začneme dávat stranou jednu setinu našeho úlovku."

K návrhu zaznělo několik výhrad.

„Bude to trvat strašně dlouho. Než sestrojíme dieselový motor a nashromáždíme dostatečné množství oleje tak, abychom neupoutali pozornost, uplyne nejméně rok."

„Když jsme do toho šli, věděli jsme, že je to dlouhodobá záležitost. Jsme připraveni, nebo alespoň na začátku jsme byli připraveni, obětovat zbytek života úspěchu naší akce. Co znamená jeden ztracený rok v lidském životě? Postupně si opatříme všechny potřebné součástky a pak dáme dieselagregát dohromady."

„Měli bychom si také pořídit nový generátor. Ten náš je příliš slabý."

„Proč ne?"

„Budeme muset také vyměnit rybářské nádobíčko, jinak bude pobřežním hlídkám podezřelé, že stále používáme staré sítě a návnady. A navíc věčným opravováním ztrácíme čas."

„Sestavíme seznam našich požadavků na příštích osmnáct měsíců a podáme si žádost o podporu," navrhl profesor. „Samozřejmě bychom mohli použít peníze z tajných sbírek na podporu naší věci, ale spojovat se teď se základnou by bylo příliš riskantní."

„Myslíte, že je sledovaná? To by znamenalo, že se agentům Lady Diany podařilo proniknout do našich řad."

„Je to velmi pravděpodobné. V poslední době se podezřele mnoho našich přátel chytilo do pasti. Musíme se i nadále spolehnout jen sami na sebe a za každou cenu najít řešení. Jsem si jist, že když budeme schopni vysílat laserový paprsek alespoň deset minut, podaří se nám dosáhnout nepatrného průlomu do vrstvy prachu. Vznikne sice jen malá díra, která se opět rychle zacelí, ale i to už je naděje."

„Uvidíme slunce?" zeptala se Anna Subaová.

„Pravděpodobně ne, protože nedokážeme zaměřit paprsek přesně na slunce, ale v každém případě bude daleko víc světla, které nás na několik minut oslní."

„Bude to vidět daleko odtud?"

„To by se dalo přesně vypočítat. Jisté však je, že nad celou oblastí bývalého Pacifiku se objeví jasný záblesk a bude trvat dvě až tři minuty, než se vrstvy prachu opět spojí."

„Mohlo by to člověka i oslepit?"

„Budeme muset udělat určitá ochranná opatření, ale já si spíš myslím, že když se nám podaří zničit alespoň tři vrstvy z těch deseti, nastane chvilkové výrazné zvýšení teploty a světelnosti. Možná by mohlo dojít i k mírnému tání ledu, trhlina se pravděpodobně hned tak rychle nezacelí."

„O kolik myslíte, že se zvýší teplota, profesore?" zeptala se Anna pohnutým hlasem.

„No, řekněme, že nejprve to vystoupí na minus deset, možná až k nule."

„To bude docela teplo, že?"

„Všechno je relativní, já se spíš obávám, aby se nezvedl vítr, mohl by vzniknout opravdový cyklon, přírodní jev, který už několik století neznáme. Vítr, který v některých oblastech fouká, je způsoben minimálním rozdílem teplot. A zkuste si domyslet, co by se stalo, kdyby teploměr vystoupil z minus čtyřiceti nebo padesáti na nulu."

„Co když takový cyklon způsobí těžké škody?" řekl Helmatt. „Nemyslím jen na našem zařízení, ale po celém širokém okolí?"

„Na pacifickém ledovci žije jen málo lidí," poznamenal Julius Ker. „Zato je tu hodně velryb a tuleňů, vůbec všech těch původně mořských zvířat, která prošla rychlým vývojem a teď se umí pohybovat po ledu. Velryby se dnes považují za suchozemské živočichy, ale mělo by se jim spíš říkat »lední«."

„Takový úkaz přece neujde pozornosti."

„Určitě ne, ale zkušební pokus musíme provést, abychom měli jistotu. Později budeme postupovat velmi opatrně. Pravděpodobně budeme muset sestrojit desítky podobných přístrojů a rozmístit je po celém světě. A přitom je musíme zkoordinovat tak, aby teplota stoupala jen pozvolna. Tak pomalu, aby se všeobecně věřilo, že se jedná o přirozený jev."

„Tak deset stupňů ročně?"

„To by bylo moc. Přál bych si, abychom měli trpělivost a spokojili se s jedním stupněm ročně, ale byl bych samozřejmě rád, kdybychom nečekali marně. Chtěl bych se dožít chvíle, kdy pocítím sluneční paprsky na své nahé kůži."

„Všechny ty přístroje se ale budou muset bez přestání napájet. Dokážeme to vůbec?"

„Tím se budeme zabývat, až přijde čas," prohlásil Julius Ker s optimistickým úsměvem. „Za deset let bychom mohli mít znovu přijatelné klimatické podmínky."

Nikdo z nich se neodvažoval nakousnout problém vody, která zaplaví planetu. Všichni věděli, že to bude trvat celá léta, než se zase odpaří. Co když mlhy přitom zahalí zemi do mraku ještě hustšího než je pás měsíčního prachu?

8

Prvního listopadu přesně o půlnoci snížila tepelná elektrárna Magellan, spalující naftu z bývalého ropného vrtu, dodávky do sítě Patagonie, patřící k jižnímu správnímu území Panamerické Společnosti, na čtyřicet procent původního příkonu. Obyvatelé velkých měst chráněných kopulemi, stejně jako v malých izolovaných stanicích, okamžitě pocítili

obrovský nedostatek tepla.

V Magellan Station klesla teplota pod kopulí z patnácti stupňů na sedm a přestalo fungovat veřejné osvětlení. Během jedné hodiny se nástupiště ponořená do tmy zaplnila davem lidí zachumlaných do teplého oblečení, kteří přišli zjistit, co se přihodilo. Na všech tratích ve městě stály obrněné hlídkové vozy Bezpečnosti, ale prozatím nijak nezasahovaly a nepokoušely se shluky lidí rozehnat. Zaměstnanci železniční společnosti zachovávali kupodivu klid. Brzy se rozkřiklo, že k výpadku došlo kvůli vážné technické poruše v elektrárně a že bude určitě trvat několik dní, než se odstraní. Do té doby budou dodávky elektrického proudu omezeny.

V patagonské železniční síti zůstaly elektrickým proudem napájeny jen prioritní a poloprioritní tratě. Stovky železničních souprav, osobních i nákladních, i všechny mimořádné vlaky zůstaly paralyzovány na běžných tratích. Ve stojících vlacích okamžitě poklesla vnitřní teplota podle toho, jak byl který vlak izolován.

Spousty všelijak po domácku upravených soukromých vozů, které často přesluhovaly, se do dvou hodin změnily v opravdové ledové rakve.

Statistiky později uvedly, že jenom na trati té noci zahynulo dvě stě padesát tři osob. K dalším ztrátám na životech došlo v malých odlehlých stanicích, které byly od půlnoci zcela odříznuty od proudu. Jen tam, kde měli vlastní generátor, se z toho dostali bez větších ztrát. S obavami se mluvilo o osudu městečka Santa Rosa Station, které mělo jen něco málo přes sto obyvatel.

Když si lidé uvědomili, že jsou bez proudu, bylo už příliš pozdě. Mráz vtrhl pod zchátralou netěsnící kopuli, která i za normálních podmínek jen málo chránila, a za dvě hodiny klesla teplota z plus čtrnácti na minus čtyřicet. Lidé, kteří vyběhli ze svých mobilních domů, zmrzli na místě. Ostatní se pokoušeli přežít s kamny na dřevo, městečko se totiž nalézalo nad bývalou oblastí lesů, kde se v podledových štolách těžilo dříví. To ale nestačilo, a když se na druhý den k večeru do Santa Rosy dostal první omnibus s pomocí, našli tu jen hrstku živých, kteří měli tak těžké omrzliny, že je už nebylo možné zachránit.

Několik dní lidé věřili oficiální verzi o výpadku elektrárny, ale brzy se začaly šířit různé fámy. Proslýchalo se, že proud byl záměrně odveden k proslulé základně Patagonia Quarters. Přesto trvalo ještě týden, než obyvatelstvo získalo jistotu, že bylo Společností odporně podvedeno a než došlo k prvním protestním akcím přímo v Magellan Station.

Prvního listopadu o půlnoci stála Lady Diana s Lienem Ragem v řídicím centru elektrárny, když ředitel tepelné elektrárny vydával příkaz k odklonu šedesáti procent proudu směrem k Patagonia Quarters.

„Nebudeme nikoho upozorňovat předem," rozhodla tlustá žena. „Kdybychom to udělali, lidé by měli čas přemýšlet a připravit protestní akce. My bychom je museli potlačit a nakonec by bylo více mrtvých, než kolik způsobí snížení teploty."

„Lidé si to stejně nenechají líbit a budou se bouřit," namítal Lien Rag.

„Bojová morálka se nesnese s tak nízkou teplotou, lidé budou příliš zkřehlí, aby se zmohli na nějaký výraznější odpor."

„Poklesne i produktivita."

„Tahle jižní zóna má jen velmi slabý ekonomický potenciál a elektrárna Magellan byla pro tuto oblast zbytečně výkonná. Proud sloužil většinou k vyhřívání několika zemědělských vesnic, které chovaly drůbež nebo drobné zvířectvo jen pro svou vlastní potřebu anebo nejvýš na výměnu za jiné zboží. Z takového směnného obchodu nemá Panamerická vůbec žádný přínos. Nechávali jsme ty lidi žít tak, jak kdysi žili jejich předkové. Nic víc."

„A navíc nejsou ani bílí," dodal Lien Rag sarkasticky, „taková chamraď!"

„Takový tón si vyprošuju!" rozčílila se Lady Diana. „Nepokoušejte se mé obvinit z rasismu, hájím jen nejvyšší zájmy Panamerické Společnosti. Severojižní tunel musíme vybudovat za každou cenu, jen tak získáme další suroviny a další zdroje, jen tak vyrveme z ledu bývalé bohatství světa. Pouhé trosky jednoho automobilu představují poklad, z něhož můžeme recyklací získat desítky nových produktů. A vy to dobře víte! Jedna stará veřejná skládka nám dá takové množství energie, které vystačí jednomu menšímu městu na celý rok. V téhle oblasti musí být velká stáda zmrzlého dobytka. Argentina patřila k největším producentům masa na světě, nezapomínejte na to."

„Já rozhodně na nic nezapomínám," řekl Lien Rag, hlavně nezapomenu na ty lidi, kteří dnes v noci kvůli vašemu šílenému projektu zemřou."

„Nikdo vás nenutil, abyste se toho zúčastnil." „Jedu v tom s váma, takže musím být i u popravy." Ředitel elektrárny odvedl elektrický proud směrem k Patagonia Quarters a to bylo pro dnešní noc všechno. Všichni si šli lehnout. Lien Rag si vzal prášky na spaní, ale nemohl usnout. Vrátil se do elektrárny a byl při tom, když se objevily první projevy všeobecné paniky. Přednostové stanic pochopitelně předem věděli, co se na dnešní půlnoc chystá, a odvrátili první známky protestu. Ale pouze šéfové důležitějších stanic ve větších městech. Ostatní, kteří neměli vůbec tušení, co se děje, se nejprve vrhli k telefonům a dálnopisům, později i k radiovysílačkám a prosili, aby s tím proboha někdo něco udělal. Jejich zoufalé volání o pomoc však zůstávalo bez odpovědi.

Lien Rag se stejně jako všichni posiloval alkoholem, brzy mu však bylo na zvracení. Chtěl se vrátit do svého pokoje, ale nemohl odolat touze dovědět se, co se děje. Na druhý den za stejně pošmourného rána, do jakého se lidstvo probouzelo již tři století, Lady Diana vstala jakoby se nic nestalo a přišla se nasnídat s ostatními. S ohromnou chutí se pustila do jídla a brzy v ní zmizelo všechno, co jí předložili. S plnou pusou se vyptávala na situaci v oblasti. Překvapilo ji, že tolik lidí volalo přímo na elektrárnu Magellan, myslela si, že se spíš obrátí na Bezpečnost nebo na železniční správu.

„Jsou tam také nemocnice," řekl jí někdo. „Nemocní přežili jen díky některým přístrojům. Nemocnice pro tuto chvíli odolávají, protože jsou vybaveny náhradními zdroji, ale co nejdřív jim dojde palivo. Dodavatelé dříví, lignitu a rašeliny zastaví dodávky, aby vzápětí vyšroubovali ceny."

„To je záležitost policie," prohlásila Lady Diana s pusou plnou párku. „Bude muset dodavatele přinutit, aby palivo

vydali, a lidé se budou muset taky trochu porozhlédnout po okolí a najít i jiné možnosti. Jsem si jistá, že pod tlakem nedostatku přijdou místní lidé na spoustu nápadů a probudí se ze své vrozené lenosti. Pod ledem je dřeva a rašeliny dost a dost. Víte, války kdysi také podporovaly pokrok a lidskou invenci. Počínaje léky až k výrobním technologiím. Nesmíme ztrácet důvěru v lidské schopnosti."

V jejím kázání nebyl ani náznak černého humoru. Lien Rag nemohl pozřít ani sousto, zato vypil několik hrnků kafe. V této oblasti se kávovník pěstoval ve velkém, pochopitelně ve sklenících. Jednak z tradice, ale také proto, že na začátku Nové doby ledové si několik moudrých lidí schovalo zrnka kávy. Dnešní největší producent kávy, nějaký Mazillano, mohl děkovat za své bohatství svému prapradědečkovi, který začal s jedním pytlem kávových zrnek a postupně vyšlechtil nový druh odolného kávovníku ve skleníku vytápěném dobytčím trusem.

Šachta budovaná uprostřed Patagonia Quarters měla prozatím jen skromné rozměry. Zprvu se postupovalo celkem zvolna, ale jakmile se dostali na bývalý povrch země, práce se rozjely naplno a spotřebovávaly tolik energie, že nezbývalo nic jiného než přistoupit k částečnému odklonění elektrárny. Místní vojenská základna byla posílena příchodem 5. Flotily, složené z několika ohromných, skvěle vyzbrojených plavidel, zabírajících desítky kolejí. Jeden jediný křižník mohl svými laserovými děly a řízenými střelami během několika minut zničit celé Magellan Station. Kolem základny byla položena rozsáhlá síť železničních tratí, po kterých neustále projížděly lehčí, zato rychlejší vozy vybavené k potlačování pouličních protestních akcí. Policejní stanice ve velkých městech byly posíleny o výkonné obrněné vozy, schopné čelit jakémukoliv povstání lidí.

Na nic se nezapomnělo, vše bylo předem naplánováno do nejmenších podrobností. Akce prvního listopadu byla pečlivě připravována již několik měsíců předem týmem psychologů Lady Diany. Ti také doporučili, aby obyvatelé nebyli předem upozorněni, jen tak mohli věřit, že se jedná o vážnou technickou poruchu. Specialisté také navrhli, aby všichni zaměstnanci elektrárny Magellan, kteří byli do akce zapojeni, byli postupně nahrazeni lidmi ze severu.

„Neposílejte je ale mezi místní lidi," radili odborníci, „nabídněte jim vyšší místa někde jinde. Z povýšení budou mít radost a nebudou se pídit po důvodu, proč byli z Magellanu vyhozeni. Dále je třeba, aby na místa v železniční správě ve velkých městech přišli prověření lidé, na které se můžeme spolehnout."

Jedna věc, o které Lien Rag opravdu nevěděl, dokud na ni nenarazil náhodou, byly odhady obětí následků akce prvního listopadu v jižní zóně, především v provincii Patagonia. Výpočty předpokládaly, že v pětimilionové populaci bude té noci jen několik tisíc mrtvých, především v malých stanicích špatně chráněných zastaralými skleníky a na neprioritních a vedlejších tratích. Ve skutečnosti byly ztráty na životech mnohem větší, téměř dvojnásobné. Oficiální odhady dále uváděly, že v následujícím roce zemře přímo nebo nepřímo následkem snížení teploty milion obyvatel a v dalším roce se počítalo s dalšími pěti až šesti sty tisíci mrtvých.

Analýzy se pochopitelně rovněž snažily vyčíslit dopad tohoto snížení počtu obyvatel na hospodářství. Výsledky této prognózy Lady Dianu znepokojovaly. I když zdejší oblast měla pro Panamerickou jen zanedbatelný ekonomický přínos, potřeba zajistit si jiný zdroj energie než oficiálně dodávaný elektrický proud přinutí obyvatelstvo pustit se do intenzivního obchodu s palivem. Dalo se předpokládat, že překupníci se vydají na sever nakupovat pevné palivo, které pak budou rozprodávat soukromníkům. Toto rabování zásob severu by mohlo mít za následek, že výsledek odklonu elektrárny Magellan bude jednoduše nulový, protože se budou muset postarat náhradní energii obyvatelům severní zóny.

Expertíza šla ještě dál. Předpokládala, že některé místní produkty se přestanou prodávat obchodníkům ze severu a budou místo toho využívány k získávání oleje. Například ryby, které obsahují velké množství tuku. Skleníky, které dodávaly luxusní výrobky, k nimž patřila i káva, budou muset snížit produkci na polovinu. Cena energie, která byla často zvířecího původu - metan získávaný z výkalů, bude vyšší než zisk z výroby. Dalo se rovněž předpokládat, že menší těžiště nafty, která zásobovala palivem přímo prioritní vlaky, přistoupí k méně náročné rafinaci, aby byla schopna prodávat naftu v co největším množství.

Ze všech těchto důvodů nakonec Lady Diana přistoupila k sérii opatření, která měla změnit správní strukturu Patagonie. Jmenovala guvernéra, který jí byl přímo podřízen, prohlásila celou zemi za postiženou oblast a nechala přísně kontrolovat všechny výstupy a vstupy na území. Na úrovni třicáté rovnoběžky byla vytyčena jakási »země nikoho«. Asi padesátikilometrové území bylo permanentně bez proudu, což znamenalo, že se tu mohly pohybovat pouze motorové soupravy se samostatnými zdroji energie. K rychlíkovým soupravám, které musely projet touto energetickou pouští, byly připojovány speciální lokomotivy. Do Patagonie se tedy mohly dostat jen významné osoby vlastnící parní nebo dieselovou mašinu, a tím se zabránilo obchodníkům, drobným i velkým, ve výjezdu a vjezdu do Patagonie. Všechna tato opatření nebyla provedena naráz, ale zaváděla se postupně v průběhu jednoho měsíce.

Lien Rag tu zůstal ještě týden po osudném prvním listopadu. Využil té doby a inkognito projel křížem krážem zemi na palubě malé soupravy. Přespával v skromných odlehlých stanicích a dokonale poznal zoufalou situaci lidí, snažících se přežít. Většině z nich však již chyběly síly k boji se zimou a otupělostí. V přeplněných kostelech vyzývali neokatoličtí kněží, kterým situace vyhovovala, věřící k trpělivosti a k rezignaci. Tu a tam se pár lidí pokusilo o protestní akci, ale železniční Bezpečnost na první náznaky revolty okamžitě rázně odpovídala a viníky zatýkala. A konečně bylo i pár šikovných, kteří se dokázali v nové situaci rychle zorientovat a na odebrání proudu reagovat aktivně. Začaly se organizovat drobné obchody a v primitivních kamnech se pálilo cokoliv. Za zvířecí výkaly se platily horentní sumy. •Mnozí lidé si přivedli do svého domu kozy a ovce, které jim dávaly trochu tepla, ale ceny sena a kukuřice stouply natolik, že nakonec museli zvířata zabít, protože je neměli čím krmit.

Po týdnu Lien Rag utekl, nemohl už déle snést tu bídu a utrpení, na které narazil všude, kam přišel.

„Jste sentimentální," vyčítala mu Lady Diana, když se vrátil do Central Station, aby dohlédl na poslední přípravy před zahájením vrtných prací v obou směrech, jak na sever, tak na jih.

„Věděli jsme, že to někdo odnese, ale nemohli jsme už couvnout. Musíte to překousnout, příteli. Za deset let bude

tahle oblast dvakrát tolik prosperovat, uvidíte.“

Ještě několikrát se vrátil do postižené oblasti a pokaždé narazil na další kolektivní drama, jako třeba v jedné malé vesnici, kde se jednoho večera zastavil. Zůstalo tu jen pár starců, kteří se snažili pálit staré vagony, aby se trochu zahřáli. Pod poškozenou kopulí se se celé dny pokoušeli pomocí primitivních nástrojů rozmontovat vozy, které tu zanechali mladí, když utíkali k nejbližšímu městu. Tam pak živořili u hranic kopule, kde se teplota pohybovala kolem nuly a kde Zrzaví už dávno neškrabali led.

Když Ragova mašina zastavila před bývalým nádražím, stařici se schovali. Lien se snažil navázat s nimi kontakt, odpověděli mu tím, že se objevili se sekyrami v rukou, jeden z nich držel dokonce i starou pušku. Naznačil jim, že přijel jako přítel, a nabídl jim mražené maso, ale stařici mu dali najevo, že jim nechybí jídlo, nýbrž palivo. Od osudného prvního listopadu už nikdy neviděli elektrické světlo, večer si svítili svíčkami ze zvířecího loje a za světla trávili všechen čas rozebíráním vagonů. Pokud to tak půjde dál, do roka nebudou mít čím topit.

„Myslíte si, že elektrárnu opraví?“ ptali se ho.

Stále ještě věřili té povídačce. Mladší, nespokojení, odjeli se svými pochybnostmi a nenávistí a ti, co zůstali, chtěli ještě doufat. Co by se s nimi asi stalo, kdyby věděli, že elektrický proud se k nim do vesnice už nikdy nevrátí? Lien odjel pobouřen, cestou ho však čekaly další katastrofy. Narazil na izolované opuštěné farmy, které vyplenili lidé pocházející z podobných malých míst. Normální lidé, pro které bylo ještě donedávna nepředstavitelné, že by mohli něco ukrást nebo dokonce někoho zabít, aby přežili.

Jednou večer byl Lien v jedné malé stanici, kde našel otevřenou restauraci, málem napaden. Vracel se ke své mašině, když ho náhle obklopila banda otrhanců. Musel vytáhnout svou laserovou pistoli a rozpustit led pod nohama toho, který stál nejblíž, aby se ostatní dali na útěk.

„Já vám zakážu tam jezdit,“ řekla mu Lady Diana.

„Nemůžete mi zakázat, abych dohlížel na práce v Magellan Quarters. Mohu vám oznámit, že postupují normálně.“

„Ne,“ řekla Lady Diana, „vy lžete.“

„Jsou tam trochu problémy, ale ty se nám podaří překonat.“

„Chybí nám energie. Třicet procent energie. Zvýším počet alternátorů, ale budu muset přistoupit k dalšímu snížení dodávek obyvatelstvu, ale tak, abychom nepoškodili železniční síť. Právě zvažujeme možnosti.“

„Tentokrát je to opravdu čiré šílenství. Odmítám se k tomuto novému zločinu připojit.“

„Ale, příteli, vy se přece nemusíte zabývat problémy energie. Vrtejte, jen si klidně vrtejte a my se postaráme, abyste měl čím.“

„Desetiprocentní snížení dodávky obyvatelstvu způsobí, že tři sta tisíc lidí pocítí nouzi, poznají, co znamenají nekonečné noci bez tepla a světla. Víte vůbec, jak se dneska žije třeba v Santa Therese? Vy netušíte ani, kde to je, ale já jsem tam byl a viděl jsem to na vlastní oči. Je to na západě, velmi daleko od Magellan Station, v oblasti, kde není žádné přírodní bohatství. Lidé tu už dvě století pěstují drůbež. Zpočátku využívali těžký olej ze starého skladu k vyhřívání svých domů a drůbežáren, ale během jednoho století ho vyčerpali. Společnost jim udělala dobrou nabídku na odběr levného elektrického proudu a oni ji přijali. A teď jsou zoufalí. Dvaatřicet lidí už zemřelo, tři čtvrtiny obyvatel odešly. Ti, co zůstali, se snaží vrtat v ledu a najít sklad těžkého oleje, který kdysi sloužil jako zásobárna argentinské armády, ale zatím nic nenašli. Stejně už musí být dávno vyschlý, ale oni si to nechtějí připustit.“

„Jestli si myslíte, že se vzdám kvůli několika chovatelům drůbeže, kteří se dostali do potíží, tak to jste na omylu. Osud Panamerické mi příliš leží na srdci a říkám vám to otevřeně, Liene Ragu, nepokouším se vám něco zastírat, i kdyby celá populace Patagonie měla chcípnout, já budu pokračovat. Věděli jsme předem, že projekt si vyžádá snížení počtu lidstva o jednu třetinu až polovinu...“

„Ve skutečnosti o dvě třetiny.“

„Vy musíte stále přehánět. Ale i kdybyste měl pravdu, budeme pokračovat, protože naše země musí přežít. A ona nejen přežije, ale dokonce zažije zlatý věk, až tunel bude ležet pod našima nohama jako velká tepna. Nebo spíš žíla, která bude sbírat všechno, co jsme opustili při našem spěchu v době Velké Paniky, kdy led přicházel a lidé nemysleli na nic jiného, než jak si zachránit vlastní kůži. Usadili se na první vrstvě ledu a netušili, že přijdou další a další, že v některých místech dosáhnou tloušťky až jednoho kilometru. Mysleli si, hlupáci, že později budou mít čas vrtat a dostat se k tomu, co zůstalo pod ledem. Chválabohu, že některé to napadlo udělat hned, udržovali přístupovou štolu spojující s bývalým povrchem a jen díky nim na některých místech lidstvo přežilo.“

„Poslyšte, Lady Diano, snažte se ušetřit těch dalších deset procent, snažně vás o to prosím. Přece musí existovat způsob, jak to provést jinak. Jakmile začneme vrtat horizontálně, musíme nutně narazit na sklady pohonných látek v bývalých ropných rafinériích. Vždyť v této zemi jich bylo kdysi tolik.“

„Jenomže my nemůžeme čekat, Liene, musíme si pospíšit. Jestli zaváháme, nikdy tohle dílo nedoděláme, a my ho musíme dokončit do deseti let, jinak zahyneme všichni. Hlavně na začátku si musíme pospíšit. Později můžeme tempo zpomalit, zabývat se osudem trpících menšin, dělat sociální politiku, projevit humánnost. Tak za dva roky, když všechno půjde dobře, ale nechci vám dávat falešné naděje. Snažte se být realistický, Liene Ragu, snažně vás o to prosím. Jestli se budete stále snažit ty lidi obhajovat, budu vám muset ty vaše návštěvy vzdálených oblastí zakázat a žádat, abyste se nevzdaloval z Magellan Quarters.“

9

Z příkazu šéfa bezpečnosti Wolkyho obklíčilo té noci kolem třetí hodiny ráno sklady velrybího oleje v KMPolis pět obrněných policejních vozů. O hodinu později zadržely hlídky čtyři notoricky známé překupníky v okamžiku, kdy přečerpávali olej do několika cisternových drezín, z nichž každá měla nosnost nejméně čtyři tuny. Wolky přikázal, aby

šmelináře přivedli na palubu jeho velitelského vlaku a cisternové drezíny odvezli do železničního depa a přísně je střežili.

Jednomu ze zadržených se podařilo uprchnout a dostat se do skladu, kde vyburcoval všechny velrybáře, kteří v tu chvíli byli ve službě. Ti zase upozornili své přátele z velrybářské stanice. Wolky vydal bez váhání příkaz k obsazení skladu a obrněné vozy vyjely směrem k bráně skladiště. Až do této chvíle se nikdo neodvážil vystřelit, ale obléhaní velrybáři otevřeli nádrže rozehřátého oleje, vypustili ho na přístupové koleje a pohrozili, že ho zapálí, jestli policie bude pokračovat v útoku. Vozy zůstaly stát uvnitř skladiště, ale nevycouvaly.

Zaru byl na místě mezi prvními, přišel zrovna ve chvíli, kdy reflektory dalších obrněnců zaplavily světlem celý prostor skladiště. Překvapil ho rozsah použité vojenské techniky. Netušil, že policie KMPolis je tak dobře vybavená. Chtěl mluvit s Wolkym, ale ten sledoval celou akci ze svého velitelského vlaku, který stál v centru města.

„Můžeme vás k němu dovézt," navrhl důstojník, který řídil operaci. Zaru zaváhal. Wolkymu ani trochu nedůvěřoval. Poslední dobou se příliš míchal do záležitostí města. Nedovedl pochopit, čím si získal - alespoň se to říkalo - plnou Kidovu podporu. Ale pomyslel si, že když s Wolkym promluví, mohla by se situace změnit.

„Kid je o záležitosti informován?"

„Na to vám odpoví šéf," řekl důstojník. „Já jen vykonávám příkazy."

Odvezli ho do velitelského vlaku a zavřeli v malé místnosti, kde ho nechali čekat. Zaru předpokládal, že si pro něho přijdou, ale zanedlouho pochopil, že byl de facto zatčen, aniž by mu to oznámili. Wolky měl skutečně diktátorské způsoby.

Už delší dobu hledal šéf policie záminku, jak by mohl na velrybáře udeřit. Stále však nenacházel tu správnou příležitost. Velrybáři představovali sílu, která ho znepokojovala, a proto se rozhodl, že s nimi zatočí a nebude čekat na instrukce svého nadřízeného, Kida.

Později se o této hrůzné noci začalo mluvit jako o Noci Velrybám. Patnáct z nich přišlo v boji o život, bylo třicet těžce raněných a několik desítek zatčených, kteří byli okamžitě deportováni v nevytápěných vozech k západním hranicím Koncese. K celkové bilanci přibyli cestou další mrtví a další zůstali nadosmrti postižení gangrénou.

Jakmile byl Zaru zadržen, Wolky vydal příkaz, aby všichni velrybáři, kteří se nacházeli mimo sklad, byli pochytáni. Mezitím dostaly obrněné vozy příkaz vycouvat z prostoru skladiště, jako kdyby chtěly vyklidit terén. Obléhaní se domnívali, že Zaru se s Wolkym dohodl, a vyšli ze svých úkrytů. Ve světle silných reflektorů, které je náhle oslnilo, pak byli všichni bez výzvy postříleni.

Kolem skladu se odehrávalo několik dalších drobných bitev. Velrybáři používali k boji především své přenosné pneumatické harpuny a střelné zbraně. Ale proti Wolkyho mužům, kteří na ně nastoupili s laserovými zbraněmi, neměli nejmenší šanci. Nebyly to sice v pravém slova smyslu osobní zbraně, museli je obsluhovat vždy dva muži, ale jejich účinnost byla velmi vysoká. Skupinka velrybářů se schovala za ledový blok, několik metrů vysoký, ale laserový paprsek v mžiku rozpustil křehkou hradbu a všichni byli postříleni.

Během dvou hodin měl Wolky situaci pevně v rukou. Když se k ránu přišel podívat do velrybářského skladu, všechno už bylo uklizeno, mrtvoly a ranění odvezeni, zajatci nacpaní do vlaku právě opouštěli město.

„Udělali jsme první propočet," hlásil Wolkymu jeden z expertů, které sem poslal. „Můžeme přidělit olej po dvaceti litrech těm, co jsou na tom nejhůř. Zásoby jsou dostatečné."

Wolky měl na sobě bílou kombinézu se zlatými pruhy Společnosti, ke kterým však přidal ještě několik dalších prvků černé barvy - placatou čepici, opasek a vysoké boty. Chtěl, aby se tímto způsobem jeho muži lišili od železničního personálu Společnosti. Prohlédl si sklad a brzy objevil, že velrybáři vedli dvojí účetnictví, z něhož vyplývalo, že i nadále prodávali víc než dvě třetiny své produkce překupníkům, falšovali výši svého zisku stejně jako váhu svých úlovků.

„Nejlepší by bylo, kdyby se postavily další elektrárny, aby měli všichni dostatek proudu," prohlásil expert, „ale Kid dává přednost teplé vodě."

„Kolik zůstalo velrybářů, kteří se vzpoury nezúčastnili?"

„Přesně třicet čtyři."

„Ještě dnes s nimi promluvím a uzavřeme novou dohodu."

Těch třicet čtyři lidí patřilo k nové generaci rybářů, kteří sem přišli až po založení města. Klan starých harpunářů je mezi sebe nikdy nepřijal a vždycky se na ně díval nepřátelsky. Jejich mluvčím byl jakýsi Mooth, šéf policie ho vyhledal ještě před společným jednáním.

„Můžeme pokračovat v práci, ale je nás tu jen třicet čtyři, zatímco včera tu ještě bylo dvě stě rybářů. Potřebovali bychom moderní vybavení, síť lehkých tratí směrem na sever, abychom mohli velryby plující do Antarktidy odklonit do našeho koridoru."

„V budoucnu to určitě bude možné," prohlásil Wolky. „V této chvíli od vás nechceme nic jiného, než aby se produkce oleje co nejrychleji dostala na dřívější úroveň. Zásoby stačí tak na dva týdny, rozhodně ne déle."

„Sami to nezvládneme, budeme potřebovat Zrzavce. Mohli by nám pomoct ti, co se zabývají velrybími kostrami na Skládce. Ale pouze za předpokladu, že budou podléhat našemu velem. Moji kolegové by nikdy nepřipustili, aby byli se Zrzavými na stejné úrovni, jak to nařídil Kid."

„Zrzaví...," zamyslel se Wolky.

Ten nápad se mu moc líbil, i když to nechtěl hned dát najevo. Obával se, že skupina těch třiceti čtyř rychle doplní svůj stav z řady nezaměstnaných ve městě a kasta velrybám se opět rychle postaví na nohy a problémy můžou začít nanovo. Se Zrzavými nic takového nehrozilo. Čističi koster patřili ke kmeni, který odjakživa lovil velryby, ale později zjistili, že je jednodušší a výhodnější, když se usadí na místě a budou škrábat zbytky masa a tuku z hromady kostí, které plošinové vagony vyklápěly na obrovskou skládku, asi padesát kilometrů severovýchodně od města.

„Šéfem kmene je jistý Ram. Má rád vodku a euforizující doutníky. Dostávají z těch kostí víc masa a tuku, než stačí spotřebovat a přebytek prodávají drobným překupníkům. Je to sice nechutný sajrajt, je v tom víc kostní moučky než pořádný flákoty, ale těm nejchudším to stačí. Za jeden dolar můžete mít zmrzlou kostku, z které se nasytí pět lidí po dva dny. Pořídili si také staré kotle, v kterých vaří drcené kosti a získávají z nich morek, který se zase prodává k dalšímu zpracování. Dělá se z toho nějaká mast, dokonce snad líčidla, aspoň podle toho, co jsem slyšel.“

„Myslel jsem si, že Zrzaví mají strach z ohně.“

„Tihle ne.“

„Doprovoďte mě tam.“

Zrzaví žili přímo uprostřed Skládky, kam se vyklápěly rozsekané velrybí kostry. Dříve se zvířata bourala přímo na místě, kde byla ulovena a kostry zůstávaly celé. V poslední době, kdy se město rozrostlo a bylo potřeba nasytit stále více krků, se velryby rozřezávaly na čtvrtky, které se vařily, aby se maso oddělilo od kostí. Pak následovala ještě celá série operací, aby se získal olej a maso. Kosti se potom odvážely právě na tuto Skládku, kde se z vrcholu spirálovité rampy vyklápěly na hromadu. Zdejší Zrzaví dokázali kosti ještě docela slušně využít. Velrybím olejem vytápěli kotle, v nichž kosti ještě jednou vařili. Práci měli dokonale zorganizovanou, byli do ní zapojeni všichni. Ženy a děti nosily do kotle kosti, které předtím velkými palicemi rozmělnili na prášek. V hromadách kostí měli Zrzaví vybudovaný celý labyrint chodbiček. Z vrcholu spirály bylo vidět, jak se obratně pohybují sem a tam pod obrovskými, ještě nezpracovanými žebry.

Pancéřová policejní drezína zastavila na konci spirály, Zrzaví se však nenechali ze své práci vyrušit. Starci seděli u velkých zmrzlých bloků připravených na prodej drobným překupníkům. Wolkymu se taková potrava zdála odporná, snad je to dobré pro všechny ty ztroskotance a zvrhlíky, kteří se zdržují na těch nejhnusnějších místech KMPolis.

„Tamhle je Ram,“ ukázal Mooth na muže, který rozhodně nepatřil k největším ani nejsilnějším, dokonce byl spíš menší postavy. Nebylo na něm nic pozoruhodného, měl nažloutlou srst, bělmo pravého oka měl potažené bílým povlakem.

„Dobrovolně Skládku neopustí, musíme je přesvědčit, že rybolov bude pro ně výhodnější. Nebude to asi lehké, stále ještě nechápou, co to je výhoda.“

„Řekněte mu, že Skládka bude určitě co nejdříve zlikvidována, že Kid už objednal stroje na drcení kostí, bude se z nich dělat moučka a ta se pak bude prodávat jako krmivo pro zvířata.“

„Zkusím to, ale nejsem zrovna nejlepší tlumočník.“

Ram poslouchal a nedal najevo ani nejmenší pohnutí, přijal euforizující doutník i termosku s vodkou, alkohol by v této teplotě okamžitě zmrzl.

Během rozhovoru pokračovali Zrzaví v práci. Wolkymu se dělalo špatně z pachů, které se linuly z kotlů . a pronikaly k němu i přes „filtr kukly jeho izotermické kombinézy. Pohled na nahé muže a ženy mu byl nepříjemný. Dlouhatánské penisy, které se mužům tak necudně houpaly mezi nohama, ho uváděly téměř v zuřivost. Byl dost prudérní a podobné divadlo těžko snášel. Samice vypadaly velmi smyslně, byly si patřičně vědomy toho, jaký účinek vyvolávají u Lidí Tepla jejich nahá prsa vystupující z nazrzlé srsti a růžový odlesk jejich lůna. Občas se některá z nich přišla přesvědčit, jestli cizinci v izotermických kombinézách jsou opravdu samci. Když si nedávali pozor, mohli se dokonce dočkat i tkaniny natržené špinavými prackami těch nestoudnic. Vědělo se všeobecně, že mezi oběma skupinami dochází k sexuálním stykům. Wolky by si přál, aby existovala legislativa, která by tomu učinila přítrž. Ale Kid měl na to jiný názor než ostatní.

„Co říkal?“ probral se Wolky se zamyšlení a reagoval na několik jednoslabičných slov, která pronesl Ram.

„Kid jim prý slíbil, že tady můžou zůstat natrvalo a že tomu tedy nerozumí.“

Wolky se snažil potlačit vztek. Kid se rozhodně staral o tahle dvounohá zvířata víc, než bylo zdrávo. Jaký k tomu měl důvod? Odpověděl, že projekt je už tak jako tak připravený a že budou stejně muset dřív nebo později zmizet.

„Myslíte si, že tohle můžu přeložit?“ poznamenal Mooth trochu nervózně. Nepochyboval o Wolkym, ale Kid byl přece jen šéfem Koncese. „Mohli bychom s tím mít později problémy.“

„Tak se ho zeptejte, jestli uvolní své muže k lovu velryb. Jestli odmítnou, nezbyde brzy na té jejich Skládce ani kostička.“

„To bude lepší.“

Mootha napadlo, že se Zrzavými by se nemuseli tak přísně držet paktu z NY Station, který všechny nutil používat k dopravě pouze železnici, žádný jiný dopravní prostředek nepřipadal v úvahu. Zrzavých se to pochopitelně netýkalo, ti mohli používat například saně tažené psy. Kdyby měli saně, mohli by odchytávat velryby, když se přemisťují po ledu od jedné díry ke druhé. Zrzaví by mohli ucpávat díry v ledu, aby se velryby nemohly dostat zpátky do vody. Pochytat zvířata vyčerpaná překonáváním velkých vzdáleností po ledě by už bylo hračkou.

„Říká, že si o tom promluví s ostatními kmeny, které také umí lovit velryby. Ale oni že rozhodně zůstanou tady, protože Kid jim tuhle oblast přidělil natrvalo.“

Rozhořčený Wolky se vrátil k drezíně a čekal na Ramovu odpověď.

„Odpověď bude znát až za několik dní,“ překládal Mooth Ramova slova.

„Tahle Skládka je něco nesnesitelného. Až bude KMPolis skutečným městem s kopulí a pořádnými refýžemi, bude se s tím muset něco udělat.“

Po návratu do velitelského vlaku se ho zeptal službu konající důstojník, co má dělat se Zaruem, kterého stále věznili ve vedlejší místnosti.

„Jakto? Vy jste ho nedeportovali s ostatními? Ať ho okamžitě odvezou na hranici.“

„Je to Kidův přítel,“ poznamenal důstojník.

„Naložte ho do vlaku, ale zařiďte nějak, aby tam nedojel.“

„S takovým rozkazem se obraťte na někoho jiného," odmítl rezolutně důstojník. „My jsme tu kvůli tomu, abychom udržovali pořádek a ne k vykonávání podobných příkazů."

„Zaru je nebezpečný člověk. Bylo by lepší, kdyby zmizel."

„Postavte ho tedy před soud. Budete mít alespoň příležitost zdůraznit, jak zápornou roli hráli velrybáři, než jste oné noci zasáhli."

„Copak nevíte, že nemáme soud? Dobrá, poručíku. Tak ho jednoduše vyhostíme."

Když se Trpaslík dozvěděl, že velrybáři se pokusili o vzpouru proti Wolkyho policii, vrátil se okamžitě do KMPolis. Miele ho upozornila, že se o »Noci Velrybářů« ledaccos šušká.

Wolky mu bez zdráhání předložil hlášení. Trpaslíka zarazil vysoký počet mrtvých.

„Byla to opravdu vzpoura?"

„Začali střílet jako první."

„Harpuna se přece nemůže měřit s pancéřovou drezínou."

„Stříleli na pěší hlídky. Na naší straně bylo čtrnáct raněných."

Trpaslík se nechal dovézt do nemocnice a vyslechl lékaře. Několik policistů bylo opravdu poraněno harpunami, někteří dokonce tak těžce, že se pro ně nedalo nic dělat, lékaři mohli jen bezmocně přihlížet a čekat, až umřou.

„Kde je Zaru?" zeptal se, když se vrátil do velitelského vlaku Bezpečnosti.

„Byl vyhoštěn z Koncese. Jednali jsme s ním mírně, protože patřil k vašim přátelům. Falšoval evidenci. Dvě třetiny celkové produkce oleje stále mizely neznámo kam. Teď už však máme situaci pevně v rukou. Rozdali jsme olej těm nejpotřebnějším."

„Nechám tu osudnou noc prověřit," prohlásil Trpaslík energicky. „Ustavím komisi, která objasní průběh celého střetnutí a pak z toho vyvodím závěry."

„Chtěl bych jen poznamenat, že od té doby je olej rovnoměrně přidělován a černý trh je prakticky potlačen. Jediný olej, který se ještě prodává podloudně, pochází od Zrzavých ze Skládky. Produkují ho asi tunu denně a i když ho prodávají dost draho, stále mají dost zákazníků."

„Je to jen zanedbatelné procento."

„Myslím si, že Skládka takhle nemůže dál existovat. Z kostí by se mohla dělat kostní moučka. Je to prvotřídní krmivo."

„To je výborný nápad. Ale chci, aby se tím zabývali Zrzaví. Jen oni budou mít licenci."

Šéf místní policie zbledl. Později se znovu pokoušel sejít se s Kidem, ale ten mu pokaždé vzkázal, že na něho nemá čas. Dva dny nato byla ustavena vyšetřovací komise, složená většinou z členů železničního personálu.

Trpaslík odjel na hranice Koncese. Zjistil, že tu mezitím vyrostlo malé městečko. Pohraniční policisté, kteří měli za úkol prověřovat cestující, ho nazývali Městem Hořkosti.

„Soustřeďují se tu odmítnutí přistěhovalci i všichni vyhoštění a to už je pěkná řádka lidí. Teď k nim přibyli ještě velrybáři. Vůbec se nesnaží skrývat své rozhořčení a burcují lidi proti Společnosti mořského ledovce. Ještě se můžeme dočkat nepříjemností!" vyjadřoval policejní důstojník své obavy.

„Máte seznamy deportovaných velrybám?" zeptal se Trpaslík.

Okamžitě zjistil, že Zaruovo jméno mezi nimi není. Důstojník mu to nedokázal vysvětlit.

„Velrybáři byli převáženi ve zvláštním vlaku, ve dvou starých nevytápěných vagonech. Chcípali tam zimou. Několik jich cestou zemřelo, bylo mnoho nemocných a raněných. My jsme je jen odškrtali na seznamech a okamžitě vlak poslali na druhou stranu. Nechtěli jsme se do toho míchat."

„Cože? Vy jste poslali mrtvé do Australasijské?"

„V každém případě je to pořád vaše Společnost, Kid Mikado Company... Co jsme měli s mrtvými a nemocnými dělat? Nejsme tady na něco podobného vybavení."

„Zkuste zjistit, jestli si někdo nevzpomíná na Zarua. Všichni velrybáři ho museli znát, byl v podstatě jejich šéfem. Jsem si jistý, že kdyby byl ve vlaku, vědělo by se to. I kdyby byl uveden pod jiným jménem."

Nikdo o něm nevěděl. Ani na stanici si nevzpomínali, že by ho viděli. Lidé ho většinou znali ještě z doby, kdy velrybáři plnili úlohu policie v KMPolis.

„Můžeme vás ujistit, že ve vlaku nebyl. Určitě bychom si ho všimli."

Trpaslík se vrátil velmi znepokojen do hlavního města, v podstatě jediného města jeho Koncese, protože všechna ostatní lidská seskupení byla příliš malá na to, aby se dala nazývat městem. Vyhledal Zaruovu rodinu. Jeho žena ho přivítala s neskrývanou zlostí a okamžitě mu vyčetla, že je zradil.

„Necháváte Wolkyho, aby za vás dělal špinavou práci. Našel jste si toho odpornýho chlapa, aby za vás vyřešil vaše problémy, protože vy nemyslíte na nic jinýho než na ten svůj vulkán. Zaru zmizel po tý strašný noci, když se zrovna chystal, že dá celou věc do pořádku. Lidi říkali, že ho naposled viděli, jak ho vezli s jeho souhlasem do Wolkyho velitelského vlaku. Toho chlapa vám moc zazlíval. A nikdy vám neodpustím, že jste se na něho vykašlal. Kdybyste byl tady, nebyl by teď mrtvej."

„Nic nedokazuje, že je mrtvý."

„Taky nic nedokazuje, že ještě žije," odpověděla mu žena, „stejně se už nikdy nedovíme pravdu. Ale dobře vám radím, jestli se toho Wolkyho nezbavíte, zničí vás. Jedině můj muž by si s ním dovedl poradit. Teď už nemáte v tomhle městě jediného přítele. Ať uděláte cokoliv."

Trpaslík si smutně pomyslel, že žena má pravdu. Příliš zanedbával svou odpovědnost, nevěděl ani, kolik lidí žije v tomhle prazvláštním městě. Padesát tisíc? Měl strach, že se jednoho dne doví, že jich je dvakrát nebo třikrát tolik.

Předseda komise, hlavní náčelník stanice, prošedivělý robustní muž, kterému říkali Burns, mu předložil předběžné výsledky šetření.

„Vypadá to, že policajti velrybáře vyprovokovali tím, že obklíčili sklad, ale těžko jim to budeme dokazovat. Jediný, kdo zachovával nestranný rozumný postoj, byl Zaru, ale nikdo neví, co se s ním stalo.“

„Vyslechněte všechny policajty, každého zvlášť, když bude potřeba. Rozhodl jsem se, že Wolkyho dočasně sesadím z funkce.“

10

Yeuze si nemyslela, že ještě někdy uvidí inženýra Lewina, s kterým se seznámila v Eldorádu. Lewin za ní přišel do podniku, jak slíbil, ale dozvěděl se, že Yeuze teď bydlí v rodině ředitele Společnosti. Ani ho to moc nepřekvapilo. Vydal se za ní do Bílého Vlaku. Yeuze potěšilo, že si na ni vzpomněl a přijala pozvání, aby si někam společně vyšli. V nájemní drezíně se jí zeptal, kam by chtěla jít.

„V poslední době tu vzniklo dost poměrně slušných restaurací,“ nabízel Lewin. „Začíná to tu vypadat jako v normálním městě a k tomu patří i podniky, kde se podává vybraná krmě.“

„Chtěla bych se vrátit do Eldoráda,“ řekla tiše.

Na pár vteřin oněměl:

„Něco jako satisfakce?“

„Ani ne. Chci se na věci podívat jinýma očima.“

Prošli striptýzovým sálem, chvíli sledovali erotickou scénu v pornodivadle a nakonec se usadili v jedné z nejluxusnějších restaurací.

„To dítě bylo tedy docela blízko vás,“ řekl Lewin při večeři. „To je zvláštní. Mluvila jste o telepatii, ale já jsem tomu moc nevěřil. Myslíte si, že vás sem opravdu přitahoval?“

„Myslím, že ne. Ale to jméno Kid, jak tady Trpaslíkovi říkají, asi bezděčně působilo na mé podvědomí a já jsem tomu chtěla přijít na kloub.“

„Už jste uvědomila jeho otce?“

„Ne, ještě ne. Nevím si s tím rady. Lien Rag svého syna zbožňuje a Jdrien je do něho celý blázen, i když ho neviděl skoro dva roky.“

„Přece není možné, aby si v jeho věku na něho uchoval nějakou vzpomínku.“

„Ujišťuju vás, že si na něho pamatuje. Vybavuje si jeho podobu i nejdůležitější momenty z jejich společného života. To dítě je opravdu jiné než ostatní.“

„Co děláte v Kidově rodině?“

„Doufá, že jednou budu pro něho pracovat. Potřebuje se obklopit lidmi, kteří mu jsou nakloněni.“

„A co Lien Rag, co těch deset milionů dolarů?“

„V noci se mi o nich zdá. Ale nechci podrazit Trpaslíka. Doufám, že mě jednou sám požádá, abych odvedla Jdriena k jeho otci.“

„Chcete v to doufat, ale sama dobře víte, že Trpaslík se toho chlapce nikdy nevzdá, nemám pravdu?“

Ke konci večeře se číšník naklonil k Yeuze, kterou dobře znal:

„Radím vám, abyste se diskrétně vytratili. Proslýchá se, že Wolky připravuje převrat. Kid ho právě sesadil.“

„Pojďme,“ řekl Lewin, „bude lepší, když tu nezůstaneme. Mám na sobě uniformu Společnosti a mohl bych se dostat do potíží.“

Vstup do Eldoráda už hlídali dva policajti. Yeuze se dobře vyznala v obrovském komplexu, vyvedla Lewina přes kuchyň a sklady, až se konečně zadním východem dostali na malé tmavé nástupiště, které končilo na slepé koleji. Museli jít pěšky dost dlouho, než se jim podařilo najít nájemní drezínu. Ta je však dovezla jen na odstavnou kolej.

„Povstalci se už asi zmocnili hlavního dispečinku na nádraží,“ prohlásil Lewin. „Tady nemůžeme zůstat, upoutali bychom pozornost.“

Šli asi pět minut, když se před nimi objevil malý pancéřový vlak. Měli sotva tak čas schovat se mezi obytné vlaky. Yeuze měla na sobě jen lehkou večerní kombinézu, která měla navíc nejspíš porouchaný klimatizační systém, cítila, jak jí chlad stoupá od nohou. Ukázalo se, že svařované švy jsou na několika místech protržené.

„Musíme dojít k nejbližšímu hotelu,“ prohlásil rozhodně Lewin. „Doufám, že dostaneme pokoj.“

„Chci se vrátit do Kidova Bílého Vlaku. Musíme ho přece varovat.“

„Pochopte, že Wolky určitě začal právě tam. Je jisté...“

Náhle rozhodil paže, blížila se k nim taxi-drezína a zdálo se, že je volná. Řidič jim naznačil, že teď nemůže zastavit, ale že na příští výhybce musí zůstat stát.

„Pojďte, zkusíme to,“ řekl Lewin a táhl ji za sebou. „Je možné, že všechny tratě nejsou uzavřené.“

Řidič drezíny nechtěl otevřít dveře vyrovnávací komory, naznačoval, že jede jiným směrem.

„Možná, že se nechá obměkčit,“ zamumlal inženýr a vytáhl z kapsy svazek bankovek. Muž zaváhal a pak komoru otevřel.

„Dělejte rychle. Mám prioritu, protože jedu pro nějakýho moc důležitýho chlápka na druhý konec města. Vypadá to, že policajti vyhlásili výjimečný stav. Udělali dobře, už tady byl poslední dobou pěknej bordel. Nemůžu ale dělat žádný velký zajížďky,“ říkal a strkal si peníze do kapsy. „Kam vlastně jedete?“

„Potřebujeme se dostat někam k hlavnímu nádraží. Je to možné?“

„Na to zapomeňte. Tam se to hemží policajtama. Prý se někdo pokusil zabít Kida, velitel policie Wolky odhalil spiknutí.“

Taková tedy byla oficiální verze určená pro veřejnost! Takoví hlupáci bez mozku jako tenhle taxikář ji pěkně rozšíří.

„Ostatně Bílý Vlak už tam není. Před chvílí jsem jel kolem.“

„Jak to, že máte prioritu?“ zeptala se Yeuze.

„Mám kartu s organizačním schematem. Dostal jsem ji od jednoho důstojníka. Bez ní bych trčel někde na trati jako všichni ostatní. Rozhodněte se, řekněte mi, kde vás mám vysadit.“

„Jeďte dál,“ odpověděl Lewin a zamrkal na Yeuze.

Yeuze pochopila, že se jí snaží něco naznačit a získat pro svůj záměr její souhlas. Hotel nebo jiný ukryt už nepřipadal v úvahu. Lewin jednoduše chystal únos téhle drezíny!

„Ale řekněte mi,“ zeptal se řidič, „vy patříte taky ke Společnosti? V který branži pracujete?“

„Člověče,“ zvolala náhle Yeuze, „mám. pocit, že vám teče olej. Za námi zůstává na ledu mezi kolejemi černá stopa.“

„Opravdu? Právě jsem natankoval plnou nádrž, je možný, že jsem nedovřel uzávěr,“ začal zpomalovat.

Zastavil na odstavné koleji, otevřel vyrovnávací komoru a vyšel ven. Lewin s naprostou samozřejmostí vklouzl do sedadla řidiče a pomalu se rozjel. Ve zpětném zrcátku zahlédli taxikáře, jak se s nadávkami rozeběhl za nimi, legračně přeskakoval mezi výhybkami. Brzy jim zmizel z očí.

„Musím se rozhodnout, na jakou stranu se přikloním. Vůbec nemám chuť, aby se Společnost dostala do rukou policajta. Myslím, že můžeme pro vašeho přítele Trpaslíka něco udělat.“

„Určitě nás brzy dostanou. Nemyslíte?“

„Nemají dost lidí. Zatím se jim podařilo jen paralyzovat neprioritní dopravu. Nemají ani dost vozidel, když si museli najmout taxi. Ten řidič asi uvažoval stejně jako Wolky. Pokusíme se dostat k nádraží a zjistit, co se děje.“

„Myslíte, že někde drží Trpaslíka, Miele a Jdriena? Kam je asi odvezli?“

„Zatím nebudeme dělat žádné závěry, uvidíme.“

Nedaleko nádraží, odkud byla z mobilní kontrolní věže řízena veškerá železniční doprava, stál velitelský vlak šéfa policie, přesně na místě, kde předtím stával Bílý Vlak.

„To je skoro symbolické, že? Ale z toho nepoznáme, co se stalo s Kidovým vlakem. Nějaká stopa by po něm mohla zůstat v paměti centrálního počítače v dispečinku. Ale jak se k němu dostat?“

„Poslyšte,“ navrhla Yeuze. „Na nádraží je spousta cestujících, všichni čekají na vlak, mohli bychom se mezi ně vmísit. Tam si nás nikdo nevšimne. Ale tuhle drezínu si musíme někam schovat.“

„Ne, stačí nám organizační schéma. Později si můžeme vzít kterýkoliv vůz podobného typu a jezdit libovolně po městě i periferii. Mám na nádraží několik přátel mezi Výhybkáři, taky znám pár lidí z Trakce, ale možná že se ani oni nedostanou k počítači.“

Vchod pro cestující nebyl kupodivu příliš střežen. Hlídku drželi jen dva policisté. Na nádraží byla spousta lidí. Nebylo tu moc teplo, ale přesto se kolem pokladen a kanceláří tlačilo několik set lidí. Na světelné tabuli svítil nápis: »Z technických důvodů je doprava dočasně zastavena«.

„Myslela jsem, že tu bude víc lidí, chci říct víc policajtů. Kam se poděly všechny obrněnce a těch sto policajtů, které Wolky nedávno nabral?“ poznamenala Yeuze.

„Někde se jim asi někdo postavil na odpor. Jedině tak si můžu vysvětlit, proč to tady opustili. Přesto si myslím, že dispečink bude asi přísně hlídaný. Počkejte na mě klidně v bufetu. Půjdu se podívat, jestli se mi podaří něco zjistit.“

„S vaší kombinézou upoutáte pozornost.“

„Nejsem tu sám, kdo má na sobě uniformu Společnosti. Vidíte, jsou tu lidi z externích služeb, snaží se dostat se na své pracoviště. Myslím, že si mě nikdo ani nevšimne.“

V bufetu si objednala vodku a s úzkostí čekala na Lewina. Když se do půlhodiny nevrátil, napadlo ji, že ho policajti zadrželi a našli u něho kartu s organizačním schematem, kterou ukradl řidiči taxidrezíny. Neměla odvahu ani odejít ani zůstat u stolku, kde přece jen poutala pozornost. Kromě ní tu v tuto hodinu nebyla ani jediná žena bez doprovodu.

Konečně se inženýr objevil. Zvláštní, najednou se jí zdál mladší, jako kdyby mu dobrodružství dodalo mladistvého elánu.

„Potkal jsem jednoho kamaráda. Nemusím vám říkat jeho jméno, opatrnosti není nikdy dost. Vypadá to, že Kidův vlak opustil své místo kolem desáté hodiny večer. To bylo asi hodinu po našem odchodu, že? Přítel se pokusí zjistit něco bližšího, ale musí se dostat do dispečinku a momentálně to nejde, operační sál je přísně střežen. Ale musí tam jít z pracovních důvodů asi za hodinu, zdrží se dvacet minut a pak přijde za námi dolů do kavárny. Tady nemůžeme zůstat. Vmísíme se do davu v čekárně.“

Čekárnu tvořila celá řada vagonů, většinou netypizovaných, které byly spojeny dohromady v jeden velký sál tak, aby mohly být kdykoliv několika manévry opět vráceny ke své původní funkci. Šli pomalu jakoby bez cíle, přecházeli sem a tam, občas prohodili pár slov s lidmi, jejichž nervozita se neustále stupňovala.

„Nikomu se to nelíbí. Lidé od železnice jsou většinou proti Wolkymu. Pro ně je šéfem jen Kid. A samozřejmě pro ty, kteří přišli z Mikadovy Společnosti taky Mikado, ale Kida si tu váží všichni i přes jeho některé chyby v řízení. Kdoví, jestli se Wolky udrží, když se k němu lidé otočí zády a odmítnou s ním spolupracovat,“ zhodnotil situaci Lewin.

V čekárně strávili asi hodinu a pak sešli dolů do kavárny. Neměli tu už téměř nic k pití ani k jídlu, nabízeli jen polévku, teplý čaj a palačinky se syntetickým medem. Přesto stáli lidé ve frontě, aby se alespoň trochu nasytili. Yeuze neuniklo, že jsou oblečeni velmi prostě, většinou do umělých kožešin, zahlédla jen pár izotermických kombinéz. Zato její luxusní kombinéza budila velkou pozornost, všichni se za ní otáčeli. Kombinézu jí půjčila Miele, stejně jako všechno další oblečení, když k nim Yeuze přišla z Eldoráda jen v šatech hostesky. Sama měla šatů plné skříně.

„Jsme moc nápadní,“ řekla Yeuze. „Vrátím se do restaurace nahoru a počkám tam na vás.“

„Ne, tamhle už přichází náš přítel. Postavíme se do fronty, tam s ním můžeme prohodit pár slov, v tom kraválu si nás nikdo nevšimne.“

Muž patřil k jednotce Výhybkářů, která však v této Koncesi, alespoň prozatím, nepatřila k elitní třídě jako v Transevropská Společnosti. O povýšeném chování Výhybkářů by Yeuze mohla ledaccos vyprávět. Nenápadně jim

sdělil, že Kidův vlak je daleko od centra města, na jedné koleji směrem na severovýchod.

„Měl jsem sotva čas mrknout se na displej. Ty idioti se ani nesnažili nic zakrývat. Ředitelův vlak označuje bílé kolečko mezi dvěma žlutými body. Stojí v málo frekventované zóně. Jsou tam jen neprůjezdné tratě, které všechny končí na slepé koleji. Nic pozoruhodného, podle čeho byste se mohli orientovat."

„Továrna nebo nějaké zařízení?" naléhal Lewin.

„Jen skládka velrybích kostí."

Yeuze vyskočila.

„Kid o ní mluvil, sídlí tam celý kmen Zrzavců. Vím, kde to je, několikrát jsem tam s ním byla."

Výhybkář se na ni zadíval s údivem.

„Vy znáte Kida osobně?" zeptal se šeptem.

„Je to její přítel," odpověděl za ni Lewin. „Až vezme situaci opět do svých rukou, určitě tě nemine povýšení. Díky, moc jsi nám pomohl."

Aby nevzbudili zbytečně pozornost, vystáli frontu a pak se s šálkem polévky odebrali do klidnějšího kouta, položili tác s jídlem na stůl a vytratili se. Na velkém prostranství před nádražím stála mezi několika opuštěnými drezínami i ta, se kterou přijeli, ale Lewin ji odmítl použít.

„Možná ji sledují a čekají jen na to, až do ní znovu nasedneme. Musíme si najít jinou drezínu, která bude schopná přijmout kartu s organizačním schematem."

Chodili půlhodinu, než našli co hledali. Yeuze už necítila nohy. Prošli tři taxidrezíny, ale žádná z nich neměla zařízení na kartu, byly to všechno staré typy, které uměly jezdit jen po dané, stále stejné trati. Spíše tramvaje než drezíny.

Nakonec narazili na drezínu neobvyklého typu, ukázalo se, že je vybavena dekodérem a organizačním schematem hlavních tratí ve městě. Stačí si zvolit cíl a drezína sleduje přesně zvolený itinerář.

„Není mi jasné, kdo z města může mít tak moderní stroj," poznamenala Yeuze.

„Asi patří nějakému cizinci. Registrační štítek není zdejší a není ani z Australasijské."

Dvacet minut jeli klidně k severovýchodu, aniž by narazili na jedinou překážku. Výhybky se díky kartě automaticky nastavovaly. Na organizačním schematu mohli sledovat, jak jejich cesta postupuje k danému cíli.

„Proč by odváželi Bílý Vlak právě tam?" zvolala náhle Yeuze. „Co když je to jen trik? Co když ten počítač ukazoval falešnou stopu? To by přece pro ně neměl být žádný problém, změnit značení?"

„I to je možné, malý vysílač, který má každý vlak, se dá snadno vyměnit, umístit na jiný vlak. Možná tam najdeme jen staré prázdné vagony. Wolky ale potřebuje přinutit Kida, aby mu přenechal akcie, bez nich nic nezmůže. Jinak ho signatáři paktu z NY Station nikdy neuznají a budou ho bojkotovat. A bez potravin a bez paliva se neudrží ani týden."

„Stalo se už někdy něco podobného? „

„Ano, občas se to stává, ale jen na úrovni úplně malých Společností, mezi příbuznými Společnostmi. Bratr svrhne svého bratra nebo otce. Ale velké Společnosti se do toho nikdy nevměšují. Tady je to něco jiného, protože Kid a Mikado skoupili většinu akcií celé téhle sítě vedoucí po mořském ledovci, o kterou se už nikdo nezajímal, protože byla tak poškozená, že si všichni mysleli že se nedá používat. Jisté je, že převrat připoutá pozornost."

„Budeme tedy pokračovat ke Skládce?"

„Za čtvrt hodiny tam budeme."

Jakmile to dořekl, ozval se zvuk skřípajících brzd a drezína zastavila téměř na místě, těsně před velkou výhybkou.

„Asi vyskočila karta."

„Ne, v tom to není," povzdechl si Lewin. „Nemáme prostě správný kód, to je všechno. Tady začíná zakázané území."

„Takže Trpaslík s Miele a Jdrienem tam přece jen jsou?"

„Vypadá to, že ano."

Lewin projel na zpátečku několik metrů a zaparkoval v klidu za dlouhou soupravou cisternových vozů. Nedaleko odtud se nacházely zásobníky tekutého plynu zapuštěné do ledovce.

„Co budeme dělat?"

„Počkáme, až pojede někdo kolem. Povstalci určitě udržují spojení mezi Wolkyho velitelským vlakem a Skládkou. S trochou štěstí se nám podaří zablokovat výhybku. Když budu na místě, až vlak pojede jedním nebo druhým směrem, budeme mít volnou trať. Když se zablokuje servomotor, výhybka se vrací do původní pozice, díky vložené paměti zpožděné o několik vteřin. Pak už stačí jen najít správnou cestu v tom propletenci kolejí. Organizační schema nám ho může ukázat, je vybaveno selektivními grafikony pro periferní zóny. Ale musíme jet na zpátečku, pochopitelně jestli vlak přijede od Skládky. A ten manévr budete muset provést vy."

„Ale já tomu vůbec nerozumím," polekala se Yeuze.

„Jsem si jistý, že to dokážete. Vy máte děravou kombinézu, zatímco moje je v pořádku, a můžu proto čekat venku, dokud neprojede vlak. Teď vás tu nechám."

„Ale jak poznám...?"

„V jednom nebo druhém směru určitě něco pojede a ať už to bude cokoliv, může to být jen Wolkyho vozidlo. Určitě se to podaří, uvidíte."

Lehce ji políbil na ústa a vystoupil z drezíny. Pak se Yeuze pomalu uklidnila, jako kdyby o nic nešlo, a začala na palubní desce zkoumat různé varianty cesty. Dělala přesně to, co od ní inženýr očekával. Náhle kolem projela obrněná lokomotiva značnou rychlostí směrem od Skládky, Yeuze neztratila duchapřítomnost a okamžitě spustila přední chod a na klávesnici zadala cíl určení.

Když se blížila k výhybce, zpomalila, aby Lewin mohl naskočit do vyrovnávací komory.

„Jakmile obrněnec projel kolem, rozbil jsem krabici ruční pákou, kterou jsem našel vedle. Všechno nám to vyšlo, až na to, že v dispečinku teď už vědí, že výhybka se speciálním kódem vykazuje poruchu a těžko budou věřit, že se jedná

o náhodu.“

Stiskl několik kláves na řídicím pultu, ale organizační schéma nenabízelo příliš mnoho možností. Větvilo se tu jen několik roztroušených kolejí, které nikam nevedly, vyjma čtyř prostředních, které směřovaly přímo ke Skládce, ke spirále, odkud se vyklápěly korby s nákladem velrybích kostí.

„Není tu moc možností, kam se schovat. Myslím, že všechny obrněnce jsou tam. Váš přítel Trpaslík, jak mu říkáte, asi věděl, odkud vane vítr. Když zbavoval šéfa policie funkce, tušil, jaká bude jeho reakce a připravil se na ni. Měl jen jediné místo, kam se mohl uchýlit, tuhle Skládku, tenhle kmen Zrzavých, s nimiž umí Jdrien navázat kontakt, jestli se nemýlím, že?“

Yeuze pomalu přikývla, Lewin má nejspíš pravdu. Trpaslík opravdu neměl moc přátel, kteří by mu pomohli. Ale co zmůže jeden kmen Zrzavých proti po zuby ozbrojeným mužům schopných zabíjet bez váhání?

Inženýr zpomalil. Blížili se k nejširší části větvení. Jednotlivé koleje se ztrácely jedna po druhé, sloužily jako odstavné koleje pro staré vagony, které byly možná obydlené, ale v tuto noční hodinu tu nebylo nejmenší známky života, nikde ani jedno světlo. Dál už vedly jen čtyři koleje ke Skládce s třemi výhybkami a sérií výhybkových křížů.

„Předpokládám, že obrněné vozy jsou na těchto čtyřech kolejích,“ řekl Lewin a zpomalil jízdu. „Nenecháme se přece zaměřit jejich radary. I když mají jen malý dosah, přece jen by si nás mohly najít. Wolkyho muži mají prý laserové zbraně, říká se, že si je opatřili bez Kidova souhlasu.“

„Za co by je koupili?“

„Nevím. Je pravděpodobné, že Wolky kryl nějaký černý obchod.“

„Například s velrybím olejem?“

„Nebo s propustkami do Koncese, on přece řídí vydávaní víz. Ty zbraně jsou prý něco jako kulomety na stojanech, musí je obsluhovat dva muži. Ještě štěstí, že se nejedná o ruční zbraně. Energii jim dodávají motory a alternátory z obrněnců.“

Lewin úplně zastavil, bylo vidět, že je něčím znepokojen.

„Zdá se mi, že před námi je nějaké světlo.“

„Ano, jakási rozptýlená záře, nevychází to z jednoho bodu, ale jako by to vystupovalo z ledovce.“

„Policajti asi obklíčili Skládku a namířili všechny reflektory na tábor Zrzavých. Trpaslík to neměl špatně spočítané, když přinutil policajty, aby sem přijeli se všemi svými obrněnými vozy. Tím pádem nezůstala ve městě ani jedna ozbrojená mašina.“

„Co tím chcete říct?“ zeptala se Yeuze překvapeně.

„Nic, jenom mě něco napadlo. Musel bych si to ale ověřit a na to asi nebude čas.“

11

Obrněné vozy policie měly obklíčit Skládku po spirále až k místu, odkud sestupovala jedna jediná kolej dolů k hromadě velrybích kostí. Na jejím konci, těsně u zarážky, stál Kidův Bílý Vlak, palác toho nedochůdčete, který si chtěl na pacifickém mořském ledovci vybudovat vlastní království. Tak alespoň uvažoval Wolky, když se rozhodl ke vzpouře.

Šéf policie pochopil, že jakmile se Kid doví výsledky vyšetřovací komise, určitě ho sesadí, možná ho i zatkne, a to ho také vedlo k okamžitému rozhodnutí. Musel ale počkat, až nastane noc, aby dal svým mužům příkaz k zahájení akce. Do té doby byl ve městě příliš velký provoz, všude jezdily spousty nejrůznějších vlaků a on nechtěl riskovat. Jeho hlavním cílem bylo zajmout Kida a jako výkupné od něho získat balík akcií, který vlastnil a písemné prohlášení, že mu je přenechává dobrovolně.

Byl připraven podle potřeby použít i násilí, ale hlavně musel jednat v souladu se smlouvou z NY Station tak, aby nevyvolal zásah signatářů paktu. Mezitím zatkne všechny, kteří stojí na Trpaslíkově straně, s výjimkou Mikadových mužů. Doufal, že Kidův společník mu za to bude vděčný a snadněji se smíří se změnou situace. Později se najde příležitost, jak tlusťocha z Koncese vytlačit.

Od začátku nic nešlo, jak Wolky předpokládal. Kid ho skutečně zbavil funkce, ale kolem deváté hodiny jeho Bílý Vlak v rušném provozu pozdního večera náhle zmizel. To zcela změnilo Wolkyho plán. Zmocnil se nádražního dispečinku, několika dalších životně důležitých center, ale trvalo mu několik hodin, než našel stopu Bílého Vlaku se zlatými znaky. Když se dověděl, že Kid se uchýlil na Skládku mezi Zrzavé, které nedávno navštívil, s radostí si pomyslel, že jeho nepřítel provedl hloupou chybu. Poslal čtyři ze svých pěti obrněných vozů aby se za ním vydali, zablokovali cestu a vyčkali jeho příkazů.

Sám byl nucen zůstat v blízkosti svých informátorů v centru KMPolis a trpělivě čekat ve svém velitelském vlaku, zaparkovaném nedaleko hlavního městského nádraží.

Zdálo se, že obyvatelstvo přijalo zprávu o změně ve vedení Společnosti téměř s nezájmem. Jedinými, kdo projevoval nespokojenost, byli cestující, kteří uvízli na hlavním nádraží. Všude jinde zůstávali lidé naprosto klidní, jako by se jich to netýkalo. Wolky byl proto rád, že soustředil většinu svých sil na Skládku. Pokoušel se o telefonické i radiové spojení s Kidem, ale zatím marně. Poslal mu ultimatum do půlnoci, ale pak ho prodloužil. Mohl by nařídit útok na Bílý Vlak, ale bál se, že by se v boji zničily dokumenty a hlavně Kidovy akcie. Proto raději zvolil vyčkávání. Bílý Vlak brzy spotřebuje všechno palivo na vytápění a Kid přistoupí na vyjednávání.

Na chvíli zapochyboval o tom, jestli je Kid vůbec ve vlaku. Dostal však hlášení, že ze spirály je vidět na osazenstvo Bílého Vlaku. Ve zprávě se říkalo, že Kid sedí ve své pracovně, občas vstane, udělá několik kroků a vrátí se opět za stůl. Jeho žena Miele se zdržuje v salonu u opravdického krbu, v kterém hoří pravá polena ze dřeva vytěženého v bývalých podledových lesích. Jejich dítě - i když se šuškalo, že není ani jeho ani její - nejspíš spí, stejně jako ta žena, která je u

nich už měsíc na návštěvě.

Zcela náhodně provedl na několika místech, kde měl Kid své spojence, prohlídku, ale pokaždé se policajti trefili vedle. Nikde nenašli ani náznak odporu, dokonce ani nesouhlasu. Takovou situaci Wolky nepředpokládal a nakonec ho začalo podivně mrazit.

„Je to špatný, moc špatný. Byl bych mnohem spokojenější, kdyby nám dali příležitost aspoň si trochu vystřelit, trochu provětrat naše laserový paprsky. Nakonec lidé uvěří, že se tu odehrává nějaká bezvýznamná komedie. Skoro mi připadá, že právě takhle to Kid chtěl. Aby to z psychologického hlediska dopadlo fiaskem."

Nechal zatknout asi třicet osob, téměř sto lidí okamžitě vyhostit, nicméně ochrnutí běžné dopravy znemožnilo, aby vlak s deportovanými opustil nádraží. Nepřipadalo v úvahu, že by použili prioritní linku.

Také na hranicích bylo všechno v naprostém klidu. Už deset hodin byla doprava v celé síti přerušena a nikdo tudíž nemohl překročit hranice ani v jednom směru. Vlaky nejezdily a nikomu se nechtělo riskovat cestu pěšky v mrazu.

Kolem jedné hodiny ráno, když město bylo ponořeno do spánku a čekající cestující už rezignovali, upozornil velitel obrněné jednotky Wolkyho vysílačkou, že na Skládce a kolem je podezřelý pohyb.

„Jaký podezřelý pohyb?"

„Jedná se o Zrzavé."

„Zrzaví? Snad nemáte strach ze Zrzavců?" ušklíbl se Wolky. „Zaženete je jediným laserovým paprskem a nemusíte přitom ani střílet."

„Zkusili jsme to, ale mám pocit, že je to ani trochu nevystrašilo."

„A co vlak?"

„Stále stejné. Kid vyšel před chvílí v bílé kombinéze ven a procházel se mezi kupami kostí. Šel se dokonce podívat na to primitivní zařízení Zrzavých, pak se vrátil."

„Poručíku Hebro, zavolejte mi znovu, až mi budete chtít sdělit něco podstatnějšího."

Za čtvrt hodiny volal velitel eskadry znovu.

„Mezi našimi obrněnci se míhají stíny, v místech, kam se naše reflektory nedostanou. Nemůžeme všechno osvítit a nemůžeme ani střílet, zasáhli bychom nádrže protějších vozů. Chceme se rozhodně stáhnout na vrchol spirály. Odtamtud budeme mít přehled o situaci a lepší pozici v případě, že dojde k boji se Zrzavci."

„Přece se nebudete třást před hrstkou Zrzavých, kteří nemají žádný důvod, aby se do záležitosti míchali."

Pak si vzpomněl, jak nedávno hrozil šéfovi kmene Ramovi, že skládka bude zlikvidována díky drtičkám na kostní moučku. S Moothem se tenkrát rozhodli, že Zrzavé použijí k lovu velryb. Po chvíli rozmýšlení zavolal nového vůdce velrybářů do své kanceláře. Svým způsobem patřil k jeho pretoriánské gardě a Wolky měl v něho rozhodně větší důvěru než ve své důstojníky jako například poručíka Hebra.

„Zrzaví ze Skládky, nic vám to neříká?"

„Ano. Nechtějí ani slyšet o tom, že by měli opustit místo a odejít na ledovec. Měl jsem už několik ostrých rozhovorů s Ramem. Je to nemožný chlap. Dokonce jsem ho jednou uhodil, když jsem byl v koncích."

„Uhodil?" řekl Wolky překvapeně. „To jste to nemohl říct dřív?"

Pokoušel se znovu zavolat velitele eskadry, ale marně. Wolky zuřil, až se jednomu operátorovi podařilo najít Volný okruh a spojit se s posádkou obrněnců. „Hoří to," řekl poručík Hebro s překvapivou lhostejností.

„Co hoří, proboha?"

„Trať. Zrzavci nejspíš položili na koleje bloky zmrzlého oleje. A jak jsou koleje vyhřívané, olej se pozvolna rozpustil a roztekl všude kolem. Zrzavci ho zapálili a oheň teď postupuje k nám. Právě jsme se pokoušeli vyjet nahoru na spirálu.

„Co to všechno znamená?" zeptal se Wolky ustrašeně.

„Buď projedeme, o čemž pochybuju, protože nádrže nemají příliš pevná dna, nebo v tom uhoříme. Můžeme také vystoupit z vozů a pokusit se střílet ze země. Myslel jsem si, že Zrzavých se tato záležitost netýká."

„Jestli opustíte obrněnce, osobně vám vpálím kulku do hlavy," zařval Wolky. „Odpovídáte za celou eskadru."

„Odpovídám také za životy mužů. Technický materiál je jen železo. Pokusíme se z toho prostřílet pěšky."

„Zakazuji vám to," zuřil Wolky, „bez obrněnců se nám náš plán nikdy nepodaří."

„Jaký plán?" zeptal se Hebro ironicky a pak se odmlčel.

Spojení se Skládkou se už nepodařilo obnovit. Wolky chtěl poslat na místo jeden obrněný vůz, který mu zbyl, a několik lehkých drezín, ale neměl dostatek mužů.

„Ne," řekl Mooth, když ho Wolky požádal, aby mu půjčil své muže. „Budeme vám rádi sloužit jako osobní stráž, ale především jsme rybáři, umíme lovit ryby, a ne lidi. Ani Zrzavce. Jestli vás někdo napadne, budeme vás v rámci rozumných možností bránit."

„Co to znamená v rámci rozumných možností?"

„Můžeme vás chránit před šílenstvím davu nebo proti individuální akci nějakého fanatika, ale ne proti organizované síle."

„Není tu žádná jiná organizovaná síla než moje," prohlásil Wolky rozčileně, „a Kid se chytil do své vlastní pasti. Spirála hoří a on je uprostřed ní, zrovna uprostřed.

„Jste si tím jistý?"

„Ani ne před hodinou ho viděli za tlustými skly jeho kanceláře."

„Myslím, že vám nastražil past, aby rozdrobil vaše síly. Když ztratíte obrněnce na Skládce, co vám zůstane zítra za svítání? Buď budete muset uvolnit síť nebo se proti vám postaví celé město. Akce by se vám musela podařit ještě dnes v noci. To je alespoň můj názor."

„Ale Kid, když tam neshoří zaživa, určitě zůstane zablokovaný. Velrybí olej bude hořet dlouho. Ještě to není úplně ztraceno. Vytvořte komando, vezměte si drezíny a jeďte na Skládku. Převezmete Hebrovy muže a společnými silami

znovu uchopíme situaci do svých rukou.“

„Pokusím se najít dobrovolníky,“ rozhodl se Mooth, „ale nebude to jednoduché.“

„Když jsem vás zbavil starých velrybářů a uvolnil vám místo, projevoval jste víc nadšení. Teď držíte veškerý lov velryb v rukou a jste na nejlepší cestě vydělat na něm spoustu peněz.“

„Jo, jen do tý doby, než přijde do města teplá voda z vulkánu.“

„Kid ji sem přivádí, ne já.“

„Jeho nástupce bude pokračovat stejným způsobem. Ale já vím dobře, co vám dlužím, a pokusím se pro vás něco udělat. Ale jen za předpokladu, že nám dáte vozy, buď drezíny nebo výkonné remorkéry. Rozhodně nehodlám čelit ohni z velrybího oleje. Ten sajrajt se vám přilepí na kombinézu a vy vypustíte dřív duši, než se ho zbavíte. Vím, o čem mluvím.“

Když Mooth odešel z kanceláře, Wolky si vyžádal hlášení o celkové situaci. S ulehčením se dozvěděl, že ve městě se neděje nic mimořádného, cestující na nádraží se uložili ke spánku. S obnovením provozu na tratích by se však nemělo dlouho otálet. Ve městě nejsou žádné zásoby potravin. Jsou blokovány dodávky mléka z okolních farem, stejně jako přísun rostlinných bílkovin, například sóji.

„Kdo je zodpovědný za zásobování města?“

„Železniční personál. Alespoň za nákup a transport potravin podle nabídky a poptávky. Dnes v noci však zaměstnanci z provozního oddělení nemohou pracovat a zítra ráno se ve městě projeví nedostatek.“

„Copak takové město nemá žádné sklady?“

„Obchod je příliš roztříštěný. Drobní obchodníci žijí ze dne na den, časně ráno přicházejí nakupovat zboží na jedno ze čtyř nádraží, kde v poslední době vznikla jakási neregulovaná tržiště. A ta jsou teď prázdná, ale obchodníci zítra ráno přijdou jako obvykle pro svůj proviant. A právě od těchhle kupců, kterých není zrovna málo, můžeme očekávat první nepokoje.“

„Budu o tom přemýšlet. Ať mě spojí s poručíkem Hebro.“

„Už delší dobu se o to marně pokoušíme.“

„Dobrá, okamžitě připravte velitelský vlak k odjezdu.“

„Musíme doplnit nádrže a k tomu potřebujeme uvolnit neprioritní koleje, abychom se dostali k čerpací stanici za městem.“

„Nemůžeme uvolnit síť, nastal by strašný zmatek. Musíme si opatřit palivo někde tady na místě.“

„Na delší cestu?“ zeptal se strojvůdce jakoby mimochodem.

Wolky si okamžitě uvědomil, že v té jednoduché, napohled profesionální otázce byla obyčejná zvědavost plná naděje. Jeho podřízený si zřejmě myslel, že se chystá odjet daleko, že chce vzdát pokus o převrat a uchýlit se do jiné Koncese. Uplynulo sotva několik hodin od chvíle, kdy uchopil do rukou plnou moc a všichni jeho stoupenci jsou už unavení a nejraději by všechno vzdali. Poručík Hebro i Mooth a další.

„Vemte plnou nádrž,“ prohlásil rezolutně.

Wolky se nechtěl zdržovat v blízkosti nádraží, až budou po ránu cestující projevovat své rozladění. Neměl ve městě dost mužů, aby zvládl nepokoje. Chystal se odjet na Skládku, aby se na místě přesvědčil, jak to vypadá s Kidovým slavným Bílým Vlakem.

Vydal příkaz, aby vyjeli, ale neupřesnil cíl cesty. Neprůstřelným sklem okna se snažil udělat si přehled o tom, jaká ve městě panuje nálada. Nástupiště však byla prakticky prázdná, pouze tu a tam zahlédl pár lidí spěchajících do práce pěšky. Začínali nejspíš ještě za úsvitu a určitě byli zaskočeni tím, že nejezdí tramvaje a drezíny. Wolky si uvědomil, že tyhle ubohé, frustrované bytosti možná ani nevědí, že změnily pána. Pocítil náhlé rozčarování, z pomyšlení na moc, o kterou tak usiloval, se mu najednou zvedl žaludek. Co hnalo Kida tolik dopředu? Proč tolik zanedbával řízení města kvůli utopické představě mořského ledovce? Říkalo se o něm, že je zamilovaný do vulkánu. Karikatury rozšiřované na letácích ho zpodobňovaly jako nedochůdče objímající vnadnou ženu, která má místo hlavy soptící kráter.

„Připravte laser ve věži,“ nařídil.

Za jak směšnou cenu nakoupil tyhle zbraně od těch cizinců! Od cizinců, kteří chtěli, aby byl Kid svržen. Moc toho o nich nevěděl. Používali dokonalá vozidla, měli k dispozici velké prostředky a všechno, co slíbili, také plnili. Během několika měsíců vyzbrojil policejní jednotky lehkými obrněnci a účinnými zbraněmi, jako jsou tyhle lasery. Škoda jen, že nedostal také laserové pušky a pistole, v dnešní situaci by se výborně hodily.

„Blížíme se k výhybce,“ hlásil strojvůdce velitelského vlaku do vnitřního komunikačního okruhu, „který směr zvolíme?“

„Skládka severovýchodně od města, na malé trati klasifikované X.“

„Dobrá, rozumím. Ale hlásí mi to narušenou výhybku na trati.“

„Pokračujte, uvidíme na místě,“ řekl Wolky.

V této chvíli měl v rukou prioritní kód, ale potřeboval ho co nejdříve obnovit, než ho lidé, kteří ho nemají příliš v lásce, odhalí.

„Máte zprávy od Mootha?“ zeptal se o chvíli později svého radisty.

„Ne. V tomhle sektoru se radiové vlny špatně šíří a přenos po kolejích je také přerušen. Přesto to bez přestání zkouším. Jakmile budu vědět něco nového, ihned vás upozorním.“

Zpráva ho trochu uklidnila. Když oni mají problémy se spojením, znamená to, že i Kid se asi špatně domlouvá se svými lidmi ve městě.

Když skončila pracovní schůzka všech vedoucích pracovníků odpovědných za výstavbu velké podledové severojižní osy, naznačila Lady Diana Lienu Ragovi, že s ním chce mluvit. Ostatní se s chápavým úsměvem vytratili z místnosti. Všichni si mysleli, že tlustá akcionářka pocítila náhlou sexuální touhu, kterou bude muset Lien Rag uspokojit. Všeobecně se soudilo, že s šéfkou spí a dokonce už to ani nikoho nepohoršovalo. Lien věděl, že nemá šanci to někomu vymluvit a nedělal nic pro to, aby ten nesmysl uvedl na pravou míru.

„Viděl jste je, jak se tvářili?“ ušklíbla se tlustá žena. „Všichni si představují, že v téhle chvíli visím na poklopci vaší kombinézy. Překvapuje vás to?“

„Už ani ne.“

Změřila si ho očima zarámovanýma tukovými polštářky. Nezřízeně jedla a pila cokoliv, co bylo k jídlu a pití. Trpěla chorobnou bulimií.

„Podívejte se na tyhle fotky,“ předložila mu několik otřesných záběrů. Byly na nich hromady mrtvol, všechny byly buď nahé nebo jen v jakýchsi beztvarých hadrech. Zdálo se, že mrtví byli tmavší barvy pleti.

„Jsou jich plné vagony, plné vlaky. Odhalili jsme největší hřbitov na světě... Vlastně to ani není hřbitov, spíš největší koncentrace mrtvol na světě, tady.“

Zabořila svůj tlustý ukazováček do mapy dávného světa, v místech, kde kdysi ležela Indie, její prst sledoval tok řeky Gangy.

„Říká se, že milionové zástupy lidí tenkrát přišly k řece, která už unášela kusy ledu, a vstoupily do ní. Miliony mrtvol. Je tam jedna důlní společnost, která je odtamtud vyváží vlaky a prodává je do Afrikanie. Zatím jen do Afrikanie. Předpokládáme, že ten obchod se bude dále rozšiřovat. Už dnes se jedná o milion mrtvol ročně. A může stále narůstat. Odhaduje se, že podél Gangy může být padesát až sto milionů mrtvol.“

„Co s těmi mrtvými v Afrikami dělají?“ zeptal se Lien zastřeným hlasem, pyramidy nahých mrtvol na něho silně zapůsobily.

„Elektrický proud. Spalují je v obrovské elektrárně. Předpokládá se, že jedno lidské tělo odpovídá deseti galonům topného oleje. Stačí si to spočítat. Co dokáže Afrikania, můžeme my dělat také. Taková elektrárna by vyřešila naše problémy, nemyslíte? Brzy to budeme potřebovat, do měsíce se pustíme k severnímu pólu.“

„Vy byste vážně chtěla dovážet z Australasijské mrtvoly?“

„Proč ne? Cena dopravy by se nám brzy vrátila. Jedna malá australasijská Společnost se specializuje na transport mrtvých. Dřív se jmenovala Snow Company, ale teď je z ní Kid Company, patří k nějakému konsorciu, které se zabývá reaktivací železniční sítě na pacifickém ledovci.“

„Už jste mi o ní jednou říkala. Ten Kid se mi nějak nelíbí.“

„Ano, je přímo posedlý. Má nápady a daří se mu je realizovat. Kdyby se nám podařilo uzavřít smlouvu s podnikem, který těží mrtvoly a s tím Kidem, mohli bychom vybudovat elektrárnu, která by spalovala možná pět, později i deset milionů těl ročně. To by znamenalo asi tisíc konvojů, to jsou tři denně, a to není tak moc. A jsem si jistá, že podobné nekropole jsou i jinde, lidé tenkrát neumírali o samotě. Táhlo je to k sobě, když se mráz už nedal vydržet, shromažďovali se v jednom místě. Na světě bylo dvanáct miliard lidí, když přišlo kataklyzma, a kolik z nich přežilo? Jejich mrtvoly musí někde být, stačí je najít. Pro tyhle lidi byla Ganga posvátnou řekou, chtěli se v jejích vodách očistit a umřít na jejích březích. Vedlo je k tomu jejich náboženství. Etnologové by měli pátrat po dalších podobně motivovaných případech.“

„Chcete postavit velké kremační pece? Jste si jista, že mrtvoly hoří dobře?“

„Bude to určitě chtít speciální technologii, ale když se to podařilo v Afrikami, proč bychom my neměli uspět?“

„Myslíte, že správní rada na to přistoupí? A co veřejné mínění?“

„Všechno je otázkou správné psychologické přípravy. Každý raději přijme myšlenku, že se v tepelné elektrárně spalují mrtvoly, než by měl zimu ve své vlastní kabině. Jestli nenajdeme nějaké řešení, budeme muset o jeden stupeň zredukovat teplotu veřejného vytápění, všem bez rozdílu.“

„O jeden stupeň pro Panameričany ze severu, zatímco na jihu už nemají vůbec žádné teplo.“

„Už mě štvete, Liene. Stále mi předhazujete jeden a ten samý problém. Měkne vám mozek, příteli. Co je s vámi? Máte nějaké problémy? Pošlu vás do psychiatrické léčebny, jestli budete takhle pokračovat.“

„Přece to nemyslíte vážně, přece nebudete pálit mrtvoly, které se nějací bezohlední lidé snaží vyrvat z ledu?“

„Vy jste, Liene, opravdu praštěný romantik. Patříte spíš do minulé doby. Ale my se musíme zabývat dnešní realitou...

Ale je tu ještě jeden důvod, proč jsem vás zdržela. Západní Zóna nám dělá starosti. Vaši Zrzaví přátelé se domnívají, že příliš zasahujeme do jejich záležitostí a že jim platíme málo za plyn, který nám dodávají. Dali jsme jim vybavení, poradce a oni nám přesto zavřeli kohoutek. Je to velmi nepříjemné, zrovna ve chvíli, kdy se právě připravujeme k podpisu smlouvy s Transevropskou na jedné straně a se Sibiřskou na druhé. Můžeme s nimi udělat krátký proces, když budeme chtít. Jeden jediný křižník vybavený novými laserovými děly to může s nimi rychle skončit. Měl byste jim to sdělit.“

„Pověřujete mě funkcí zvláštního vyslance?“

„Jste přece něco jako jejich zástupce? Přijmou vás přátelsky.“

„A co stavba? Každý den přicházejí další komplikace...“

„Týden prázdnin vám, Liene, udělá dobře. Jste psychicky i fyzicky vyčerpaný, melete stále totéž, odmítáte všechny novoty, máte v podstatě nesnesitelnou puritánskou morálku, hodnou těch Neokatolíků, kteří se pohybují po zemi se svým vlakem-bazilikou, vlakem-křtitelnicí nebo vlakem-klášterem. Vy víte, že jsem se sešla s otcem Petrem, ale je to přísně tajné. Ví o tom jen několik lidí. Je to nevšední, obdivuhodný člověk, ale trochu mě znepokojuje. Má nám dodat informace o krocích, které podnikají Obnovitelé Slunce a o jejich nových konspiračních metodách. Jestli je pravda, co mi řekl, dělá mi to velké starosti. Ty šílenci používají nejrůznějších krycích manévrů, aby zamaskovali svou činnost.

Dokonce ani neváhají nechat se prohlásit za mrtvé a pak se objeví v nové identitě například nějakého manuálního pracovníka. Budeme muset prověřovat úmrtí každého vědce, fyzika, chemika nebo vyššího technika. My je odhalíme, protože si ponechávají svou podobu, ale jestli má ten páter pravdu, čeká nás těžký boj.“ „Co mám říct Zrzavým v Západní Zóně?“ „Musíte je přivést k rozumu, použijte metodu cukru a biče.“

„Určitě tam nepojedu s prázdnýma rukama.“ „Potřebují vybavení na chov sobů. Můžete jim slíbit tři chovné farmy, ale musí okamžitě obnovit dodávky plynu podmořským plynovodem. To staré vedení nemůže být jejich majetkem. Přistoupili jsme na to, že jim přenecháme území...“

„Nežádali vás o povolení. Kdybyste to území dnes chtěli znovu získat, museli byste použít značné vojenské síly. A na mořský ledovec se nemůžete pustit s těžkými bojovými stroji a vy to dobře víte. Nemáte dost lehkých jednotek, abyste uklidnili naráz jak obyvatele Patagonie, tak Zrzavé ze Západní Zóny. A to už nemluvím o rybářích v bývalém Mexickém zálivu, které ničíte tím, že se snažíte odvést Golfský proud.“

„Nechceme ho odvést. Házíme tam drcený led, který vydolujeme při vrtání tunelu. Někam ho musíme přece ukládat. Mořské proudy ho odnesou, pod Atlantickým ledovcem se rychleji rozpustí.“

„Ale miliony ryb při tom zahynou. A rybáři v zálivu přijdou o práci a brzy nebudou mít z čeho žít a s nimi i podstatná část obyvatelstva Koncese.“

„V Pacifiku se ryby loví ve velké hloubce a navíc tulení nebo velrybí steak připravený s novými ingrediencemi je stejně dobrý jako ryby.“

Po dlouhé jízdě prakticky bez zastávky dorazil Lien Rag na palubě svého osobního lokocaru na hranice Západní Zóny. Byl docela rád, že může na chvíli opustit práci a trochu se provětrat.

Celní odbavení nebylo tak jednoduché jako dříve a přesto, že měl pověřovací listinu podepsanou správní radou území, musel projít dost namáhavým výslechem. Zrzaví vynalézavě zařídili, aby mohli zůstat venku na mraze a ten, koho vyslýchali, mohl sedět v teple své vyhřívané kabiny. Nakonec dostal povolení ke vstupu a přesný itinerář cesty do Glass Station. Předpokládal, že nechtějí, aby se přiblížil k zařízení na zpracování zemního plynu. Často ho zastavovali a odváděli na vedlejší odstavné koleje.

Pohled na blížící se město ho jako vždy fascinoval. Glass Station bylo kryto kopulí ze skleněných faset, za nadcházejícího soumraku se v nich světla města odrážela a jakoby násobila, hrála množstvím duhových barev nejrůznějších odstínů. Vypadalo to, jako kdyby do ledovce byl zasazen obrovský diamant. Město se pochopitelně nevytápělo, ale vyrovnávací haly fungovaly a vnitřní teplota se pohybovala kolem nuly. Ve městě žilo mnoho míšenců a ti nesnášeli tak nízké teploty jako čistokrevní Zrzaví.

„Plukovník Skoll tady momentálně není. Provádí inspekci na východní hranici. Ne, v nejbližší době se nevrátí,“ hned od počátku se k němu chovali velmi odměřeně.

Bránili mu v přístupu k jeho nejlepšímu příteli, u něhož by určitě našel podporu. Odvezli ho do zóny vyhrazené Lidem Tepla. Byla to čtvrť chráněná miniaturní kopulí s jednou jedinou vyrovnávací komorou, u které bez přestání stála ozbrojená hlídka Zrzavých. Na nástupištích stály vedle sebe staré, ale dostatečně komfortní vozy. Jeho obytná jednotka se skládala z jedné lůžkové kabiny, salonu a koupelny. Dostal poukázky na jídlo do kavárny, která byla rovněž vyhrazena jen Lidem Tepla. Z města toho moc neviděl, jediné, čeho si hned při příjezdu všiml, byly změny v chování Zrzavých. Muži teď nosili jakési šortky, aby schovali svá dlouhá přirození, která tak dráždila Lidi Tepla, a ženy měly na sobě lehké šaty, v kterých se podobaly dávným antropoidům. Byly jim vidět jen jejich chlupaté nohy. Lienovi se to ani trochu nelíbilo, nahé vypadaly rozhodně mnohem líp.

Nazítří v osm hodin ráno ho vzbudila překrásná míšenka. Byla oblečená jako všechny ženy do šatů, navíc měla ještě kalhoty z černé látky.

„Jmenuju se Leouan a jsem vaše tlumočnice.“

„Ale já rozumím vaší řeči, mluvím několika dialekty. Myslel jsem, že máte o mé osobě lepší informace. Správní rada Panamerické by sem přece neposlala jen tak někoho,“ dodal s úsměvem.

Teď se zase usmála ona:

„Jestli se rozhodli, že potřebujete tlumočnici,“ řekla, „tak asi proto, že jednám bude náročné. Neměla bych se do toho plést, ale těžko se vám podaří přesvědčit radu, že Lady Diana má dobré úmysly.“

První jednání bylo opravdu velmi složité. Mluvil sice se třemi členy rady, ale rychle si uvědomil, že stojí na posledním žebříčku zdejší hierarchie. Točili se stále dokola kolem několika nepodstatných detailů, kolem víz udělovaných panamerickým poradcům a jiných podobných hloupostí. Stěžovali si, že poradci si vozí své vlastní jídlo, místo aby nakupovali v obchodech Zóny. Zkrátka Lien Rag toho měl brzy dost a když jednání skončilo, pozval mladou tlumočnici na oběd do kavárny v zóně Lidí Tepla.

„Snášíte naši teplotu?“ zeptal se jí.

„Několik hodin ano, ale občas musím vyjít ven nebo si odložit. Jsem tady teprve krátkou dobu. Pocházím z Afrikanie.“

Odpolední jednám bylo zrovna tak nudné, problému plynu se ani nedotkli, zato se neustále točili kolem dokola, diskutovali o projektované výstavbě plynovodu a vyčítali mu, že trasa je nevyhovující. Lien Rag nebyl na toto téma připraven a nemohl tudíž reagovat. Šel si brzy lehnout a spal velmi špatně. Ráno už na něho tlumočnice čekala.

„Mám vás dovést k zmocněnci pro zahraniční obchod.“

Tentokrát byl muž otevřenější, ale i on byl posedlý detaily.

„Ty nové plynovody budou pokládat naši dělníci, že ano? Ale naše pracovní normy jsou nižší než vaše, protože my nemáme stejné pojetí zisku. Bude se s tím muset počítat a sestavit přesný plán prací.“

Stále ho nechtěli připustit k jednání s někým kompetentním, jakoby se snažili vehnat ho do úzkých a pak toho využít. Večer se rozhodl, že na další schůzku nepůjde, zůstal ve své kabině a předstíral nevolnost.

V noci za ním přišla Leouan. Měla na sobě jakési sárí, které ještě více zdůrazňovalo její krásu. Její srst zvláštní světle rezavé, téměř oranžové barvy jí kryla ramena a nejspíš i prsa, břicho a stehna.

„Vy trucujete?“

„Ne, jsem jen unavený. Omluvil jsem se. Zítra budeme pokračovat.“

Nabídl jí kořeněné víno, které si přivezl z Panamerické. Přijala jeho pozvání, sedla si a okamžitě se ho zeptala, jestli je pravda, že miloval Zrzavou ženu a žil s ní.

„Ano, jmenovala se Jdrou a měl jsem s ní dítě.“

„Poutala vás k ní sexuální přitažlivost?“

„Zpočátku nejspíš ano, ale pak to byla spíš potřeba poznat něco jiného. Nesmyslný sen spojit Teplo a Zimu. Bylo to velmi těžké, skoro nemožné, někdy až nelidské. A pak zemřela a můj syn se ztratil.“

„Od té doby žijete sám?“

„Ano, skoro sám, když nepočítám svou milou sekretářku, přesně jak to podle vašich představených chodí v životě takového člověka, jako jsem já.“

„Líbím se vám?“

„Jste překrásná.“

Vstala, nechala sklouznout sárí z pravého ramene, až jí spadlo k nohám a odhalilo jemnou světlou srst jejího těla. Přistoupila k němu, uchopila jeho hlavu oběma rukama - seděl na nízké stoličce - a přitiskla si ji ke svému břichu. Na chvíli Lien ucítil divokou vůni Jdrou, ale Leouan byla civilizovanější, rafinovanější a její tělo se už vzdalovalo od animálnosti žen z původních kmenů. Lien si kleknul, aby se ústy mohl dotýkat jejího podbřišku, aby mohl líbat její teplý a vlhký klín.

„Och,“ zašeptala, „vy jste blázen.“

Objal její široké boky, rukama přejel po jejím kulatém pevném zadku a prstama se prodíral k nejměkčí partii atletického těla.

„To je zvrhlost Lidí Tepla,“ neznělo to ani ironicky. „Tady se říká, že Zima nás zbavuje chuti chovat se tak prostopášně jako vy.“

Neposlouchal ji, nořil svá ústa, svůj obličej do měkkého kožíšku jejího bříška. Znovu objevoval, ani ne tak Jdrou - nebyl fetišista - spíš pocit absolutního štěstí, pocit duševního souznění s mládím této nové země. Leouan zasténala a musela se opřít rukama o zeď. Nepřestával ji laskat, ale ona nechtěla, aby v tom pokračoval. Kdyby je někdo překvapil, ztratila by místo, odsoudili by ji nejméně na tři roky nucených prací na farmě nebo ve skleníku, kde je takové vlhko, že ani míšenec tam dlouho nevydrží, ale teď jí na ničem nezáleželo.

13

Nejdříve si mysleli, že obrněnce rozsvítily další reflektory, ale pak si Yeuze náhle uvědomila, co se děje.

„Celá Skládka hoří.“ zamumlala s hrůzou. „Zapálili tam benzín nebo kdo ví co, aby je v Bílém Vlaku usmažili.“

„Zatím hoří jen koleje na spirále,“ konstatoval Lewin. „Podívej se, vypadá to jako kdysi horská dráha. Podle těch plamenů soudím, že to bude nejspíš velrybí olej. To znamená, že iniciativu převzali Zrzaví a pustili se do boje proti policejním obrněncům. Použili pradávnou techniku řeckého ohně. Jak se jednou zmrzlý olej zapálí, hoří bez přestání a na všechno se lepí.“

Obrněný vůz, který stál nejblíž ohně, se pokoušel vycouvat, ale ohnivý jazyk sestupoval po spirále dolů a rychle se blížil. Yeuze s Lewinem zahlédli, jak posádka překotně vyskakuje z vozu. Muži měli na sobě bílé uniformy Společnosti s černými výložkami, které zavedl Wolky, aby se odlišil od ostatních zaměstnanců Společnosti. Celkem osm postav zběsile klouzalo podél ledového náspu spirály ve snaze uniknout smrtícímu peklu. Kolem už bylo všechno v plamenech a tak se jirn ztratili z pohledu.

„To je příšerné,“ s hrůzou zašeptala mladá žena.

„Kid má věrné spojence,“ prohlásil Lewin potichu s uznalým respektem. „Zrzaví ho musí opravdu milovat, když je dokázal získat pro takovou razantní akci.“

„Dal jim tuhle Skládku, která je pro ně prostředkem k obživě, a teď by jim ji chtěl někdo vzít. Vlastně hájí jen své zájmy a svůj majetek.“

„Teď už chápu, proč si Kid vybral právě tohle místo. Zpočátku jsem si myslel, že se zbláznil, když se uchýlil sem.“

Náhle se ozval zvuk ohromné exploze, oblohu prořízl ohňostroj tisíce hořících úlomků, které vyletěly vysoko do nebe a osvětlily celý ledovec až k hranicím města. Koleje a traverzy jako by visely ve vzduchu, ledový násep začal vlivem obrovského žáru tát. Koleje se zbarvily do fialova, pak do červena, až se zkroutily, jako kdyby byly z karamelu.

„Zbyla už jen jedna přístupová kolej a výhybka je dole, mimo spirálu.“

I z dalšího obrněnce vyskákali muži, tentokrát měli dost duchapřítomnosti a místo aby sestupovali přímo dolů, snažili se dosáhnout vrcholu spirály, který byl před ohněm ušetřen. Dva obrněnce couvaly plnou rychlostí zpět, ale než se dostaly z tragické spirály, musely projet plameny. Podařilo se jim to. Na podvozku táhly zbytky hořících bloků zmrzlého oleje, ale byly už mimo nebezpečí. Další vůz váhal, možná že byl strojvůdce oslepen nebo omámen žárem, kouřem nebo příšerným zápachem, který vydával hořící nerafinovaný olej.

Zrzaví používali jen primitivních prostředků, ale olej smíchaný se zbytky masa a kostí vykonal své. Vůz náhle zastavil uprostřed nejhorší výhně, komory se otevřely a muži se vrhli přímo do plamenů. Ani jeden z nich nevyšel živý. Lokomotiva pak pokračovala v jízdě na zpátečku, jako kdyby šofér náhle opět přišel k vědomí, a zastavila se až mimo dosah plamenů. Yeuze si už ulehčením oddechla kvůli těm několika mužům, kteří, jak předpokládala, zůstali na palubě, když vtom se rozlehl neuvěřitelně silný výbuch.

Z tmavé hmoty plné ohnivých jisker kolem podvozku se v mžiku stala ohnivá koule, která se nafoukla jako ohromné kynuté těsto a pak se paprskovitě rozprskla do mnoha větví, z nichž některé vyletěly jako rakety k nebi. Na závěr se objevila rudá masa, připomínající tlukoucí srdce v ještě stále odolávající tkáni obrněncova těla, ale oba si uvědomili, že je to jen doznívající obraz na jejich sítnicích, protože vlak už dvě vteřiny neexistoval.

Lewin začal couvat k místu, kde se koleje větvily. Yeuze ihned pochopila, co tím zamýšlí. Policajti na útěku by je mohli objevit a začít na ně reflexivně střílet, ať už ze vzteku nebo ze strachu. Nejspíš by se i pokusili zmocnit jejich drezíny. Lewin se schoval mezi staré otřískané vagony, ve kterých nejspíš někdo bydlel. Tyto lidi však zkáza obrněnců nechávala v klidu. Anebo si už navykli být opatrní a neprojevovat příliš velký zájem ani v případě obrovského požáru a rámusu explozí?

Tři nebo čtyři obrněnce, kterým se podařilo uniknout, teď uháněly z dosahu nebezpečí. Na žlutém pozadí pekelného ohně to vypadalo jako scéna ze stínového divadla. A pak opět nastal klid. Byli moc daleko, aby slyšeli praskání tajícího ledu a výkřiky raněných lidí. Pouze zkroucené koleje, které trčely mezi nebem a ledovým povrchem země, připomínaly tragédii, která se tu před chvílí odehrála.

„Půjdu se tam podívat," prohlásil Lewin. „Ty tu zůstaneš. Nemůžeš jít se mnou v téhle kombinéze."

Ukázal jí palubní rádio a malou přenosnou vysílačku.

„S tímhle zůstaneme ve spojení."

„Ale Zrzaví tě..."

„Nemyslím si, že pěší člověk, navíc neozbrojený, by u nich něco riskoval. Bojují proti mašinám. Kdyby policajti tak dlouho neváhali, mohli se z toho dostat se zdravou kůží."

Yeuze zůstala sama se svým strachem a pocitem jakési bizarní ireality. Všechno začalo tak podivně s nečekaným příjezdem Lewina, pak Eldorádo, převrat... Kdyby inženýr nepřišel, byla by teď v Bílém Vlaku s Jdrienem, Miele a Trpaslíkem.

Pokoušela se dovolat Lewina vysílačkou, ale nikdo se jí neozýval. Musel teď být blízko Skládky, kde stále hořel olej. Zrzaví zřejmě použili stovky zmrzlých bloků, jinak by se jim nepodařilo spirálu takhle těžce poškodit. Plameny se zmenšovaly ne proto, že by oheň slábl, ale protože se rozpouštěl ledový násep. Slábnoucí oheň skýtal morbidní pohled na fantastické hromady velrybích koster. Tisíce koster, které se tu shromažďovaly od vzniku města, vlastně se sem házely ještě dřív, ještě v době, kdy rybáři byli jedinými obyvateli tohoto ponurého ledovce. Tehdy tady končil svět.

Zpozorovala pohyb na levé straně, kolem ní projelo směrem ke Skládce asi šest drezín. Snažila se upozornit Lewina, ale ten se stále neozýval. Přece jí slíbil, že s ní bude v kontaktu! Posílá snad Wolky posily, nebo to jsou Trpaslíkovi přívrženci?

Neustále volala Lewina, myslela si, že uvízl někde mezi Zrzavými a novými příchozími. Zoufale se rozhlížela kolem sebe. A pak vzadu za sebou objevila jakési podpalubní skladiště. Tak dlouho se pokoušela manipulovat se zámkem, až se jí podařilo otevřít ho. Uvnitř byly různé neznámé nástroje, pytle a bedny, pátrala dál a objevila několik izotermických kombinéz neznámého střihu. Byly ušity z velmi lehkého, jemného, ale zároveň pevného materiálu. Vybrala si jednu, která odpovídala její velikosti, a rychle se převlékla. Bez problémů pochopila tepelně regulační systém. Našla také vysoké holinky, ale všechny byly příliš veliké, vzala si je však a špičky vycpala kouskem látky.

Při oblékání občas otevřela kufr nebo' pytel a objevila nejprve peníze, měnu několika Společností, Panamerické, Transevropské a také bankovky Australasijské Federace. Mimo nich tam byly také kusy zlata, všechno muselo mít velkou cenu. A zbraně. Revolvery na střelný prach z dávných časů, automatické pistole zastaralých typů a dvě laserové pušky, které se ovládaly jednou rukou. Protože nevěděla, jak se s tím zachází, vybrala si automat a doufala, že zima nezablokovala citlivý mechanismus, ale u revolveru by to bylo určitě horší. Věděla však, že se neodváží zbraň použít.

Naposledy se pokusila spojit s Lewinem, ale bylo to stále marné. Opustila drezínu a vydala se podél kolejí směrem ke Skládce. Výheň trochu zeslábla. Hořící olej se dostával do trhlin v ledu, kde zanikal kvůli nedostatečnému přístupu kyslíku. Ale stále bylo dost světla, které ji vedlo.

Když spatřila obrysy drezín, které se k ní rychle blížily, schovala se za ledový jazyk. Konečně se jí podařilo kontaktovat Lewina.

„Kolik je to vozů?" zeptal se.

„Napočítala jsem šest, možná sedm, ale může jich být i víc, na všechny nevidím. Nejsem v drezíně, blížím se ke Skládce."

„Vždyť ti omrznou nohy," zvolal vztekle. „To byla hrozná hloupost."

„Ve skladišti té drezíny jsem našla kombinézu."

Nastala porucha příjmu, po chvíli však Lewin zopakoval svou otázku:

„Našlas tam ještě něco jiného?"

„Ano," odpověděla, „peníze, zbraně, podivné přístroje. Vůbec je to divné, že taková drezína tady stojí opuštěná a nikdo ji nehlídá. Přece jsou různé kódovací systémy, které zabraňují, aby se do ní někdo dostal. Nám se to podařilo bez problémů."

„Ten, komu patří, ji musel opustit ve spěchu a my jsme měli štěstí."

„Kde jsi?"

„Poblíž Bílého Vlaku. Zrzaví ještě hlídají oheň."

„Z drezíny vystoupilo několik muži. Mají na sobě kožešinové kombinézy... To jsou přece velrybáři, určitě Moothovi lidé. Ano, myslím, že ho poznávám."

„Jdou sem?"

„Myslím, že váhají... Ach, teď našli policajty... Divné je, že se s nimi nevrátily obrněné vozy. Myslíš, že Wolky se

dostal do úzkých?“

„Je to možné. Ale prosím tě, vrať se do drezíny.“

„Ne. Chci vědět, co je s Jdrienem. Můžu obejít Skládku velkým obloukem a přidat se k tobě, nikdo mě neuvidí. Ti rybáři nevypadají, že by se jim chtělo bojovat proti Zrzavým. Těžko je mohou přehlížet, pracují s nimi a bojí se jich. Vždyť Zrzavci jsou přece zplozenci pekla, tak to alespoň hlásají Neokatolíci, ne?“

„Vrať se do drezíny, přijdu za tebou.“

Chvíli zůstala váhavě stát, ale pak se rozhodla, že bude pokračovat v cestě k Bílému Vlaku. Byla příliš nezávislá, nikdy se na nikoho nevázala, nebyla zvyklá poslouchat muže, i když byl tak sympatický jako Lewin. Vždycky si svůj život organizovala sama a taky sama nesla jeho tíhu. Když zabila toho sibiřského oficíra, aby zachránila Jdriena, udělala to s jistou dávkou chladnokrevnosti, protože v tom momentě usoudila, že smrt toho muže je nevyhnutelná a neuvažovala o tom, co bude následovat.

Vzdálila se od kolejí a chůze po ledovci jí naháněla strach. Už několik století jsou lidé pupeční šňůrou spojeni s kolejemi, bez nichž by se mráz, hlad a hrůza staly ďábelskou realitou. Znala jen málo lidí, kteří udělali pár kroků po »zemi nikoho« jako ona teď.

Několikrát se otočila a pohled na stojící drezíny ji uklidňoval, spíš svou přítomností než tím, že posádka stále váhala, jestli se má připojit k útoku na Bílý Vlak. O kousek dál ji však řada vysokých námraz odřízla úplně od světa živých. Do mikrofonu její kukly narazil vítr, který se zvedl následkem teplého vzduchu stoupajícího ze Skládky. Instinktivně se rozběhla, myslela si, že slyší vytí vlků, které zažila kdysi na severu Transevropská a Sibiřské Společnosti. Ale poslední záblesky hořícího oleje v dáli jí trochu dodávaly pocit bezpečí, a přestože se strašně bála, dala se znovu na cestu. Zahlédla neporušenou část náspu spirály a vydala se k ní, za zády nechávala hrůzné tajemství širého ledovce.

V pohodlí teplého kupé vlaku byla připravena protestovat proti tomu, že se musí spolu s osmi sty miliony lidí podřídit ideologii Společností, které veškerý život odvíjely od kolejí, ale tváří v tvář této ledové pustině zůstala taková revolta v oblasti intelektuálních úvah. Celé její bytí se upnulo k jediné věci, najít znovu koleje, vrátit se k mizernému životu, jaký koleje poskytovaly, ale přece jenom k životu. Poprvé si uvědomila, že z tohoto pohledu Zrzaví se svou schopností pohybovat se při této smrtelné teplotě daleko, velmi daleko od mateřské železniční sítě, mohou skutečně vypadat jako nadpřirozené bytosti.

„Yeuze, vrátila ses do drezíny?“ zeptal se náhle Lewin. „Co dělají rybáři? Odtud na ně nevidím.“

„Já taky ne,“ řekla, „jsem na cestě k drezíně. Podařilo se ti přiblížit se k Vlaku?“

„Všude kolem jsou skupiny Zrzavých. Vypadá to, že hlídají, ale nejsem si jistý. V trpaslíkově kanceláři se stále svítí, pokusím se přilákat jeho pozornost. Doufám, že přijme cizince.“

Yeuze obešla násep, našla cestu, která vedla po ledu a vyhýbala se ostatním oklikám a zastavila se za malým působivým pahorkem kostí, ze kterých ještě vysely cáry tuku a masa. Zrzavci kosti ještě jednou vařili, než je úplně vyčistili. Zahlédla kousek Bílého Vlaku, motor, z kterého unikala pára, jež se okamžitě měnila v ledové krůpěje. Inženýra Lewina ale nikde neviděla. Jeho bílá kombinéza Společnosti, kterou měl na sobě, nejspíš splývala s barvou kostí i ledu. Snažila se rozpoznat, jestli se velrybáři blíží, ale moc toho neviděla.

Asi váhali, jestli mají nadále podporovat Wolkyho, kterému přece jen vděčili za své postavení, ale Kid byl všeobecně považován za intelegentního a rozhodného člověka. Stále to byl on, kdo držel v rukou společně s Mikadem největší část akcií. Mikado mohl přijít svému společníkovi na pomoc se svou osobní armádou a převrat by se mohl změnit v občanskou válku. Rybáři si přáli jediné, lovit velryby, vyrábět olej, naplnit si kapsy, aby se mohli později usadit v Australasijské, kde se s penězi dalo slušně žít.

Potácela se kolem hromad kostí, s odporem se dotýkala krápníků ztvrdlého masa, měla strach, aby si nepoškodila kombinézu, ale látka byla opravdu velmi odolná. Bylo to něco jiného než zdejší výrobky. Oblek určitě pocházel z Panamerické, i když něco podobného v obchodech nikdy neviděla. Lien Rag měl několik takových parádních kombinéz, ale ty byly vyrobeny pouze pro pár vyvolených Panamerické elity. Nechtělo se jí věřit, že majitelem drezíny je nějaká významná osoba z Panamerické, která si jen tak cestuje po této ztracené krajině. Co by kdo hledal v takovém městě, jako je KMPolis, které neskýtá příliš mnoho pohodlí a kde nejlepší hotel by v jeho vlastní zemi byl považován za brloh?

Stále se potácela mezi kostrami, vždycky si našla nějakou cestičku, ale musela urazit třikrát tolik, než se dostala k Bílému Vlaku. Zrzaví muži leželi na ledu v jedné velké změti těl a Yeuze napadlo, jak asi musí být ten jejich pelíšek měkkoučký a útulný. Lewin měl asi pravdu, když tvrdil, že všichni muži i ženy se nechávají občas unášet smyslnými představami o Zrzavých samcích a samicích. Otřásla se, když si uvědomila, jak jsou ti silní samci blízko. Snažila se myslet jen na Jdriena, ale nebyl to právě Lewin, kdo jí řekl, že si jen komplikuje své tajné sklony?

„Doufám, že přijme cizince“

Proč se jí ta věta stále vracela na mysl? Lewin ji vyslovil před chvílí, při jejich posledním spojení, stále ji přemílala, jako kdyby nechtěla uvěřit svým myšlenkám.

„Cizinec? Ale vždyť je to inženýr pracující pro Společnost,“ pomyslela si. „Trpaslík ho přece musí znát. Nikdy jsme o tom nemluvili, ale šéf Společnosti určitě zná všechny své inženýry. Lewin se přece nemusí ničeho bát. Ledaže by nebyl tím, za koho se vydává. Ani obyčejným technikem Společnosti. Ale kdo je tedy, co sem přišel dělat včera večer, právě včera večer, chvilku před tím, než vypukla vzpoura šéfa policie?“

Náhle pochopila, proč se před chvílí rozhodla, že se nebude řídit podle jeho rad a nechá se vést jen svým instinktem. Ten chlapík jí náhle připadal podivný, stejně jako řeči, které vedl.

Cestou ke Skládce, kde se určitě odehrávaly nejdůležitější události dnešní noci, dostal Wolky zprávu, že do dispečinku právě došla urgentní depeše z hraničního přechodu. Existoval jen jeden přechod, na hranicích s Australasijskou, sousední Koncese však byla součástí bývalé Kidovy Společnosti, Snow Company.

„Depeše podepsaná Mikadem. Nařizuje nám, abychom mu otevřeli síť."

Wolky vyskočil.

„Mikado? Prověřte to."

To nám tak ještě scházelo, pomyslel si Wolky, aby ten starý tlusťoch přijel a natropil tu ještě větší zmatek. Jestli je to opravdu on, nemůžu ho dlouho zadržovat, nejvýš můžu chvíli protahovat vydání povolení k vjezdu.

„Telex," oznámili mu.

Černé na bílém se v něm psalo o Mikadově hinduistickém chrámu s erotickými skulpturami, jeho mohutné postavě, jeho lidech oblečených v orientálním stylu jako sloužící maharádži z 19. století. Nebylo pochyb, muž Koncese číslo dvě žádal, aby mu otevřeli hranice. Brzy začne vyhrožovat, že podá protest u stálé komise v NY Station.

„Budeme muset otevřít běžné linky," sdělil dispečinku.

„Nestačily by prioritní?"

„Hinduistický chrám potřebuje k pohybu minimálně osm kolejí."

„Mikadova návštěva byla očekávána?"

Nikdo nedokázal na otázku velitele policie odpovědět. Vědělo se, že Mikado se má v brzké době sejít s Kidem, ale to bylo všechno.

„Další depeše. Jestli mu neotevřeme hraniční přechod, Mikado bude přesto pokračovat v cestě."

„Co tím myslí, že bude pokračovat v cestě?" zaječel Wolky. „Copak je v tom nanicovatém paláci ukryt křižník?"

„Doprovází ho několik bitevních lodí, jeden z nich je rychlý torpédoborec," dostalo se mu odpovědi. „Nemáme šanci se mu postavit."

„Ale co to znamená?" řekl zničený Wolky. „Chce se na nás vytahovat, nebo co? Musíme se zmocnit Kida dříve, než se sem ten tlusťoch dostane. Dobrá, souhlasím, potvrďte mu průjezd, ale upozorněte ho, že trať není přizpůsobená jeho armádě, ledovec se může prolomit."

„Uvolníte tratě, všechny tratě?"

„Samozřejmě. Otevřeme západní trať a celé město."

Východní zónu raději ponechal ještě zablokovanou pro případ, že by se Kid pokusil poslat někoho pro posily ke svému technického týmu na vulkánu a na teplovodním potrubí.

„Informujte mě průběžně o Mikadovi."

Velitelský vlak jel pomalu ke Skládce, nakonec Wolky dostihl Mootha na konci řady.

„Jak jste na tom?"

„Převzali jsme některé z vašich mužů, polovina z nich je neschopná boje, mají popáleniny a omrzliny. Poručík Hebro je v pořádku."

„Kašlu na poručíka Hebra. Projevil se jako naprosto neschopný. Zmocníte se Bílého Vlaku a zajmete Kida."

, Jak si to představujete? Zůstala jen jedna přístupová cesta a i ta je v příšerném stavu. Nepřipadá v úvahu, . že bychom poslali všechny drezíny, násep to nevydrží. Taktika bojového šiku nepřipadá v úvahu a abychom tam šli pěšky, do toho se moji muži nepohrnou, padesátka Zrzavých Mužů stojí v cestě a sám víte, že izotermická kombinéza není pro boj to nejvhodnější oblečení. Opravdu, bez kolejí a bez vozidel nejsme schopni zaútočit."

„Zůstávají nám přece obrněné vozy."

„Jenom tři. A poručík Hebro je odmítá do takových podmínek poslat a navrhuje, abychom zablokovali celé teritorium. Kid nemá dostatečné zásoby paliva, nemůže vydržet déle než tři dny."

„Tři dny!" zvolal Wolky. „Ale já ho musím dostat hned. Ten tlustý slon Mikado přijíždí do KMPolis s celou svou armádou. Určitě si myslí, že Kid se mu snaží zabránit v přístupu do Koncese a bezpochyby ho bude žádat o vysvětlení. Potřebuju Kida jako rukojmího, copak to nechápete?"

„Mikado s armádou?" podivil se Hebro a vzal mikrofon Moothovi z rukou. „O jakou jde armádu?"

„Několik bitevních lodí, jeden z nich je rychlý torpédoborec, alespoň podle hraničního stanoviště. Už jsem musel otevřít trať, jinak by zaútočili a zničili celý systém elektronického blokování. Mikado má k dispozici účinné prostředky, aby zlikvidoval tak jednoduché zařízení, jako je naše. Musel jsem ustoupit. Doufám, že změnu ve vedení přivítá a že přistoupí na dohodu. Ale abych toho dosáhl, musím mu ukázat zneškodněného Kida a mít v rukou jeho akcie. Je vám to jasné?"

„Od chvíle, kdy je Kid zablokován v té myší díře, nemusíte si dělat žádné starosti. Postačí, když budeme protahovat jednání a Kid se vzdá, jestli tam nechce s celou rodinou zmrznout."

„Je schopen spalovat velrybí olej, aby nahradil palivo. Nechci to riskovat. Pošlete jeden obrněný vůz s laserovým dělem. Musíte to tam rychle vyčistit."

„Chcete říct, že máme postřílet Zrzavce a zlikvidovat jakýkoliv odpor?"

„Pochopil jste mě velmi správně. Vaši muži snad chtějí pomstít své kamarády, nebo ne?"

„Mí muži jsou popálení, omrzlí, vyčerpaní a nechtějí nic jiného, než aby je někdo odvezl do nemocnice, kde by se nechali ošetřit. Abychom mohli použít laser, museli bychom se přiblížit po jediné koleji, která zbývá. Už jste slyšel, jaké to znamená nebezpečí. Stačí, aby Zrzavci na druhém konci rozpustili násep a obrněnec vykolejí a je konec! To si přejete?"

„Přeju si jen, abyste vykonal můj příkaz!" řval Wolky.

„Na takovou akci potřebuju dobrovolníky. Jestli je najdu, bude váš příkaz vykonán."

„Dejte mi Mootha."

Šéf velrybářů jednoznačně odmítl zúčastnit se útoku.

„Zrzaví jsou ve výhodě, i když nemají zbraně. Žádné vozidlo se za daného stavu terénu nemůže k nim přiblížit. Bylo by to šílenství. Brzy bude svítat a uvidíme kostry vyhořelých obrněnců, nebude to radostný pohled, hlavně když v těch troskách jsou ještě ohořelé mrtvoly. Věřte mi, Wolky, rozum nám velí, abychom vyčkali. Vždyť držíte situaci v rukou. Můžete s Mikadem vyjednávat. Jak sám říkáte, určitě bude mít radost z výměny společníka. Kid utrácel moc peněz pro svou myšlenku a příliš se nestaral o správu města. Napadá mě ještě jedna věc. Mikado by nebyl rád, kdybychom Zrzavcům spálili laserem kožichy. Chrání je stejně jako jeho přítel Kid, přímo je hýčká. Říká se, že má k tomu své důvody."

Wolky si přejel rukou čelo. Ještě štěstí, že Mooth mu tenhle detail připomněl. Byla to pravda, Mikado se choval k Zrzavým podivně. Říkalo se, že má ve svém harému dvě nebo tři samice a že nepřipustí, aby se s nimi špatně zacházelo. Jeho Společnost se také nikdy nezabývala transportem Zrzavých jako levné pracovní síly do jiných Koncesí. Jak málo scházelo a dopustil by se neodpustitelné chyby.

„Dobrá, přesvědčil jste mě, zvolíme blokádu."

A už věděl, jak udělá Mikadovi radost. Vysvětlí mu situaci, požádá ho, aby sem přijel a řekne mu: »Vidíte, že nemůžu střílet na ty ubohý Zrzavce, které Kid používá jako štít, aby se chránil, zbabělec.« Ano, to je výborný nápad. Bez Mootha by se už neodvolatelně odsoudil.

„Vrátíme se do Central Station," oznámil jak posádce velitelského vlaku, tak mužům na Skládce. „Počkáme, až přijede Mikado a mezitím mu připravíme uvítání."

„Směr čestné nástupiště?"

„Ano, to je ono, čestné nástupiště," odpověděl strojvedoucímu.

Během cesty si dopřál na několik minut trochu odpočinku, zapálil si cigaretu a vypil kapku alkoholu, i když byl známý jako abstinent. Když přijeli na nádraží, překvapilo ho, jak je tu živo. Vysvětlili mu, že uvolnění západní trati vyvolalo paniku mezi lidmi, kteří se snažili dostat do odjíždějících vlaků.

„Zdá se, že je tu víc lidí než obvykle," vyslovil své podezření, „chystají se snad odjet z města? Ty, co tu nechceme, ať si klidně jedou. Ale jestli si lidé, kteří mají nějakou odpovědnost, představují, že je necháme jen tak odjet, když tu potřebujeme jejich schopnosti, tak to se pletou. Prověříte všechny cestující."

„Mám jen omezený stav zaměstnanců," odsekl mu velitel stanice.

„Tak na to nasaďte všechny lidi!"

.,Bude z toho jenom velký zmatek zrovna ve chvíli, kdy přijede Mikado."

„Máte pravdu. Tak proveďte jen namátkové kontroly, nechte ty vlaky odjet, ale další soupravy zadržte až do Mikadova příjezdu. Máte zprávu o jeho příjezdu?"

„Za chvíli dostaneme první hlášení z kontrolní stanice."

Překvapeně pozoroval tu záplavu lidí, kteří se strkali, aby se dostali mezi prvními do vlaku. Měl pocit, že utíkají z města jako krysy, že utíkají od něho, a to se příliš dotýkalo jeho samolibosti. Měl pocit, že to déle nesnese.

Volal ho opět Burns, velitel stanice:

„Zdá se, že Mikado přijíždí s velmi silnou eskortou, malá elektronická stanice B2 nám signalizuje asi dvacet souprav, přesně sedmnáct, plus několik jednotlivých vozidel."

„Zbláznil jste se, nebo co?" zvolal Wolky. „Dvacet souprav, to je šílenství. Mikado přece takovou flotilu nemá. To bych o tom musel vědět. Můžou tam být nejvýš tak tři nebo čtyři doprovodné konvoje, plus palác samozřejmě."

„Za chvilku budeme mít hlášení z B3. Okamžitě vám ho sdělím."

Za čtvrt hodiny volal znovu, velmi rozrušený.

„Děje se něco podivného. B3 potvrdila hlášení B2 a navíc ještě hlásí další vlnu vlaků, stejně početnou, jako je ta první. Přitom víme, že na druhé straně hranice stálo všehovšudy jen pár nákladních vlaků s materiálem pro práce na vulkánu, ale to nemohly být víc než čtyři soupravy. Jenže můj počítač hlásí, že sem jedou jen samé osobní vlaky. A ještě k tomu musí být pěkně přetížené."

„Zavolejte mi pohraniční stanici," nařídil svému radistovi.

„Už hodinu se o to snažím, ale je to velmi obtížné," odpověděl mu jeho osobní operatér.

„Tak se, k čertu, víc snažte! To přece není normální."

„Asi za půl hodiny budete mít hlášení z neautomatické stanice B4," informoval Burns. „Celá posádka je upozorněna, že musí zjistit přesný početní stav konvojů. Nás samotné to překvapuje, protože tahle trať je ještě velmi nestabilní, i když už se tu prováděly určité zpevňovací práce. Ledovec stále ještě představuje nebezpečí. Nechceme, aby došlo k nějakému neštěstí."

Wolky si uvědomil, že Burns pochází z Mikadova týmu. Byl také členem vyšetřovací komise, která se zabývala policejním zásahem proti velrybářům a Wolky na to nezapomínal. Ale teď nebyl na podobné úvahy čas, později, až se stane jediným pánem Koncese...

„Jakmile se ozve ta stanice s lidskou posádkou, dejte mi vědět."

„To nebude dlouho trvat. Podle toho, co ukazuje displej provozního panelu, se ty konvoje blíží velmi rychle. Využívají všech volných kolejí a udržují mezi sebou jen minimální odstup, pouhých pětačtyřicet sekund."

Ozvala se Skládka. Mooth začal mluvit o tom, že by chtěl vystřídat:

„Chlapi nemají stání, myslí na svou práci. Už několik dnů sledujeme pohyb velkého stáda. Stačí, aby velryby přitáhly o něco rychleji a my je propásneme. Muži žádají, aby je někdo vystřídal. Kida nemusí hlídat tak velký tým lidí."

„Poslyšte, já vás žádám, abyste ještě chvíli zůstali na místě, než najdeme někoho, kdo vás vystřídá."

Kdyby měl alespoň lidi, kteří by s ním sympatizovali! Neměl ale čas vybudovat si solidní základnu. Nejspíš měl založit politickou stranu a shromáždit v ní všechny nespokojence, kteří by mu pomohli vyhnat Kida. Kdo mu tu v

příštích hodinách zbývá? Jen pár ctižádostivců, lidi bez kouska svědomí v těle, na které se nemůže spolehnout. Kid ho tím sesazením pořádně zaskočil. Měl raději vyhodit Bílý Vlak se zlatými znaky do povětří, když byl ještě ve městě. Taková brutalita by alespoň v lidech vyvolala strach a respekt. Teď už nikdo nevěří, že se mu podaří zvítězit.

„Pan Wolky?“ ozval se opět Burns. „Dostal jsem zprávu posádky stanice B4, která potvrzuje všechna předešlá elektronická hlášení. Právě projela první vlna, sedmnáct těžkých souprav a čtyři lehké vozy. Za ní následuje druhá vlna...“

„Je v tom hejnu i Mikadův palác?“ zeptal se náhle Wolky zděšeně.

„V hlášení se o něm nemluví, ale předpokládám, že je mezi nimi... Teď už jsou na trati jen automatické stanice a asi za hodinu musí dorazit první skupina na nádraží. Právě připravujeme co největší počet nástupišť, abychom je mohli rychle odbavit a připravit se na další. Je možné, že Mikadův chrám je spíš ve druhé vlně.“

Hrubě vynadal svému radistovi, vyčetl mu, že je neschopný.

„Žádal jsem vás, abyste mě spojil s hraničním stanovištěm, tak na co čekáte?“

„Frekvence je obsazená. Pokouším se o to celou dobu.“

„Zkoušejte to dál... Nebo ne...“ osvítilo ho náhlé vnuknutí.

„Zavolejte spíš město na druhé straně hranice. Ten provizorní tábor, kde se usadili všichni lidé, které jsme vyhostili nebo odmítli vpustit. Musíme tam mít přece zástupce. Dejte mi ho okamžitě, jakmile ho seženete.“

Netrvalo to dlouho a muž jménem Shed odpověděl na jeho otázku:

„Moc jsme si oddychli, že jste otevřeli hranice. Zkrátka chci říct, že Kid udělal moc dobře, že vpustil všechny ty lidi, co tu trčeli bez práce a neměli z čeho žít. Právě odjelo čtyřicet souprav a jen nedostatek vozů brání, abychom poslali ještě další.“

„Chcete říct, že všichni zadržení, všichni vyhoštění z Koncese Mořského Ledovce jsou na cestě do KMPolis?“

„Ano, pane, přesně tak. A já osobně si myslím, že i když je to polovičaté řešení, přece jen to bylo dobré rozhodnutí. Víte, jsou strašně naštvaní na velitele policie. Dozvěděli se, že právě on je vyhnal. Jsou mezi nimi i velrybáři, kteří podněcují ostatní. Vypadají dost nebezpečně se svými harpunami. Provolávají slávu Kidovi. Jaké je vaše jméno, pane? Musím zapsat hovor do provozní knihy.“

To už ale Wolky volal nádraží, velitele Burnse.

„Okamžitě zastavte veškerý provoz na všech tratích, prioritních i neprioritních.“

„Ano, pane, ale to bych se musel dostat do dispečinku.“

„No a co vám v tom brání?“

„Kdybyste mi sem poslal své lidi na pomoc, snad bych se tam dostal, ale momentálně je dispečink obsazen neznámými muži. Určitě jsou to velrybáři, ti původní, nejspíš se dostali v noci tajně do města. Je jich jen osm, ale obávám se, že vám dají pořádně zabrat. Podle toho, co jsem slyšel, nesmí se nikdo přiblížit k řídicímu stanovišti, dokud nepřijede Kid.“

„Kid přece trčí na Skládce velrybích koster a jen tak se odtamtud nedostane.“

„Věřte mi, pane, ti rybáři vypadají, že vědí, co říkají.“

15

Čtyřicet vlaků naplněných k prasknutí lidmi, kteří byli vyhoštěni na jeho příkaz, hladovci z periférií, nezaměstnaní, násilníci a hlavně ti, co zůstali z bývalé bandy velrybářů. Frustrovaní, divocí lidé, kteří žili celá léta v této příšerné pustině, na tomhle nestabilním ledovci. Ti všichni se teď vraceli se jménem Wolkyho v hlavě, s celou svou nenávistí soustředěnou proti jeho osobě a s provoláváním slávy Kidovi.

Uvědomil si, že ho jeho nadřízený doběhl. Pochopil, že Bílý Vlak se zlatými znaky byl jen léčkou, která ho měla přilákat na Skládku, uvědomil si, že podcenil Zrzavé, když jimi pohrdal. Kid si s ním zahrál jako s loutkou, protože ho dobře znal. Vůbec na tom pohřebišti velryb nebyl. Využil noci a odjel na hraniče, aby dal dohromady vůdce všech vyhnanců, zmocnil se hraničního stanoviště a ztropil si z něho žert, když mu oznámil, že Mikado přispěchal na pomoc s vojenskou flotilou. Donutil ho otevřít síť, tahal ho za nos až do konce, vrátil se do KMPolis, aby s několika velrybáři obsadil dispečink. A teď je pánem situace.

Zachvátila ho hrůza z pomyšlení na ty stovky zuřivých šílenců, kteří co nevidět dorazí na nádraží a zajmou ho, aby ho rozsekali na kusy. Radista se ho znepokojeně zeptal, co chce udělat.

„Povolejte sem všechny muže, zavolejte je na Skládku. Dělejte rychle.“

„Ale, pane, měli bychom se nejrychleji dostat odtud!“ vykřikl muž a celý tým s ním byl zajedno.

„Ano, opusťte nádraží. Pojedeme za Moothem a jeho rybáři.“

Podíval se ven z okna. Vlaky s cestujícími opouštěly nádraží jeden za druhým. Zdálo se, že vše se vrací do normálních kolejí, pro ně normálních, zatímco on se nacházel ve výjimečné situaci. Kdyby se tak Moothovi muži ze strachu z návratu starých velrybářů vzchopili a rozhodli se ho bránit, nebo se dokonce pustili do protiútoku. Stačilo by zmocnit se dispečinku a zablokovat konvoje půl hodiny před městem, uprostřed ledové pustiny, bez zásob paliva. Nebo by mohli do kolejí poslat silnější proud a kolejový svršek by se pomalu zanořil do ledu. Stačilo by několik centimetrů a kola by se točila na prázdno, proklouzávala by.

„Tady máte Mootha, pane.“

„Vraťte se, Moothe, vraťte se všichni. Kid povolal zpátky vyhnance, všechny vaše bývalé protivníky, dřívější velrybáře. Jedou sem posedlí myšlenkou na pomstu, jsou připraveni se bít. Městem poteče krev.“

Mooth mlčel.

„Slyšíte mě? Přijeďte rychle za mnou. Ještě můžeme zachránit situaci. Během několika minut obsadíme dispečink,

přehřejeme koleje a všechny je zablokujeme před městem. Kid ještě nevyhrál.“

„Obávám se, že ano, Wolky. A jakožto šéf velrybářů této Koncese mám velkou odpovědnost. Jestli chci zachránit náš cech, musím navázat kontakt s Kidem. Nechceme se nechat zmasakrovat, chceme pracovat a žít v klidu. Jediné, co pro vás můžeme udělat, je přimluvit se u Kida, aby vás jen vyhostil z Koncese. Je mi líto, Wolky, ale je to jediné rozumné řešení, jedině tak můžeme zabránit krveprolití.“

„Jste zbabělci, skety, nymandi. Mohli jsme tu společně vybudovat ráj na zemi a vy při prvních obtížích utíkáte z boje.“

„Vy jste začal likvidovat staré velrybáře a na nás by také došlo. Právě jsem to pochopil, Wolky. Musel byste si získat Mikadovu důvěru a důvěru signatářů paktu z NY Station, a to by nebylo rozhodně jednoduché. Chybí vám vytrvalost. Měl jste svůj převrat pečlivě připravit, ale vy jste místo toho podlehl panice, když vás Kid suspendoval. Vy jste měl jít na druhou stranu hranice, do Města Hořkosti, a tam burcovat lidi proti Kidovi. Ale vám chybí intuice, zatímco Kid nikdy neztratí chladnou hlavu a na rozdíl od vás má velkou představivost.“

„Poslouchejte, Moothe,“ ozval se Wolky trochu smířlivějším tónem.

„Už není na lince,“ odpověděl radista.

„Dejte mi velitele nádraží.“

„Nehlásí se.“

„Mám pokračovat v jízdě?“ zeptal se strojvůdce.

„Samozřejmě, idiote. A co nejrychleji.“

Vyjeli z nádraží, projeli jedním velkým železničním uzlem a pak se velitelský vlak náhle zastavil.

„Zastavili nás,“ sdělil strojvůdce. „Z dispečinku nás automaticky stopli. Náš elektronický obvod přestal fungovat a nezávislý brzdný systém nás zastavil. Lituju, vykonával jsem jen vaše příkazy a doufám, že to bude vzato v úvahu.“

„Já také,“ řekl radista. „Hlásí se dispečink.“

„Tady je Kid, Wolky, slyšíte mě? Jste obklíčený, kamaráde, vzdejte se. Mooth chce se mnou vyjednávat, poručík Hebro mi sdělil, že mi je k dispozici a vy máte proti sobě všechny ty lidi, kterým jsem povolil vrátit se do města.“

„To je šílenství, Kide. Všechno tu zničí, budou zabíjet, nastane panika. Neuživíte je, nebudete pro ně mít dost tepla.“

„Velrybáři se zavázali, že budou jeden den v týdnu pracovat zdarma, aby zajistili přistěhovalcům alespoň minimální dávky oleje a masa. Životně důležité dávky. A mimoto zanedlouho dorazí do města potrubí s teplou vodou. Dokončovací práce si vyžádají už jen osm dní. Mikado mi posílá zařízení, které bude dodávat proud okamžitě. Vy byste nikdy nedokázal řídit dělníky ani inženýry, Wolky. Máte o řízení představu, která platila tak před třemi sty lety. Kdo byl vaším vzorem? Hitler, Stalin nebo jihoameričtí diktátoři? Dneska, když chcete lidem vládnout, musíte jim dát teplo a potravu, alespoň minimum. Panamerická garantuje svému obyvatelstvu minimálně patnáct stupňů a tisíc pět set kalorií. Nedávno jsem si uvědomil, že dělám chybu a vymyslel jsem nový řídící systém. Nabízím vám, abyste se vzdal a já vám na oplátku zajistím ochranu.“

„Běžte se vycpat!...“ odsekl Wolky a dodal. „Vy jste tedy nebyl v Bílém Vlaku?“

„Ne. Ale to co je mi nejdražší, Jdriena a svou družku, jsem svěřil Zrzavým, kterými vy tak pohrdáte. Nezklamali moji důvěru a odvedli pěknou práci, že?“

„Kdo vás zastupoval, kdo hrál vaši roli? Vždyť vás viděli v kanceláři i venku, když jste mluvil se Zrzavci.“

Kid se rozesmál:

„A já jsem zatím mířil k hranicím se dvěma muži v jednom starém remorkéru, abych nevzbudil pozornost. Právě včas, ještě před uzavřením tratě a vysazením elektronického systému. Tam jsem pak hodiny diskutoval, musel jsem se činit. A teď mi řekněte vy, Wolky, kdo vám zaplatil ty obrněnce a ty dokonalé zbraně a další vybavení? Za čí peníze jste to všechno nakoupil?“

„Něco za něco. Žádám volný průjezd do Australasijské s neutrální ochranou a peníze. Výměnou dostanete informaci, kdo to platil.“

„Nejste v situaci, kdy byste si mohl klást podmínky,“ odpověděl Kid klidně. „První část vlaků dorazí za čtyři minuty na nádraží a já vás nechám stát na kolejích. Přeju vám hodně štěstí!“

Spojení bylo přerušeno a radista požádal o povolení opustit velitelský vůz.

„Zakazuji vám to,“ zařval Wolky. „Zůstáváte nadále v mých službách.“

Vrhl se do vedlejší operační místnůstky a jakmile radista chtěl opustit své místo, se zbraní v ruce mu pohrozil, že ho na místě zastřelí. Muž rezignoval a znovu usedl za svůj pult. Strojvůdci a dvěma členům hlídky se podařilo uniknout dříve, než Wolky zablokoval všechny výstupy. Odteď musel zůstat v této miniaturní místnosti a hlídat čtyři muže, kteří s ním zůstali.

„Zavolejte znovu Kida.“

Radista se dlouho pokoušel navázat znovu spojení, kroutil hlavou a Wolky začínal nabývat přesvědčení, že Kid se asi opravdu rozhodl předhodit ho těm hordám, které se vracejí z exilu. Zřejmě se obával, že kdyby ho vyhostil z Koncese, zůstal by pro něho i nadále hrozbou. Wolky pochopil, že nevyvázne se zdravou kůží, jestli tady zůstane. Přece musí být nějaký způsob, jak se s trochou štěstí odtud dostat a najít nějaký bezpečný úkryt, kde by vyčkal, až se situace uklidní. Pohled neprůstřelným oknem ven mu však stačil. Policajti poručíka Hebra hlídali jeho velitelský vůz. Ani ho nepřekvapilo, že muži podléhající donedávna jeho velení jsou teď připraveni ho zatknout. Zbývalo mu jen jedno východisko, jeho uražená ješitnost si ho však nechtěla až doposud připustit.

„Máte už jen dvacet pět minut,“ sdělil mu náhle Kid, „abyste se vzdal. Ale nejprve mi řekněte, kdo vás platil. Odkud pocházely ty peníze?“

„Nedostal jsem peníze. Dostal jsem nabídku na vybavení z Panamerické. Nejprve přijela komise z jejich Koncese do

KMPolis a udělala mi zajímavý návrh. Mohl jsem na takový obchod přistoupit, měl jsem přece peníze z rozpočtu. Už předtím tu byli zástupci různých firem, panamerických, transevropských a dokonce i sibiřských. To ani nemluvím o malých podnicích Australasijské, které nám také nabízely všechno možné, ale jejich vybavení vlastně pocházelo z toho, co zbylo velkým Společnostem. Pouze materiál z Panamerické byl úplně nový, velmi dokonalý a pro nás vhodný. Jediné, co mi nechtěli prodat, byly laserové ruční zbraně."

„Jaké měli podmínky?"

„Velmi výhodné, tak dobré, že rozpočet ten nákup nezatížil."

„Co jste pro ně za to měl udělat?"

„Udělit zvláštní víza jejich zpravodajům."

„Cože? Vy jste vlastně otevřel naší Koncesi panamerickým špionům! Aby mohli svobodně všude čmuchat a posílat zprávy své správní radě. Lady Diana a její věrná duše Lien Rag mají tedy dokonalý přehled o všem, co tu podnikáme, vědí všechno o našem úspěchu i našich nezdarech a můžou kdykoliv zasáhnout do našeho ekonomického a sociálního života. A tohle jste chtěl dál podporovat, když jste se chystal převzít moc?"

„Nikdy jsem nepomýšlel na to, že vás svrhnu. Pouze vaše rozhodnutí mě přinutilo reagovat nerozvážně. Mimoto jsem věděl, kdo jsou ti pozorovatelé, které sem Panamerická poslala nebo se chystala poslat. Nemusíte se znepokojovat. V této chvíli je tu jen jeden jejich člověk, který má za úkol vybudovat zpravodajskou síť."

„Jste si jistý, že jste ho prověřil?"

„Samozřejmě."

„Jeho jméno?"

„Lewin. Vydává se za inženýra, krátce pracuje u vás na stavbě, ale dosud se s vámi nesetkal."

„Počkejte, není to takový postarší chlapík s prošedivělými vlasy?"

„Ano, to sedí."

Chvíli bylo ticho, Wolky se vystrašeně zeptal:

„Co mám dělat?"

„Kde je ten Lewin teď?"

„To nevím. Setkal se s tou mladou ženou, která bydlí u vás, strávil s ní večer."

„Znal vaše záměry?"

„Vůbec ne. Nesvěřoval jsem se nikomu, natož pak cizinci."

„Ale musí přece teď někde být?"

„Ano, ale nevím kde, možná právě spí s tou dívkou někde v hotelu a nemá vůbec ponětí, že noc byla tak pohnutá."

„V kterém hotelu by mohl být, podle vašeho názoru?"

„No, to bude docela jednoduché, jsou tu tři, čtyři hotely, které by připadaly v úvahu, ostatní jsou jen špinavý díry. Nebude problém ho najít."

„Měl k dispozici osobní vůz?"

„Najal si drezínu, ale myslím, že vlastnil nějaký výkonný stroj, který zaparkoval někde stranou poblíž nádraží. Dal jsem mu povolení k zvláštní imatrikulaci. Snadno ho na kolejích poznáte."

„Vy jste, Wolky, zločinec," řekl Kid třesoucím se hlasem, „a já nemám ani trochu chuť být k vám shovívavý. Budete obviněn ze zrady a těžko se budete hájit."

„Zaručil jste mi bezpečnost."

„Dočasnou bezpečnost před vyhnaná, které jsem znovu přijal do Koncese. Budete se zodpovídat ze svých zločinů před soudním dvorem, který vás bude soudit. Jestli nenajdeme toho Lewina, bude vám to přičteno k tíži a nepočítejte s tím, že se dočkáte shovívavosti od vašich soudců."

„Nedělal jsem to přece z osobního prospěchu, všechno šlo na vybavení policejního sboru."

„Opusťte velitelský vůz i s posledními muži, kteří jsou s vámi. Poručili Hebro je zodpovědný za vaši bezpečnost."

16

Yeuze už několikrát doprovázela Trpaslíka na Skládku, ale nebyla si jistá, jestli ji Zrzaví poznají. Vystoupila ze stínu koster a zamířila k nejbližší skupině. Jedna žena zvedla hlavu, prohlédla si ji v posledních záblescích dohasínajícího ohně a zůstala dál netečně sedět. Nevydala ani hlásku, přesto na ni musela nějakým způsobem upozornit muže, kteří se zdržovali podél spirály, protože dva z nich se přiblížili a prohlíželi si ji skrz kryt helmy.

„Jsem Kidova přítelkyně," řekla, „ta, co vždycky chránila Jdriena. Vyprávěl vám můj příběh, ne?"

Obstoupilo ji asi šest mužů, Yeuze se na ně usmívala. Neměla ani trochu strach. Lewin říkal, že Zrzavce pojímala do svých sexuálních představ, ale to nebylo všechno. Považovala je tak trochu za Jdrienovy příbuzné a cítila k nim tudíž přátelský vztah.

Jeden z nich ukázal tázavě na Bílý Vlak a Yeuze přikývla, že právě tam chce jít. Doufala, že tam dorazí před Lewinem, který se určitě pohyboval někde kolem a pokoušel se proniknout dovnitř.

Jeden z mužů, mohutný a porostlý srstí, která se měděně leskla v pohasínajícím ohni, ji naznačil, aby šla za ním. Nemohla se ubránit, aby mu nepoložila ruku v jemných rukavičkách na jeho rameno a kráčela vedle něho. Musel cítit teplo jejího těla, kombinéza byla sestrojena tak, že pomocí osmotického systému vyzařovala přebytek kalorií. Ona sama cítila měkkost jeho srsti i chvění svalů. Strach, že přijde k Bílému Vlaku pozdě, dobrodružství dnešní divoké noci, siluety Zrzavých všude kolem v této obrovské katedrále z kostí, to vše způsobovalo, že se teď cítila slabá jako křehká květinka a tento fyzický pocit pravděpodobně přenesla i na svého průvodce, protože si náhle uvědomila, že má ztopořené pohlaví a že mu to ani trochu nevadí. Zpomalil chůzi, podíval se na ni, možná čekal, že mu dá najevo, že jí

jeho touha není proti mysli.

„Ne," říkala si sama pro sebe, „nepřišla jsem sem s tebou souložit. Jsem něco jako Jdrienova matka a Jdrienovi teď hrozí nebezpečí. Nějaký člověk ho chce unést, aby ho předal Lienu Ragovi anebo možná i někomu jinému, třeba Lady Dianě."

Zrzavec se náhle zastavil a otočil se k ní. Všichni se na ně dívali, ať už stáli, seděli nebo leželi a tvářili se zrovna tak netečně, jako kdyby byla Zrzavá samice. Ale možná je přece jen trochu zajímalo, co se bude dít.

„Ne!" vykřikla. „Kvůli tomu jsem sem nepřišla. Přísahám vám, že na to nemám nejmenší chuť."

Proč se tedy ukazovala, když mohla pokračovat dál hromadou kostí a pokusit se kontaktovat Jdriena mentálně? Bývalo by stačilo, aby se přiblížila o několik metrů a mysl dítěte by byla schopna zaregistrovat její němé volání. Určitě by dokázal přesvědčit Trpaslíka a Miele, aby jí otevřeli.

„Ne," zamumlala znovu v rozpacích. Zrzavec stál proti ní, své ztopořené pohlaví tisknul k jejímu břichu, měla pocit, že i přes izotermickou kombinézu cítí silné pálení.

Nepokusila se však vytrhnout a Zrzavec začal napodobovat pohlavní akt. Pomyslela si, že se snaží rozesmát své přátele, zalíbit se ženám svého kmene tím, že si bude hrát na milence této Ženy Tepla, ale v jeho chování nebyl žádný humorný záměr. Pochopila, že se snaží protrhnout kombinézu, aby mohl do ní proniknout a ani trochu mu nevadilo, že ukojením své vášně ji může zabít.

„Prosím vás," zamumlala. „Nemůžeme takhle... Je to moc složitý... Musela by se najít taková teplota, která by vyhovovala oběma, průměrná teplota, aby..."

Vyděsila ji její vlastní neschopnost se bránit, zaskočila ji její vlastní touha a v posledním záblesku jasného vědomí se už viděla, jak otevírá kombinézu a nabízí svůj vlhký klín tomuto divokému tvorovi a náhle si uvědomila, že smrtelný chlad by ji zastihl dřív než orgasmus, a proto nechala svou ruku sklouznout k jeho údu. Překvapený Zrzavec vydal několik nesrozumitelných slabik, pak se rozesmál a nechal ji, aby ho následovala v jeho pohybu. Smál se, mluvil, projevoval velké nadšení, jako kdyby právě objevil, že existuje i jiný způsob rozkoše, možná se právě učil perverzitě. Náhle se vzepjal proti spodní části její kombinézy a Yeuze si pomyslela, že ona také dosáhne vrcholu, ale byla to jen iluze.

Náhle ji zasáhlo ostré světlo. Vyrovnávací komora Bílého Vlaku se rozsvítila. Yeuze setřela několik již zmrzlých kapek z kombinézy, když k ní z interfonu dolehl Mielin hlas:

„Jsi to opravdu ty, Yeuze? Jak jsi se sem dostala? Jdrien už nějakou chvíli ví, že jsi tady, ale já jsem přesto byla opatrná. Ale když tak naléhal..."

„Vysvětlím ti to," odpověděla Yeuze a rozhlédla se, jestli Zrzavec se svým ztopořeným údem je ještě tam.

Snažila se ho schovat, pak ji ale napadlo, že Miele není tak hloupá a že musí být zvyklá na sexuální potenci Zrzavých.

Vstoupila do komory, sundala si kuklu a spatřila Trpaslíka. Chvíli ji trvalo, než si uvědomila, že to není on, ale Jdrien převlečený za něho.

„Byl to Trpaslíkův nápad. Chtěl, aby to vypadalo, že je tady ve vlaku. Jdrien okamžitě pochopil, co se od něho žádá. Posadil se do křesla, které jsme mu vystlali polštáři. Policajti to zbaštili. Dokonce vyšel ven, aby si promluvil se Zrzavými. Měl na sobě Trpaslíkův bílý plášť a usadil se na bloku zmrzlého velrybího oleje, aby vypadal vyšší. Ani odtud bys to nepoznala. Podařilo se mu vzít na sebe i jeho unavený výraz."

Aby doložil, co Miele říká, chlapec se zašklebil, podoba byla až nápadná.

„Tebe jsem taky před chvílí objevila jen díky Jdrienovi. Měla jsem ale strach, jestli tě nemají v rukou ti vzbouření policajti. I ten Zrzavec, který tě doprovázel, mi připadal falešný. Mohl mít přece na sobě umělou kožešinu, jako to kdysi dělal Lien Rag. A pak jsem pochopila, že je pravý."

Miele vyprskla smíchy, zatímco Yeuze zrudla a Jdrien dal mentálně najevo, že se mu to nelíbí. Zaplavil jejich mysl výčitkami, myslel si, že si obě dvě z jeho příbuzných dělají legraci.

„Trpaslík hned od začátku tušil, že Wolkyho suspendování špatně dopadne a promyslel si plán. Nás poslal sem, pod ochranu Zrzavých. Jdrien s nimi komunikuje mentálně a oni jsou ochotni za nás třeba položit život, jen aby nás ochránili. Jdrien sehrál výborně svou roli. V podstatě to bylo dost jednoduché. Hrál jen siluetu v kanceláři, nejtěžší bylo ukázat se mezi Zrzavými. Ale všechny to zmátlo. Musím říct, že jen málo lidí opravdu zná Trpaslíka. Wolky sám by to určitě prokoukl."

Ozval se nějaký hluk a Yeuze vyskočila, když poznala Lewina, který právě pronikl do pokoje z vedlejší místnosti.

„Co tu děláte?"

Miele se otočila a vykřikla. Nový příchozí hleděl na Jdriena.

„To je dítě Liena Raga? To on tedy hrál Trpaslíka? Překvapuje mě, že tak malé dítě je schopné sehrát takovou komedii..."

„Jak jste se dostal do Bílého Vlaku?" zeptala se Yeuze.

„Vždycky je někde nějaká skulina, stačí ji jen najít. Mimoto jsem měl podrobný plán tohoto vlaku. Je mi líto, Yeuze, že jsem vás zklamal..."

„Takže vy nejste ani inženýr, ani nic z toho, co jste mi napovídal? Možná ani nejste Žid, že? Vydával jste se za něho, abyste vzbudil moje sympatie, chtěl jste se identifikovat s Jdrienem, který také patří k pronásledovanému lidu. Krásně jste si se mnou pohrával, jen co je pravda. Pracujete pro Liena Raga?"

„Sleduju vás už dlouho. Od té doby, co jste odjela z Panamerické, pak z Atlantic City... Nezapomínejte, že máte cenu deseti milionů dolarů."

„Takže pracujete pro Lady Dianu? Je jí líto jejích peněz?"

„Peněz akcionářů, za které odpovídá. Nevěřil jsem tomu, co jste říkala o telepatických schopnostech toho dítěte.

Ztratil jsem tak celý měsíc.“

„Vy jste navedl Wolkyho ke vzpouře?“

Lewin pokrčil rameny.

„Ten nepotřeboval, aby ho někdo nutil k takové blbosti, jakou provedl. Jak jste mě odhalila?“

„Na to, že jste tu cizincem, vám šlo všechno podezřele snadno. Podařilo se vám obejít všechny nástrahy. Chladnokrevně jste šlohl taxíka. Obyčejný člověk by se toho nikdy neodvážil, ale dobrodruh jako vy, ano. A pak na nádraží, ten přítel, který vás tak snadno informoval o Bílém Vlaku a nakonec ten parádní moderní vůz, který nebyl vůbec nijak zabezpečený. Vypadal, že tam čeká přímo na nás. Měl jste mě za úplného blbce, který nedokáže myslet.“

„Ne, to ne. Jednal jsem neopatrně a hloupě. Teď už se můžete ale obě dvě uklidnit. Odjedu s Jdrienem. Pojedeme spolu, človíčku, za tvým tátou. Vzpomínáš si na svého otce Liena Raga?“

Chlapec si ho zvědavě prohlížel. Yeuze se ho snažila upozornit na nebezpečí, ale věděla, že je to předem ztracené. Pouhá zmínka o otci ho přivedla do stavu silného vzrušení a Lewin ještě ke všemu vytáhl z náprsní kapsy fotografie.

„Podívej se, to je tvůj otec. Brzy ho zase uvidíš.“

„Ne,“ prohlásila Yeuze, „stane se rukojmím Lady Diany, té hrozné tlusté baby, která je schopná všeho, aby dosáhla svého cíle.“

„Jsem tady asi jediný člověk, který ti nabízí, že tě odveze za tvým skutečným otcem. Tihle s tím pořád otálejí a ty přece nechceš nic jiného než vidět co nejrychleji svého otce. Pojď, pojedeme.“

„Já vám v tom zabráním,“ řekla Miele.

„Tomu nevěřím,“ prohlásil Lewin s úsměvem plným šarmu a dvornosti. „Museli bychom se o dítě poprat a to by nebyla pěkná podívaná. V hloubi duše si sama děláte výčitky, že ho držíte tak daleko od jeho skutečného otce. Nepodaří se vám to. Jednoduše požádáme strojvůdce tohoto vlaku, aby opustil Skládku po té jediné koleji, která zůstala neporušená. Není příliš bezpečná, ale myslím si, že jeden přejezd ještě snese. Až přijedeme k mé drezíně, rozloučíme se s vámi. Nikdo mě nezastaví, protože mám speciální zařízení, které mi umožňuje vypořádat se s jakoukoliv zablokovanou signalizací a všemi výhybkami. Za několik hodin opustíme území Koncese. Mohu vás ujistit, že dítěti se nic nestane.“

„Až na to, že neuvidí svého otce,“ řekla Yeuze. „A vy to dobře víte.“

„Lady Diana není žádná ježibaba jako ve starých pohádkách a jestli se Lien Rag bude chovat rozumně, setká se svým synem velmi brzy.“

Yeuze z toho usoudila, že mezi Lady Dianou a glaciologem není všechno v pořádku. Lien Rag se asi staví na zadní ve věci toho nesmyslného projektu severojižního tunelu. Představa obrovského množství energie, které musí nějak získat, ho asi děsí, stejně jako hlad a zima, které by ohrozily lidstvo, kdyby je zbavil elektrického proudu.

„Nedostanete se přes hranice.“

„Ale ano, díky tady tomu malému,“ řekl Lewin. „Pochopte to, Yeuze, že moje poslání se musí zdařit. Já také žiju pod tlakem a musím dělat věci, které se mi nelíbí. Pojďte, nařiďte strojvůdci, aby odtud vyjel.“

„Ještě chvíli, Lewine,“ řekla Yeuze. „Co říkáte, ta kombinéza mi sluší, že?“

„Ano, padne vám. Však je to také jeden z posledních modelů jedné malé Panamerické manufaktury, která šije jen pro nejvýznamnější lidi Společnosti.“

„Našla jsem ji ve skladu vašeho vozu.“

„Ano, je to moje chyba, měl jsem zámek lépe zajistit.“

„Bylo tam také tohle.“

Zamířila na něho automatickou pistoli, kterou si vzala s sebou, když opouštěla drezínu. Lewin se shovívavě ušklíbl.

„Neumíte s tím zacházet. Neodvážíte se vystřelit.“

„Už jsem kvůli tomuhle dítěti zabila jednoho člověka. Vyprávěla jsem vám přece tu historii, ale vy jste mě asi vůbec neposlouchal. Je mi to líto, ale jestli uděláte sebemenší pohyb, zabiju vás.“

„Mluvíte o tom sibiřském důstojníkovi,“ s námahou řekl Lewin. „Samozřejmě, že si na ten případ vzpomínám, ale...“

Udělal dva kroky k ní a Yeuze vystřelila. Střela velkého kalibru mu proletěla stehnem, ale nezasáhla stehenní kost, jak si Yeuze přála; zásah však odmrštil Lewina na stěnu, kde se v bezvědomí zhroutil.

„Ošklivá Yeuze. Ten hodný pán mě chtěl odvézt za tátou a ty jsi mu ublížila.“

17

Byl večer a Trpaslík sledoval z okna své kanceláře, jak probíhá nafukování izotermické kopule nad železniční stanicí. Byla to první známka toho, že město se vyhrabalo z největších potíží. Konečně se může zbourat ten strašný skleník, který tak mizerně chránil nástupiště nádraží.

Potom postaví ještě další nafukovací kopule po celém městě, budou při tom postupovat náhodně, aby nepřišli na řadu jako první ti nejbohatší. Později zakryjí celé město skutečnou bání pomocí nové technologie, kterou nedávno vynalezli v Transevropská a která využívala bakterií schopných snášet teploty pod sto stupňů. Bakterie vylučují sklovitou hmotu, jakousi transparentní pryskyřici výborné tvrdosti. Hmota však nemá příliš vysoké izolační schopnosti, proto se musí ještě opatřit další vrstvou, mezi obě vrstvy se pak vhání speciální zateplovací tekutina.

Do KMPolis již proudila teplá, v podstatě vařící voda a do čtrnácti dnů, jakmile se rozběhne elektrárna, bude mít polovina města své vlastní vytápění. Naproti tomu elektrárna Titan mu dělala těžkou hlavu. Práce neprobíhaly, jak by si přál. Stále neměli dostatek elektrického proudu, aby mohli vybudovat opravdovou gigantickou elektrárnu, která by jim teprve umožnila definitivně zvítězit nad mořským ledovcem. Výstavba se zdrží o jeden, možná dva roky, ale Trpaslík se rozhodl, že přednost teď má město. Většinu energie musí věnovat na zlepšení podmínek ve městě. Chtěl, aby KMPolis

bylo místem, kde by byl, i když ne zrovna příjemný, ale rozhodně snesitelný život.

Kolem jeho vlaku projela policejní hlídka v drezíně a Trpaslík se usmál. Wolky byl nakonec vyhoštěn a teď asi spřádá své plány na druhé straně hranice. V Městě Hořkosti určitě našel dost nespokojených, zatrpklých lidí, kteří přetřásali svůj vztek tak dlouho, dokud se některému z nich nepodařilo dostat se do Koncese, kde vznikaly nové pracovní příležitosti. Věděl, že měl hned zpočátku regulovat příliv vyhnanců, kteří se vraceli do města, aby mu poskytli pomoc. Ale i tento problém už byl téměř vyřešen.

Znal teď své nepřátele a Wolky rozhodně nebyl nejnebezpečnější. Lady Diana číhá na svou příležitost a určitě bedlivě sleduje jeho Koncesi Mořského Ledovce - nakonec přece jen přistoupil na toto populárnější označení, jen si myslel, že by se mělo mluvit o pacifickém ledovci. Ano, Lady Diana zůstávala pro něho i do budoucna tou největší hrozbou. Stála mezi nimi ta historie s mrtvolami od řeky Gangy.

Chtěla si koupit výsadní právo na provozování těch specializovaných dolů, které produkovaly desetitisíce mrtvých hinduistů. Házela pohádkovými ciframi, mluvila o deseti milionech mrtvol, které by se měly dodávat ročně do speciální elektrárny. Až dosud toto zboží kupovala jako jediná Společnost Afrikania, která teď protestovala. Trpaslík, jehož malá soukromá společnost se i nadále zabývala transportem tohoto zboží, se ocitl před problémem. Lady Diana mu navrhla, jako kdyby se mezi nimi nic nestalo, že mu dodá potřebné množství vlaků, ale stále s rozhodnutím váhal. Měl z té ženy strach.

Snažila se čerpat energii po celém světě, kde se dalo, a ostatním Společnostem to začalo nahánět strach. Jestli bude pokračovat v tomto nesmyslném plenění energetických zásob, svět zaplaví chlad, lidstvo bude trpět hladem, budou miliony obětí. Mnohonásobně víc než před třemi sty lety při prvním kataklyzmatu... Stovky milionů mrtvých, které tato dáma potřebuje k vytápění svých tepelných elektráren. Pekelný kruh k ukojení megalomanské touhy Lady Diany a Panamerické Společnosti. Ale co mohl proti takové síle dělat? On sám se teď cítil jako pod dozorem. Nechtěl poškodit Afrikami tím, že by transportoval mrtvoly do Panamerické, ale kdyby na to přistoupil Mikado, všechno by se mohlo změnit k lepšímu.

Mikado! Bylo s podivem, že od nepodařeného Wolkyho převratu mu posílal méně ostré vzkazy, jako kdyby si něco vyčítal. Podporoval snad tajně Wolkyho? Teď se to stejně nedoví, tak se tím nebude zabývat. Důležité je, že tlusťoch ho teď nechává na pokoji, do ničeho se mu neplete a on může v klidu budovat základy nové Koncese. Mikado později pochopitelně shrábne výhody, které přinese transpacifická dráha. Pokud mu to nepřekazí Lady Diana, stane se jeho síť brzy nejvýznamnější na světě, bude hlavní tepnou mezi Západem a Východem. Na ni budou navazovat další sítě na sever k Sibiřské, a na jih k Antarktické, která je tak bohatá na tuleně. Za tři sta let se ta zvířata nekontrolovatelně rozmnožila, teprve před několika lety se začala systematicky lovit. Stejně jako velryby. Jejich Koncese byla vlastně územím velryb, které bez přestání putovaly od severu k jihu a od jihu na sever, milionová stáda.

A vtom se to stalo.

Oblohu prořízl fantastický záblesk. Později se lidé dověděli, že úkaz byl viditelný nad celým pacifickým ledovcem. Oslňující světlo trvalo dvě minuty. Trpaslík a s ním stovky tisíc dalších lidí si pomysleli, že oslepli. Byli přesvědčeni, že k oslnění došlo na jejich sítnicích, zatímco ve skutečnosti se odehrávalo na obloze. Šest tisíc kilometrů odtud, v místech bývalé Havaje, se nebe nenadále otevřelo. Vrstva měsíčního prachu se náhle, jakoby pod údery mohutného pohádkového kladiva, roztrhla a polední, nesnesitelně pronikavé slunce se objevilo jako obrovský světelný koláč nad hlavami týmu profesora Julia Kera. Konečně se ve světové premiéře podařilo získat dostatečně dlouhý laserový paprsek. Působil dvě minuty. Pak se jednotlivé vrstvy prachu opět spojily působením vzájemné přitažlivosti.

Desítky milionů lidí na celé planetě si pomyslelo, že nastal konec jejich Doby ledové a zachvátil je děs a hrůza. Pouze Lady Diana znala příčinu toho nečekaného úkazu a věděla proto, že je to naopak začátek nové éry. Nemohla se s tou myšlenkou smířit, nechtěla si připustit, že by mohl existovat nový svět bez ledu a bez kolejí. Pochopila, že těm šílencům ze sekty Obnovitelů Slunce se přece jen podařilo někde ji oklamat.